

www.eksegersi.gr

KONTRA

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 763 - 1 ΦΛΕΒΑΡΗ 2014

1,30 ΕΥΡΩ

Δημεύουν την περιουσία
του ΙΚΑ
**Παραπέρα
εξαθλίωση της
Υγείας**

ΣΕΛΙΔΑ 9

**Επιστροφή στη
δουλειά**

ΣΕΛΙΔΑ 16

Εισβολή στο σπίτι μέλους
της ΚΟΝΤΡΑΣ

**Η τρομοκρατία
δε θα περάσει**

ΣΕΛΙΔΑ 8

**Ο ΣΥΡΙΖΑ
νομιμοποιεί τη
Δικαιοσύνη των
Μνημονίων**

ΣΕΛΙΔΑ 3

**Λύση ανάγκης,
αλλά όχι απίθανη,
ο «μεγάλος
συνασπισμός»**

ΣΕΛΙΔΑ 7

**Το υπουργείο
Παιδείας προκαλεί**

ΣΕΛΙΔΑ 10

Εισαγγελική πρόταση στη
δίκη Θεοφίλου
**Αυθαίρετα σενάρια
και κραυγαλέες
ανακρίβειες στην
υπηρεσία του
σμπαραλιασμένου
κατηγορητήριου**

ΣΕΛΙΔΕΣ 12-13

Ουκρανία
**Εθνικιστές και
φασίστες βάζουν
τη σφραγίδα στο
«Κίνημα της
Ευρώπης»**

ΣΕΛΙΔΑ 5

Η Υγεία στο απόσπασμα

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

1/2: Ημέρα Ανταρκτικής 1/2/1898: Δολοφονική απόπειρα κατά βασιλιά Γεώργιου (Πάτρα) 1/2/1968: Δίκη 29 μελών ΔΑΚ, 24 καταδίκες 1/2/2004: Εκατό νεκροί, 240 τραυματίες σε δύο βομβιστικές επιθέσεις αυτοκτονίας σε γραφεία κεντρικών κομμάτων (Ιράκ) 1/2/2013: Ληστεία ΑΤΕ και ταχυδρομικού γραφείου Βελβεντού Κοζάνης 2/2: Ημέρα υγροβιότοπων 2/2/1942: Ίδρυση ΕΛΑΣ 2/2/1943: Εκτέλεση Γεώργιου Ιβάνωφ 2/2/1980: Ίδρυτικό συνέδριο Επαναστατικού ΚΚ Τουρκίας 2/2/2003: Στον εισαγγελέα οι τρεις πρώτοι συλληφθέντες για συμμετοχή στον ΕΛΑ (Κανάς, Αγαπίου, Αθανασάκης) 3/2: Μοζαμβίκη: Ημέρα ηρώων, Μεξικό: Γιορτή τεκίλας 3/2/1930: Ίδρυση ΚΚ Βιετνάμ 3/2/1990: Κλοπή δύο μπαζούκας από πολεμικό μουσείο Αθηνών (17Ν) 3/2/1994: Βόμβα στο Ινστιτούτο Γκαίτε (ΕΛΑ-1η Μάη) 3/2/1998: Βόμβες σε δύο McDonald's (17Ν) 4/2: Ημέρα κατά καρκίνου, ημέρα κατά ναρκών, Σρι Λάνκα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1948), Αγκόλα: Ημέρα εξέγερσης 4/2/1905: Βόμβα του Ιβάν Καλιάεφ διαμελίζει τον Μεγάλο Δούκα Σεργκέι (ακουστική σε όλη τη Μόσχα) 4/2/1936: Εκτέλεση αρχηγού ναζί Ελβετίας Βίλχελμ Γκουστώβ από νεαρό Εβραίο 4/2/1966: Πρωτοφανή επεισόδια στη Βουλή σε συζήτηση φορολογικού, επέμβαση φρουράς 4/2/1977: Βόμβα ακροδεξιών σε βιβλιοπωλείο με είδη από Βουλγαρία 4/2/1987: Τρεις σφαίρες στα πόδια νευροχειρουργού Ζαχαρία Καψαλάκη (17Ν) 4/2/2013: Φάκελος από Κρήτη με σφαίρα στο γραφείο υπουργού Οικονομικών Γιάννη Στουρνάρα 5/2: Ημέρα ασφαλώνς πλοήγησης στο διαδίκτυο, Ιαπωνία: Ημέρα μαρτύρων (1597), Μεξικό: Ημέρα συντάγματος (1857-1917) 5/2/1894: Ίδρυση πρώτης φεμινιστικής οργάνωσης (Αμστερνταμ) 5/2/1942: Ίδρυση ΕΑΜ Νέων 5/2/1948: Αντάρτες βάλλουν κατά Θεσσαλονίκης καταρρίπτοντας πολεμικό αεροπλάνο 5/2/1977: Βόμβες ακροδεξιών στα γραφεία ΕΚΚΕ, ΚΚΕ και ΚΚΕεσωτερικού 5/2/1979: Βόμβα στο κομηματοπωλείο Ζολότα, σε εργοστάσιο και έκθεση επίπλων (ΕΛΑ) 5/2/1981: Βόμβα στον ΟΑΕΔ Μοσχάτου (ΕΛΑ) 5/2/2006: Νεκρός υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες ιρανός μετανάστης στο ΑΤ Ομόνοιας 5/2/2009: Εμπρηστική επίθεση στο γραφείο αναπληρωτή υπουργού Δημόσιας Τάξης Χρήστου Μαρκογιαννάκη 6/2: Ημέρα κατά κλειτοριδεκτομής, Νέα Ζηλανδία: Εθνική γιορτή 6/2/1935: Ο Ιωσήφ Στάλιν εκλέγεται γενικός γραμματέας της ΚΕ του ΚΚΣΕ για πέμπτη φορά 6/2/1968: Η χούντα απαγορεύει «άσεμνα» θέματα και χρήση αποκρίτικης μάσκας 6/2/1982: Καταργούνται οι ποδιές μαθητριών 7/2: Ημέρα άνδρα, Γρενάδα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1974), Ιαπωνία: Φεστιβάλ χιονιού 7/2/1929: Αιματηρά επεισόδια μεταξύ κομμουνιστών και αρχαιομαρξιστών (Σταδίου) 7/2/1972: Καταδίκες τεσσάρων στελεχών ΚΚΕ 7/2/1991: Ολμος κατά αγγλικής πρωθυπουργικής κατοικίας.

●●● «Εγώ δεν δέχομαι ότι είναι ευθύνη της δικής μας πολιτείας εάν έρχονται χιλιάδες οι οποίοι καθ' οδόν, μες στο Γενάρη μήνα παίρνουν τα παιδιά τους, ανεβαίνουν σε μια βάρκα στο Αιγαίο και προφανώς πνίγονται» ●●● Με την κυνική λογική του δήμιου, ο Πρετεντέρης έβαλε στη θέση του τον Τσίμα που πήγε να το παίξει ευαίσθητος ●●● Και φυσικά, ο Τσίμας συμφώνησε απόλυτα μαζί του ●●● Αντιφασιστική διάθεση και στα σκυλάδικα; ●●● Γιατί όχι; ●●● Μεγάλο κλάμα με τον Νοτίς ●●● Λουκέτο έβαλε το μαγαζί όπου τραγουδούσε, καθότι ακόμη και οι θαμώνες του είδους γύρισαν την πλάτη στο ναζιστή ●●● Άντε να βρεθεί από τώρα και μετά νυχτομαγαζάτορας που θα στηρίζει τη μπίζνα του στον ερίφη ●●● Όσο για το ταίρι του, εκείνο τον ανεκδιήγητο δήθεν ράπερ, ίσως τον ξαναδώσει ο Περισσός ●●● Φτιάξε και συ ένα κόμμα. Μπορείς! ●●● Δεν μπορεί να φτιάχνουν κόμμα κάτι πουθενάδες τύπου Μόσιαλου και Χατζημαρκάκη και να κάθεται ο Τζουμάκας να τους κοιτάζει ●●● Και μην ακούσω τίποτα κακεντρέ-

χειες για «τζουμακίες» και τα παρόμοια ●●● «Το ΠΑΣΟΚ ούτε διαλύεται ούτε κρύβεται» φώναξε ο Μπένι ●●● Μας έπεισε! ●●● Ο Πάγκαλος ζήτησε τον εξοστρακισμό του Ραγκούση ●●● Οχι του μπιφτεκά της Πάρου, του Φραγκίσκου, του δικηγόρου ●●● Ακούς εκεί να χαρακτηρίζει πολιτικές τις δηλώσεις του Χρ. Ξηρού ●●● Ετσι όπως το πάει, πάντως, σε λίγο ο Πάγκαλος θα ζητάει να ξανανοίξει η Μακρόνησος, να μας στείλουν για αναμόρφωση ●●● Υποψήφιος για το Νόμπελ Οικονομίας θα ανακηρυχτεί σίγουρα ο Σταδάκης του ΣΥΡΙΖΑ ●●● Είναι αυτός που έδωσε τον ορισμό του

«πλούσιου» ●●● «Πλούσιος είναι οποιοσδήποτε έχει ένα εισόδημα το οποίο φοροδιαφεύγει συστηματικά, μεθοδικά και κατ' επανάληψη!!» ●●● Η έννοια του καπιταλιστή, προφανώς, είναι παρωχημένη ●●● «Απαράδεκτες δηλώσεις ότι η χούντα ήταν "επανάσταση"» ●●● Τον... τσάκισε στην κριτική ο «Ριζοσπάστης» τον χουντοβουλευτή της ΝΔ ●●● «Νέα σελίδα άνοιξε χτες στη Γαλλία, νίκη της Αριστεράς» ●●● Ποια εφημερίδα είχε αυτόν τον πρωτοσέλιδο τίτλο στις 12 Ιούνη του 2012; ●●● Η «Αυγή» του ΣΥΡΙΖΑ ●●● Για να μην ξεχνιόμαστε ●●● Μπένι στο Βόλο, άντε και Μάκα-

ρος στην Καβάλα ●●● Η υφυπουργός Ζέτα πρέπει να στενοχωρήθηκε σφόδρα, αλλά υπάρχει πάντοτε και ο δεύτερος γύρος ●●● Αν περάσει σ' αυτόν ο εκλεκτός της ΝΔ και μείνει έξω ο Μπέος ●●● Και για να μην ξεχνιόμαστε: τον Πανιώνιο ο Μπέος τον πήρε από τον ΣΥΝασπισμένο δήμαρχο Κουτελάκη ●●● Εξακολουθεί να στέλνει ραβασάκι ενότιης στη ΔΗΜΑΡ ο Μπένι ●●● Πλαγιοκόπηση διά του έρωτος ●●● Όλος ο κόσμος ο κόσμος του Παπαθεμελή ●●● Και Πολύδωρας και Κρητικός και... Κουρουμπλής ●●● Η χειμερινή σύναξη των δεινοσαύρων ●●● Θα βρει, άραγε, πρωτοκλασάτους για δημαρχίες και περιφέρειες ο Τσίπρας; ●●● Τελικά, κάποιος μπορεί να ενδώσει ●●● Αφού στο μεταξί πάρουν διαβεβαιώσεις και εγγυήσεις για το μέλλον ●●● Πάρτε τους τοξικοεξαρτημένους, τους μετανάστες και τους περιθωριακούς μακριά από τη γειτονιά της κας Βαγενά ●●● Στείλτε τους να πεθάνουν κάπου αλλού ●●● Είναι πρόβλημα... αισθητικής (και μπίζνας) ●

◆ Αναμενόμενο ήταν κι αυτό. Το Twitter έκλεισε τον λογαριασμό των Ταξιαρχιών Ιζεντίν Αλ Κασάμ, της μεγαλύτερης οργάνωσης της Παλαιστινιακής Αντίστασης (@AlqassamBrigade), χωρίς να δώσει καμιά εξήγηση («δε θα προβώ σε σχόλιο αναφορικά με ιδιωτικούς λογαριασμούς για λόγους ιδιωτικότητας και ασφάλειας», απάντησε εκπρόσωπος του Twitter όταν ρωτήθηκε από το Γαλλικό Πρακτορείο). «Το Twitter εφαρμόζει δύο μέτρα και δύο σταθμά επιτρέποντας στο σιωνιστικό στρατό να επιδιδαται σε τρομοκρατία σε βάρος αθώων και να χρησιμοποιεί το λογαριασμό του για να εξαπολύει απειλές, παραβιάζοντας κατάφωρα τους κανονισμούς του Twitter», δήλωσε ο εκπρόσωπος των Ταξιαρχιών Ιζεντίν αλ Κασάμ, Αμπού Ομπείντα, σημειώνοντας ότι τα Μέσα κοινωνικής δικτύωσης «αποτελούν μια πελώρια αρένα για τον αγώνα για τον τερματισμό της κατοχής και για την αντίσταση».

◆ Μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ να μην σκοπεύει να υποστηρίξει τον

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Μπουτάρη, όμως ο βιομήχανος-δήμαρχος δε χάνει ευκαιρία να υποστηρίξει ότι κινείται στο ίδιο μήκος κύματος (και) με τον ΣΥΡΙΖΑ, σκοπεύοντας στους πιο χαλαρούς ψηφοφόρους της αξιωματικής αντιπολίτευσης. «Συμφωνώ με τον Αλέξη Τσίπρα στην προσέγγισή του για την ανάγκη θέσπισης ενός είδους αποπληρωμή του ελληνικού χρέους. Το ζήτημα πρέπει να τεθεί στην επικείμενη διαπραγμάτευση για το χρέος μεταξύ Ελλάδας και ΕΕ. Όσο η χώρα δεν αναπτύσσεται, είναι ανίκανη να αποπληρώσει υπέρογκα τοκοχρεολύσια χωρίς να βυθίζεται τελικά βαθύτερα στην ύφεση και την

απελπισία. Δεν έχει πια νόημα αυτή η πολιτική, ούτε για την Ελλάδα ούτε για την Ευρώπη», δήλωσε τις προάλλες.

◆ Πότε πρόλαβε ο Τατσόπουλος και από τον ΣΥΡΙΖΑ πετάχτηκε στους «58»; Με κβαντικές ταχύτητες ωριμάζει πολιτικά αυτό το παιδί. Να του έχουν τάξει τίποτα καλό ή θα κυνηγεί σταυρό στην Α' Αθήνας και δε θα βρίσκει ψηφοδέλτιο; Με την ταχύτητα που έγινε η μεταπήδηση, πάντως, στο τσακ το γλίτωσε το εγκεφαλικό ο Βούτσης που διαβεβαίωνε ότι «το διαζύγιο δεν είναι οριστικό». Και για να το σοβαρέψουμε, πιστεύει κανείς ότι

το άλμα Τατσόπουλου από τον ΣΥΡΙΖΑ στους «58» δεν ήταν προσχεδιασμένο και δεν

είχε δουλευτεί στα άντρα των μιντιαρχών;

◆ Αυτός ο Χατζημαρκάκης, ο εκ Γερμανίας «σωτήρας», δεν είναι ο ίδιος που το Πανεπιστήμιο της Βόννης, με ομόφωνη απόφαση της αρμόδιας επιτροπής του, του αφαίρεσε τον τίτλο του διδάκτορα για λογοκλοπή; «Περισσότερο από το μισό της διδακτορικής εργασίας του ήταν προϊόν από άλλες πένες» γράφει η απόφαση του γερμανικού πανεπιστημίου.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Στο Αιγαίο κάνουμε καθημερινά μία μάχη. Η μάχη έχει να κάνει με δύο πράγματα. Πρώτα απ' όλα, στέλνουμε ένα μήνυμα, ότι τα σύνορά μας δεν είναι ξέφραγο αμπέλι και όποιος θελει παίρνει μία βάρκα και μπαίνει μέσα στην Ελλάδα. Επιπρόσθετα, ακολουθούμε όλους τους κανόνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του Εθνικού Δικαίου (...) Βεβαίως, σε μία θάλασσα με έξι μποφόρ, με ανθρώπους που είναι άναυτοι, με πάνω από 25 ανθρώπους οι οποίοι βρίσκονταν σε ένα μικρό βαρκάκι, καταλαβαίνετε ότι τα πράγματα είναι πολύ πιο δύσκολα (...). Δεν νομίζω ότι κανένας σήμερα θελει να ανοιξουμε τις πύλες και να πούμε ότι όποιος μετανάστης θελει μπαίνει στη χώρα και απολαμβάνει όλων των συνθηκών του ασύλου, ανεξαρτήτως αν το δικαιούται ή όχι.

Μ. Βαρβιτσιώτης

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Η καταστροφή του μνημείου και των διαφόρων αντικειμένων συμβόλων σχετικώς με τη μνήμη του Παύλου, η διανομή κατά τρόπο προκλητικό φυλλαδίων, οι ύβρεις και οι απειλές από παρελαύνοντες, έξω σχεδόν από την οικία μας με πλήρη στρατιωτική αμφίεση είναι προφανές ότι στοχεύουν όχι μόνο στον εκφοβισμό και τρομοκράτηση της οικογένειάς μας, αλλά και ολόκληρης της ελληνικής κοινωνίας και αποτελούν μία μαχαίριά σε όλους εμάς αλ-

λά και μια μαχαίριά στην ύπαρξη και λειτουργία πανανθρώπινων αξιών.

Οικογένεια Φύσσα Φίλες και φίλοι ξέρω ότι ο κάθε ένας και η κάθε μία από εσάς, σε κάθε επιχείρηση στην οποία συμμετέχει, ξέρει ότι θα αντιμετωπίσει τον κίνδυνο της κακόπιστης κριτικής. Να ξέρετε ότι η Πολιτεία έχει και τα όργανα και τους θεσμούς και για να διαλευκάνει όλες τις υποθέσεις αλλά και για να προστατέψει τους

άντρες και τις γυναίκες της Ελληνικής Αστυνομίας και του Λιμενικού Σώματος που δρουν καθημερινά βάζοντας σε ρίσκο και σε κίνδυνο τη ζωή τους.

Μιλτιάδης Βαρβιτσιώτης Κεντροαριστερά της ευθύνης στην Ελλάδα είναι η παράταξη του κόστους και όχι η παράταξη των μικροκομματικών ή προσωπικών υπολογισμών.

Ευάγγελος Βενιζέλος

Η εικόνα στο χώρο της Κεντροαριστεράς είναι απογοητευτική. Πολλά μαγαζάκια, ξεχωριστά σχέδια, προσωπικές

στρατηγικές. Ακριβώς γι' αυτό είναι σωστή η λογική των 58. Απευθύνονται σε όλους, χωρίς αποκλεισμούς.

Ανδρέας Παπαδόπουλος Δεν χρειάζομαι διαμεσολαβητές για την Κεντροαριστερά. Αν έχω να πω κάτι με το ΠΑΣΟΚ, θα το πω απευθείας.

Ανδρέας Λοβέρδος Δεν εγκαταλείπω τη ΔΗΜΑΡ και θα πολεμήσω μέσα από αυτήν να πείσω προς την κατεύθυνση της συγκρότησης της μεγάλης Κεντροαριστεράς.

Σπύρος Λυκούδης

Η κρίση στην Ευρώπη συνεχίζεται. Όσο περισσότερο διαφοροποιεί τη διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Τόσο περισσότερο απειλεί τη σταθερότητα της Ευρωζώνης (...) Για να ανακτήσουμε τη δημοκρατία στην Ευρώπη, χρειαζόμαστε μια ΕΕ ικανή να χρηματοδοτήσει τις δικές της επιλογές. Χρειαζόμαστε έναν ισχυρό ευρωπαϊκό προϋπολογισμό που να τον διαχειρίζεται το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Αλέξης Τσίπρας

Κατσαπλιάδες

Ο Παπαδόπουλος και ο Ψαριανός μένουν στη ΔΗΜΑΡ και ταυτόχρονα τοποθετούνται ομιλητές στις εκδηλώσεις των «58», με τον πρώτο να περιμένει με αγωνία μπας και τον βάλουν επικεφαλής του ευρωπαϊκοφροδελτίου, ακούει ψάχνουν «35ρηδες».

Ο Λυκούδης είναι αρχηγός της μειοψηφίας, πήγε σε κάποια εκδήλωση των «58», αλλά μετά από μερικές μέρες τράβηξε ένα ξεγυρισμένο «χέσιμο» στον Παπαδόπουλο (μην πάρει και αέρα ο κώλος του «μικρού»). Αυτός ο ίδιος άλλοτε έγραφε, απευθυνόμενος στους ΣΥΡΙΖΑίους, «θα προκόνομε, σύντροφοι;», μετά έγινε ο φανατικότερος εχθρός του «λαϊκισμού» του ΣΥΡΙΖΑ, διαφωνών για την αποχώρηση της ΔΗΜΑΡ από την κυβέρνηση, υπέρμαχος της συνεργασίας με τους «58» για την «Κεντροαριστερά», για να καταλήξει υπέρμαχος της συνεργασίας με τον ΣΥΡΙΖΑ στις δημοτικές εκλογές.

Ο Λοβέρδος κούνησε μαντίλι στο ΠΑΣΟΚ, επειδή ο Βενιζέλος δεν τον έκανε υπουργό στην πρώτη κυβέρνηση Σαμαρά, περιπλανήθηκε στην πολιτική έρημο παρέα με τον Μόσιαλο, ξαφνικά αντάμωσε τον Κουβέλη που μόλις είχε αποχωρήσει από την κυβέρνηση και ενώ όλα πήγαιναν πριμα, συνειδητοποίησε ότι ο κυρ-Φώτης του ετοιμάζε ένα τεράστιο... συμπέρο, οπότε εν ριπή οφθαλμού άρχισε το παζάρι με το ΠΑΣΟΚ, χωρίς να θέλει ενδιάμεσους τους «58».

Ο Τατσόπουλος από «φουλ ΣΥΡΙΖΑ» μετατράπηκε εντός λίγων ημερών σε «φουλ 58». Τόσο φανατικός που μιλά σε πρώτο πληθυντικό πρόσωπο όταν αναφέρεται στους «58» («γιατί εμείς δεν μπορούμε να κατέβουμε ενωμένοι;»). Και κανείς από τον ΣΥΡΙΖΑ δε λέει κουβέντα για επιστροφή της έδρας, γιατί έχουν τη φωλιά τους λερωμένη ακού και βουλευτή από άλλο κόμμα έχουν εντάξει στην κοινοβουλευτική τους ομάδα (Μιχελιογιαννάκης) και ανοιχτές έχουν τις αγκάλες για όποιον την κάνει από τη μνημονιακή στάνη (όπως η Τζάκρη) για να κυνηγήσει από άλλο μετερίζι την πολιτική του επιβίωση.

Δεν χρειάζεται να μιλήσουμε για τις γεμάτες ιλαρότητα εξελίξεις στο χώρο της «πατριωτικής δεξιάς» ή για την εξίσου ιλαρή δημιουργία κόμματος από τον κάθε Τζουμάκα.

Η αστική πολιτική πάντοτε ήταν πολιτική χωρίς αρχές. Σε ήσυχες πολιτικές περιόδους αυτό κρύβεται επιμελώς κάτω από τη βιτρίνα συμπαγών κομμάτων που εναλλάσσονται στην κυβέρνηση και την αντιπολίτευση ή παραμένουν (λόγω μεγέθους) μόνιμα στην αντιπολίτευση. Κάποιες μεταπηδήσεις από κόμμα σε κόμμα υπάρχουν πάντοτε, αλλά δε δίνουν αυτές τον τόνο. Όταν, όμως, ξεσπά μια πολιτική κρίση και όταν απαξιώνεται ραγδαία το ίδιο το πολιτικό σύστημα, όταν αρχίζει η κατάρρευση ολόκληρων κομμάτων, όταν κλείνει ένας πολιτικός κύκλος και ανοίγει

ένας άλλος, τότε το πολιτικό προσωπικό δείχνει τον πραγματικό του χαρακτήρα.

Οι αστοί πολιτικοί συμπεριφέρονται σαν κατσαπλιάδες, σαν λαφυραγωγοί. Κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να μείνουν στο παιχνίδι της άσκησης της εξουσίας. Πάντοτε, δε, πίσω απ' αυτούς στέκουν διάφορες ομάδες της αστικής τάξης, οι οποίες δημιουργούν «λόμπι» με πολιτικά στελέχη, δημιουργούν ακόμη και κόμματα, ετοιμάζουν τη διάδοχη κατάσταση, στην οποία θέλουν να διατηρήσουν και να αυξήσουν τα ιδιαίτερα προνόμια που έχουν.

Δεν είναι τυχαίο ότι όλ' αυτά γίνονται γενικώς αποδεκτά. Ερχεται, για παράδειγμα, ο ΣΥΡΙΖΑ, με φόρα κόμματος εξουσίας και δηλώνει διατεθειμένος να μετατραπεί σε κολυμβήθρα του Σιλβάμ για κάθε πολιτικό στέλεχος, φτάνει αυτό το στέλεχος να μπορεί να του προσφέρει κάποιους πόντους στο πολιτικό παιχνίδι. Αυτό δείχνει ότι η αστική πολιτική, ανεξάρτητα από τους κύκλους της, ανεξάρτητα από την ανακύκλωση του πολιτικού προσωπικού, ανεξάρτητα από τα ζενίθ και τα ναδίρ που περνούν οι κομματικοί της σχηματισμοί, αποτελεί πάντοτε ένα εργαλείο για τη διεύθυνση του κράτους και της εργαζόμενης κοινωνίας. Ενός κράτους που αποτελεί όργανο κυριαρχίας της αστικής τάξης και μιας εργαζόμενης κοινωνίας που παραμένει εγκλωβισμένη στην παγίδα της διήθεν αντιπροσώπησης.

■ Σοφόν το ασαφές

Σταχυολογούμε από συνέντευξη του Γ. Δραγασάκη στην «Αυγή» (19.1.14):

«Το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ είναι τελικά η μετάφραση των κοινωνικών και των λαϊκών αναγκών και προσδοκιών σε ένα πολιτικό σχέδιο με προοπτική και σε πολιτικές υλοποιήσιμες υπό συγκεκριμένες συνθήκες. Ο λαός συνεπώς δεν είναι απλώς ακροατής ή παθητικός αποδέκτης του προγράμματός μας, αλλά συμμετοχός στη χάραξη και την υλοποίησή του. Πρέπει να είναι **ενήμερος των πραγματικών δυνατοτήτων, των δυσκολιών και κυρίως της λογικής της στρατηγικής που εισηγηθήκαμε (...)** Το περιεχόμενο της έννοιας αυτής (μη συμβατικά μέσα πολιτικής) **δεν είναι συγκεκριμένο ούτε έχει όρια.** Συνήθως υπονοεί, η έννοια αυτή, ότι για να υπηρετήσω έναν σκοπό θα το κάνω βγαίνοντας, αν χρειασθεί, έξω από τα υφιστάμενα κανονιστικά πλαίσια και θα διεκδικήσω την εκ των υστέρων νομιμοποίηση των πράξεών μου (...) Εχουμε όλα τα δίκια του κόσμου με το μέρος μας να πούμε πως, αν είναι να αποτρέψουμε μια ανθρωπιστική κρίση ή μια οικονομική κατάρρευση, θα κάνουμε "ό,τι περνάει από το χέρι μας" για να το πετύχουμε, με τη σύμφωνη γνώμη του ελληνικού λαού και **υπό τον όρο βεβαίως ότι θα αποτρέψει και δεν θα κάνει ποτέ άμεση την καταστροφή (...)** Ενα κύμα ρήξεων και μεταρρυθμίσεων παντού, που να δημιουργούν τις βάσεις για έναν **νέο τρόπο λειτουργίας τους κράτους και της κοινωνίας, με βάση την αλληλεγγύη και τη δικαιοσύνη (...)** Η παραγωγική ανασυγκρότηση, που είναι στόχος μακράς πνοής, αλλά πρέπει και εδώ να αρχίσουμε αμέσως, γιατί έχουμε μια κατάσταση στην οικονομία, όπου πάρα πολλές επιχειρήσεις, ακόμη και μεγάλες, μπορεί να καταρρεύσουν αν δεν υπάρξει κεντρικός σχεδιασμός».

Ένας οικονομολόγος πρέπει να είναι σαφής, διότι αναφέρεται σε μετρήσιμα μεγέθη. Βλέπετε καμιά σαφήνεια στα όσα υποστηρίζει ο Δραγασάκης; Το μόνο σαφές είναι η ανάγκη να ενισχυθούν οι επιχειρήσεις. Όλα τα υπόλοιπα είναι ασαφή, αοριστόλογα, διφορούμενα, έτσι που να δικαιολογούν οποιαδήποτε κωλοτούμπα. Ο Δραγασάκης επιλέγει σκόπιμα να παρουσιάσει αυτό το εντελώς ασαφές πλαίσιο, γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ έχει πλέον μια δυναμική κυβερνητικής εξουσίας, οπότε πρέπει να προετοιμάσει το έδαφος για τη «στροφή στο ρεαλισμό». Τα υπόλοιπα, την πύρινη υποχρησιολογία, τα αφήνει στον Στρατούλη και τα άλλα στελέχη της μειοψηφίας, για την οποία δεν παραλείπει να σημειώσει: «Οι διαφορετικές απόψεις είναι σεβαστές, όμως πρέπει να καταλήγουν σ' ένα ενιαίο σχέδιο δεσμευτικό για τη δράση όλου του κόμματος».

■ Τηρουμένων των αναλογιών

Έχει ασφαλώς την αστεία της πλευρά η αθρόα δημιουργία «κομμάτων» και «κινήσεων» από κάθε πικραμένο πρώην Πασόκο. Όλοι αυτοί, βέβαια, προσπαθούν να πιάσουν στασίδι για το μέλλον. Έχουν συνειδητοποιήσει ότι διαπραγματεύονται καλύτερα όταν εμφανίζονται σαν ομαδάρχης έστω και με ομάδα την παρέα σου.

Από την άλλη, όλη αυτή η κινητικότητα στο χώρο της περιβόητης «Κεντροαριστεράς», με βασικούς πόλους το ΠΑΣΟΚ και τη ΔΗΜΑΡ και δορυφόρους τον Λοβέρδο, τον Μόσιαλο, την Διαμαντοπούλου, κάτι ορφανά του σημιτισμού, τον Ραγκούση και τις διάφορες ομάδες μέσα στο ΠΑΣΟΚ, θυμίζει έντονα την κατάσταση στην Ελλάδα στα τέλη της δεκαετίας του '50. Και τότε το Κέντρο είχε βαρέσει διάλυση και έγινε η μεγάλη έκπληξη των εκλογών του 1958 με την ΕΔΑ να καταλαμβάνει τη δεύτερη θέση και να γίνεται αξιωματική αντιπολίτευση. Παρά το ρεφορμιστικό χαρακτήρα της ΕΔΑ, που δεν υπάρχει περίπτωση να μην έβλεπαν στα αστικά επιτελεία, από τη μια ο λεγόμενος «ψυχρός πόλεμος» και από την άλλη η μάζα των μελών και ψηφοφόρων της ΕΔΑ, που προέρχονταν κατά κύριο λόγο από τη μεγάλη ΕΑΜική παράδοση και το γιγαντωμένο μετά το 1940 κομμουνιστικό κίνημα, την καθιστούσαν στα μάτια της ντόπιας αστικής τάξης και κυρίως των Αμερικανών, που κυβερνούσαν ανοιχτά και απροκάλυπτα τη χώρα, εντελώς αναξιόπιστη ως κυβερνητική λύση. Γι' αυτό και η αμερικάνικη πρεσβεία έβαλε μπροστά το σχέδιο της δημιουργίας ενιαίου κόμματος του Κέντρου. Με απειλές, με εκβιασμούς, με εξαγορά, κατάφεραν τελικά να δημιουργήσουν την Ένωση Κέντρου και να έχουν έτσι μια εναλλακτική λύση κυβερνητικής εξουσίας.

Η ΕΔΑ του 1958, βέβαια, δεν έχει καμιά σχέση με τον ΣΥΡΙΖΑ. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένας εκλογικός μηχανισμός που δεν τρομάζει κανέναν. Ανησυχία προκαλεί, όμως, η εύθραυστη συγκρότησή του και το ερώτημα πώς θα αντιδράσει αν ο λαός ξεσηκωθεί κι αρχίσει να διεκδικεί τα υπεσχημένα. Γι' αυτό και προσπαθούν να μαζέψουν τα κομμάτια της σοσιαλδημοκρατίας, δημιουργώντας έναν αξιόπιστο τρίτο πόλο. Επειδή, όμως, αυτό φαίνεται να αργεί, άρχισαν ήδη να δουλεύουν και την ιδέα του ελληνικού «μεγάλου συνασπισμού».

Ο ΣΥΡΙΖΑ νομιμοποιεί τη Δικαιοσύνη των Μνημονίων

Αν η επίσκεψη Τσίπρα στην Αισαγγελέα «κατά της διαφθοράς» ήταν ενταγμένη στο πολιτικό παιχνίδι (συμβόλιζε, υποτίθεται, τη στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ στην καταπολέμηση της διαφθοράς που αφορά τα άλλα κόμματα), η επίσκεψη στο ΣτΕ είχε άλλο συμβολισμό. Απετέλεσε ένα ράπισμα προς τους εργαζόμενους και τον ελληνικό λαό, που έχουν δει το ΣτΕ να επικυρώνει τα Μνημόνια και όλους τους εφαρμοστικούς τους νόμους. Ο Τσίπρας, όχι μόνο δεν υπαινίχθηκε κάτι για τις αποφάσεις του ΣτΕ, αλλά αντίθετα το περιέβαλε με επαίνους και ύμνους. Ήταν ίσως η θεαματικότερη κωλοτούμπα της διετίας.

Ο πρόεδρος του ΣτΕ Σ. Ρίζος όχι μόνο δεν ενοχλήθηκε από την επίσκεψη Τσίπρα, αλλά δέχτηκε (πράγμα ασυνήθιστο για δικαστή) να κάνει και δηλώσεις παρέα με τον πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ. Οπως έφίτε, είχε την ευκαιρία να εξηγήσει στον Τσίπρα «το ρόλο του ΣτΕ», «τις δυσκολίες του δικαστηρίου να επιλύει όλο και περισσότερο οξυμένες διαφορές των πολιτών με το κράτος» και «τη μεγάλη πίεση που δέχθηκε το δικαστήριο τόσο από μια εκτεταμένη και ασαφή νομοθεσία όσο και

από τις δυσμενείς πραγματικές συνθήκες που επικρατούν στη χώρα». Κατέληξε λέγοντας ότι «παρακάλεσε τον πρόεδρο του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης να συμβάλει σε όσο μέρος του αναλογεί και βεβαίως με τους ιδιαίτερους τρόπους που ακολουθεί η πολιτική στην ενίσχυση του θεσμικού ρόλου του δικαστηρίου ως εγγυητής της πραγματικής λειτουργίας του συνταγματικού κράτους».

Χωρίς δισταγμό (δείγμα του ότι όλα ήταν προαποφασισμένα), ο Τσίπρας ανταποκρίθηκε αμέσως στην παράκληση του προέδρου του ΣτΕ. Θαυμάστε τον: «**Βαθιά μας πίστη είναι ότι η ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης αποτελεί βασικό πυλώνα της δημοκρατικής λειτουργίας του πολιτεύματος. Ιδιαίτερα δε σε μια εποχή πολιτικής κρίσης, όχι μόνο κρίσης οικονομικής, αλλά και κρίσης εμπιστοσύνης των πολιτών απέναντι στους θεσμούς του πολιτεύματος, ο ρόλος του ΣτΕ είναι ουσιαστικός, σημαντικός και αναντικατάστατος στο βαθμό που ελέγχει τη συνταγματική νομιμότητα των αποφάσεων του κράτους και βεβαίως την τήρηση της προστασίας των δικαιωμάτων των**

πολιτών αλλά και του συλλογικού συμφέροντος. Μ' αυτή την έννοια πιστεύουμε ότι θα πρέπει όλοι μας να συμβάλουμε στο να αποκατασταθεί αυτή η κλονισθείσα εμπιστοσύνη απέναντι στους θεσμούς, να αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη των πολιτών απέναντι στους θεσμούς που αφορούν τη δημοκρατική λειτουργία του πολιτεύματος και άρα νομίζω ότι η συμβολή των πολιτικών κομμάτων σ' αυτή την κατεύθυνση θα είναι σημαντική σε ότι αφορά τη δυνατότητα του ΣτΕ και της δικαιοσύνης να λειτουργεί απερίσπαστη και χωρίς πολιτικές παρεμβάσεις (...) Εμείς, όπως προείπα, **έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη στους θεσμούς που κρίνουν αυτές τις αποφάσεις (...)** Πιστεύουμε με δυο λόγια ότι η ορθή λειτουργία των θεσμών, και ιδιαίτερα της δικαιοσύνης, μπορεί να συμβάλει μελλοντικά στην ισχυρή διαπραγμάτευση της χώρας με τους εταίρους».

Λίγο μετά, στη συνάντηση με τη Ράικου, ο Τσίπρας επανέλαβε το γλείψιμο στην αστική Δικαιοσύνη: «**Η προσπάθεια που οφείλει να κάνει η δικαιοσύνη, αυτόνομα και ανεξάρτητα, να φτάσει το μαχαίρι στο κόκαλο, αποτελεί ταυτόχρονα**

και προσπάθεια εξυγίανσης του δημόσιου βίου και της πολιτικής ζωής του τόπου. Οφείλουμε να περιβάλουμε με εμπιστοσύνη αυτή την προσπάθεια πέρα και έξω από μικροκομματικές σκοπιμότητες».

Χρειάζεται μήπως να υπενθυμίσουμε ότι το ΣτΕ έχει απορρίψει όλες τις προσφυγές εργαζόμενων ενάντια σε μνημονιακούς νόμους, εκτός από αυτή των μπάτσων και των караβανάδων, τους οποίους δικαίωσε με το προκλητικό επιχείρημα ότι αποτελούν τον «πυρήνα του κράτους» και πρέπει να έχουν ξεχωριστή μεταχείριση; Χρειάζεται μήπως να υπενθυμίσουμε ότι η ποινική δικαιοσύνη έχει βγάλει παράνομες και καταχρηστικές όλες τις απεργίες εργαζόμενων (ειδικά η εισαγγελέας Ράικου έχει πρωταγωνιστήσει σε επίδειξη αντεργατικού πνεύματος ως προϊστάμενη της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθηνών);

Αυτή τη Δικαιοσύνη των Μνημονίων και της καταστολής ανέλαβε να νομιμοποιήσει πολιτικά ο ΣΥΡΙΖΑ, δείχνοντας στην αστική τάξη ότι το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι η εξουσία και όχι τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα. Νόμος δεν είναι το δίκιο του εργατή...

Ιμπεριαλιστική υποκρίσια

Μπορεί οι «ευαίσθητες ψυχές» των δυτικών κυβερνήσεων να πονάνε για τα δικαιώματα των διαδηλωτών στην Ουκρανία –αδιαφορώντας για τον πρωταγωνιστικό ρόλο των φασιστών– η «ευαίσθησία» τους, όμως, εξαντλείται όταν γίνεται λόγος για την Αίγυπτο. Βλέπετε οι πάνω από 54 νεκροί του περασμένου Σαββάτου, στη διάρκεια των διαδηλώσεων για την τρίτη επέτειο της πτώσης Μουμπάρακ δεν μετράνε μπροστά στους νεκρούς της ουκρανικής ανταρσίας, που δεν ξεπερνούν τον αριθμό των δακτύλων του ενός χεριού.

Η νέα χούντα της Αιγύπτου έχει διεθνή αναγνώριση και γερές (αμερικάνικες) πλάτες, γι' αυτό και δεν την κουνάει κανείς. Μπορεί η αδιαφορία για τη στάση του νέου καθεστώτος προς τον Μόρσι (τον οποίο προσήγαγαν σε δίκη σε κλουβί, σαν γνήσιο «τρομοκράτη») να έχει μία εξήγηση, αφού ο Μόρσι ήταν αυτός που ήταν, ποια εξήγηση μπορεί να δώσει κανείς, όμως, για την αδιαφορία σε σχέση με τους τρεις δημοσιογράφους του Αλ Τζαζίρα που φυλακίστηκαν με την κατηγορία του μέλους της «Μουσουλμανικής Αδελφότητας»; Ήταν κι αυτοί... τρομοκράτες; Ένας απ' αυτούς, μιλώντας από το κελί του, δήλωσε τα εξής εκπληκτικά: «Ο Φάχμι κι ο Μπαχέρ έχουν κατηγορηθεί ότι είναι μέλη της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, έτσι κρατούνται σε ακόμα πιο δρακόντεια φυλακή, αυτή "του σκορπιού" για καταδικασμένους τρομοκράτες. Στον Φάχμι αρνούνται την νοσοκομειακή περίθαλψη, που χρειάζεται επιτακτικά λόγω τραύματος στον ώμο του, που έγινε λίγο πριν την σύλληψή του. Και οι δύο άντρες περνούν το 24ωρό τους στα γεμάτα κουνούπια κελιά τους, κοιμούνται στο πάτωμα, χωρίς βιβλία ή υλικά γραφής που σπάνε την καταστροφική για την ψυχή μονοτονία».

Αλλά μέτρα κι άλλα σταθμά!

Αντιθέσεις ακόμα και μέσα στη Φατάχ προμηνούν ναυάγιο Κέρι στο Παλαιστινιακό

Μπορεί ο «πρόεδρος»* της Παλαιστινιακής Αρχής Μαχμούτ Αμπάς να δήλωσε στον Κέρι ότι είναι διατεθειμένος να αποδεχτεί την ισραηλινή στρατιωτική παρουσία στη Δυτική Οχθη για τρία χρόνια αφότου επιτευχθεί ειρηνευτική συμφωνία με τους Σιωνιστές(!), είναι αμφίβολο όμως αν θα μπορέσει να πείσει τους Παλαιστίνιους ακόμα και στο εσωτερικό της Φατάχ. Την ίδια στιγμή, ο Τοφίκ Τιράουι, ανώτατο στέλεχος της Φατάχ (μέλος της Κεντρικής Επιτροπής της Παλαιστινιακής Αρχής και επικεφαλής της επιτροπής έρευνας για τα αίτια θανάτου του Αραφάτ) δήλωσε σε λιβανέζικο κανάλι ότι «είναι αδύνατο κάτω από οποιοδήποτε συνθήκες να εγκαθιδρυθεί παλαιστινιακό κράτος στη Δυτική Οχθη και τη Λωρίδα της Γάζας για τα επόμενα 20 χρόνια» και υπερραστήθηκε το δικαίωμα ακόμα και στην ένοπλη αντίσταση.

Όποια κι αν είναι τα αποτελέσματα των παζαριών, η ουσία είναι ότι ο Τιράουι έχει απόλυτο δίκιο. Οι Σιωνιστές δε θα δεχτούν ποτέ ένα παλαιστινιακό κράτος με πραγματική ισχύ. Γι' αυτό και ακόμα και εν μέσω διαπραγματεύσεων το παίζουν σκληροί, με τον Νετανιάχου να απαιτεί πλήρη αναγνώριση του «εβραϊκού κράτους» και μόνιμη στρατιωτική παρουσία του ισραηλινού στρατού στην κοιλάδα του Ιορδάνη (δηλαδή στα ανατολικά σύνορα της Δυτικής Οχθης με τη Συρία).

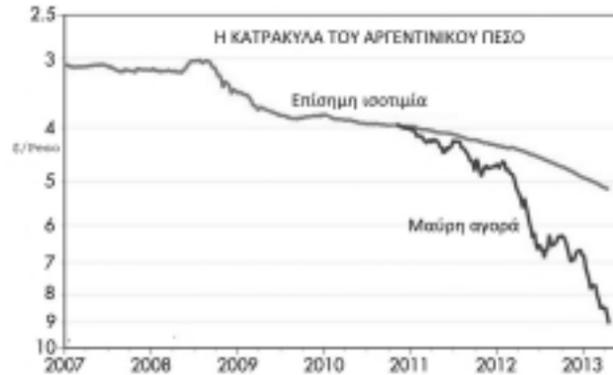
[*] Τα εισαγωγικά δεν τα βάζουμε τυχαία, αφού ο Αμπάς παραμένει «πρόεδρος» χωρίς καμία νομιμοποίηση πλέον, καθώς η θητεία του έχει λήξει εδώ και πέντε ολόκληρα χρόνια (από τις 9 Γενάρη του 2009)! Εκτοτε, αρνείται να προκηρύξει εκλογές και παρατείνει τη θητεία του επ' αόριστο.

■ Αργεντινή

Τα αδιέξοδα του καπιταλισμού «με ανθρώπινο πρόσωπο»

«Κατά τη διάρκεια της κρίσης του 2001-2002 στην Αργεντινή, το χρηματοπιστωτικό σύστημα σχεδόν κατέρρευσε. Περισσότερο από δέκα χρόνια μετά, τώρα είναι φερέγγυο, διαθέτει ρευστό, είναι καλά ρυθμισμένο και κεφαλαιοποιημένο, και αυτοί οι παράγοντες επέτρεψαν στην οικονομία μας να ανακάμψει από τις επιπτώσεις της διεθνούς χρηματοπιστωτικής κρίσης του 2008-2009 γρηγορότερα από άλλες. Είναι ανθεκτικό και αποτελεσματικά επιδοτούμενο, έχει μεγάλες δεξαμενές κεφαλαίων και ρευστού και η ποιότητα του ενεργητικού του είναι δυνατή».

Αυτή η διθυραμβική παρουσία της οικονομικής κατάστασης από τον πρώην υπουργό Οικονομικών της Αργεντινής μας ήρθε στο μυαλό βλέποντας τις τελευταίες εξελίξεις, με την κατρακύλα του εθνικού νομίσματος της χώρας. Δεν πάει πολύς καιρός από τότε που ο υπουργός Οικονομικών της Αργεντινής, Ερνάν Λορενσίνιο έκανε τις δηλώσεις αυτές. Ήταν μόλις τον περασμένο Οκτώβρη, στην 28η σύνοδο της οικονομικής επιτροπής του ΔΝΤ, που έγινε στην Ουάσινγκτον. Ούτε ένα μήνα μετά, ο Λορενσίνιο έπαιρνε πόδι από την κυβέρνηση και τώρα, τρεις μήνες μετά, το εθνικό νόμισμα της Αργεντινής, το

πέσο, αντιμετωπίζει τη μεγαλύτερη υποτίμηση από την εποχή του 2001-2002, που οδήγησε στην πτώση πέντε προέδρων μέσα σε δύο βδομάδες.

Τί σημαίνει αυτή η υποτίμηση; Όταν για την αγορά ενός δολαρίου χρειάζονται πλέον οχτώ πέσο (12 στη μαύρη αγορά), από 5.5 που ήταν πριν από ένα χρόνο, αυτό σημαίνει ότι ένα εισαγόμενο εμπόρευμα που κοστίζει 1 δολάριο θα πουλιέται κατά 2.5 πέσο περισσότερο (δηλαδή θα είναι κατά 45% ακριβότερο). Επομένως, τα εισαγόμενα μηχανήματα, ανταλλακτικά και αυτοκίνητα, για παράδειγμα, που ισοδυναμούν με το 50% περίπου των εισαγωγών της χώρας, θα είναι πολύ ακριβότερα. Αυτό δε μπορεί να μην έχει επίπτωση στην εγχώρια παραγωγή, γιατί οι ντόπιοι καπιταλιστές που εισάγουν όλα αυτά τα

εμπορεύματα θα μετακυλήσουν την ακρίβεια στους καταναλωτές.

Ετσι έγινε και τώρα. Με την υποτίμηση του πέσο την περασμένη βδομάδα, ένα κύμα ακρίβειας σάρωσε την αγορά. Όπως μας πληροφορεί το Bloomberg (27/1), η τιμή ενός ψυγείου σε ένα κεντρικό κατάστημα του Μπουένος Αιρες αυξήθηκε κατά 30% μέσα σε δύο μόλις μέρες! Η κυβέρνηση της Αργεντινής, προκειμένου να αποφύγει την κατάρρευση του πέσο και μία επανάληψη των εξεργερτικών φαινομένων των αρχών της προηγούμενης δεκαετίας, έσπευσε να επιτρέψει την αγορά μέχρι 2.000 δολαρίων το μήνα, μειώνοντας παράλληλα το φόρο αυτής της αγοράς από 35% σε 20%, με τη δέσμευση ότι ο φόρος αυτός θα μηδενιστεί, αν αυτός που αγοράσει τα δολάρια τα αφήσει στην τράπεζα για ένα χρόνο.

Αυτό όμως δεν αφορά τα φτωχά λαϊκά στρώματα αλλά από τα μικροαστικά και πάνω, αφού η αγορά δολαρίων επιτρέπεται μόνο για όσους κερδίζουν πάνω από 7.200 πέσο (900 δολάρια περίπου) το μήνα. Ετσι, αποκλείεται το 80% των 14.8 εκατομμυρίων εργατών της χώρας, που το τρίτο τρίμηνο του περασμένου χρόνου έβγαζε λιγότερα από 7.000 πέσο το μήνα, όπως μας πληροφορεί το Bloomberg επικαλούμενο τα στοιχεία της στατιστικής υπηρεσίας της χώρας.

Από την άλλη, η αγορά δολαρίων (αν δεν κατατεθούν στις τράπεζες) θα μειώσει περισσότερο τα συναλλαγματικά αποθέματα, που ήδη μέσα σε τρία χρόνια έχουν μειωθεί κατά 44%. Τα αδιέξοδα της ρεφορμιστικής πολιτικής που ακολουθήθηκε στην Αργεντινή είναι πλέον ορατά. Μπορεί η φτώχεια να μειώθηκε από τα εξωφρενικά νούμερα που είχε εκτιναχθεί τον καιρό της μεγάλης κρίσης

(2001-2002), μπορεί οι ρυθμοί ανάπτυξης να αυξήθηκαν την περασμένη δεκαετία, όμως έφτασε η ώρα που αυτή η ανάπτυξη έφαγε τα ψωμιά της και μία νέα κρίση φαντάζει αναπόφευκτη. Ο κρατικός έλεγχος στις εισαγωγές απέτυχε. Μπορεί η χώρα να έχει εμπορικό πλεόνασμα, το πλεόνασμα όμως αυτό μειώνεται, καθώς οι εισαγωγές τα τελευταία χρόνια έχουν αρχίσει να καλπάζουν. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε, ότι σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της στατιστικής υπηρεσίας της Αργεντινής (http://www.indec.mecon.ar/indec/ingles/eng_balan2002.xls), οι εισαγωγές αυξήθηκαν κατά 8% από το 2012 στο 2013, ενώ οι εξαγωγές μόλις κατά 2.6%.

Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση πασχίζει να πάρει δάνεια. Από το περασμένο φθινόπωρο παζαρεύει δάνειο αξίας 3 δισ. δολαρίων από την Παγκόσμια Τράπεζα, της οποίας τα επιτόκια είναι καθαρά τοκογλυφικά φτάνοντας το 14% (βλ. <http://data.worldbank.org/indicator/FR.I.NR.LEND>)! Ο δε... ροκαμπιλάς υπουργός Οικονομικών όχι μόνο συμφώνησε με τη διαμεσολάβηση της τελευταίας προκειμένου να γεφυρωθούν οι διαφορές με πέντε πολυεθνικές που ζητούσαν πάνω από 650 εκατομμύρια δολάρια, αλλά πήγε στη Γαλλία για να παζαρεύσει την αποπληρωμή του χρέους των 10 δισ. δολαρίων, όπως μας πληροφορούν οι «New York Times» (26/01)!

Οι συνέπειες αυτής της πολιτικής οδήγησαν σε διακοπές ρεύματος και λεηλασίες μαγαζιών, θυμίζοντας άλλες εποχές. Συμπέρασμα; Καπιταλισμός «με ανθρώπινο πρόσωπο» δεν μπορεί να υπάρξει. Αυτό μπορεί να είναι μόνο ένα ωραίο παραμυθάκι, που πλασάρουν κάποιοι πολιτικοί απατεώνες που υποσχονται ότι θα επιβάλουν κανόνες «δικαίου» σε ένα κοινωνικό σύστημα που βασίζεται στην αδικία...

ΥΓ: Τι να πει τώρα ο Αλέξης; Ίσως ο «κολλητός» του στον ΣΕΒ καταφέρει να τον παρηγορήσει... Όσο για τους εκ δεξιών κριτικούς του, ας μη χαιρόνται, γιατί το παράδειγμα της Αργεντινής δεν αναιρεί τη δική τους πολιτική ξεφτίλα! Και οι δύο δεν αποτελούν παρά τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος.

■ Ιράκ

Ρεκόρ εκτελέσεων το Γενάρη

Τον αριθμό ρεκόρ των 49 εκτελέσεων κρατούμενων σε ένα μόλις μήνα έσπασε το ιρακινό κράτος το Γενάρη του 2014. Οι θανατοποινίτες είχαν καταδικαστεί με βάση τις διατάξεις του Αντιτρομοκρατικού Νόμου 13, ο οποίος επιβάλλει σε όλες τις περιπτώσεις την ποινή του θανάτου, παρά το γεγονός ότι τα αδικήματα που περιλαμβάνει δε θεωρούνται από τα πιο σοβαρά. Το ιρακινό κράτος χρησιμοποιεί το συγκεκριμένο νόμο για να ξεκαθαρίσει πολιτικούς αντιπάλους καθώς και στελέχη του ισλαμικού αντάρτικου στην περιοχή.

Οι καταδίκες σε θάνατο έχουν προέλθει από ομολογίες κατηγορουμένων με χρήση βασανιστηρίων, ανώνυμες καταγγελίες και καταθέσεις πληροφοριοδοτών. Πολλοί από τους εκτελεσθέντες είναι πρώην συνεργάτες των Αμερικάνων και της κυβέρνησης, όπως ο Αντέλ Μασχαντάνι, που ήταν αρχηγός ένοπλης ομάδας την οποία είχαν εκπαιδεύσει και εξοπλίσει το ΝΑΤΟ και η ιρακινή κυβέρνηση για να πολεμήσει τους μαχητές της Αλ Κάιντα.

Παρά τις υποχωρήσεις του προέδρου της Ουκρανίας Βίκτορ Γιανουκόβιτς τις τελευταίες μέρες, δε διαφαίνεται, τουλάχιστον τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, άρση του αδιεξόδου με την επίτευξη κάποιας πολιτικής συμφωνίας με την αντιπολίτευση. Ούτε η παραίτηση της κυβέρνησης, ούτε η ακύρωση από τη βουλή του επίμαχου νόμου για τον περιορισμό των διαδηλώσεων, ούτε η χορήγηση αμνηστίας στους συλληφθέντες στη διάρκεια των διαδηλώσεων, με την προϋπόθεση της εκκένωσης των καταληφθέντων κυβερνητικών κτιρίων, φαίνεται να ικανοποιούν την αντιπολίτευση και τους δυτικούς πάτρωνές της. Στόχος είναι τώρα η παραίτηση του Γιανουκόβιτς και η διεξαγωγή πρόωρων προεδρικών εκλογών.

Η κατάσταση στην Ουκρανία είναι πολύπλοκη και οι πολιτικές εξελίξεις απρόβλεπτες. Καθοριστικός παράγοντας είναι το μπρα-ντε-φερ μεταξύ Ρωσίας και ΕΕ – ΗΠΑ. Η Ρωσία είναι αποφασισμένη να σταματήσει τη γερμανική οικονομική προέλαση προς ανατολές και να κρατήσει το ΝΑΤΟ μακριά από τα σύνορά της. Η απόφαση της ουκρανικής βουλής στις 21 Νοέμβρη να αναστείλει την υπογραφή της προενταξιακής συμφωνίας και να στραφεί προς την ανάπτυξη των οικονομικών σχέσεων με τη Ρωσία ήταν η πρώτη σημαντική ήττα και ισχυρό πολιτικό και οικονομικό πλήγμα των δυτικοευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στην προέλασή τους προς ανατολές. Κι αυτό δεν το «συγχώρεσαν» στον Γιανουκόβιτς. Με αφορμή το νόμο για τον περιορισμό των διαδηλώσεων, επιδιώκουν να πάρουν τη ρεβάνς, εκμεταλλούμενοι τον ουκρανικό εθνικισμό και χρησιμοποιώντας ως όχημα τις φυλοδυτικές και τις εθνικιστικές και ακροδεξιές-νεοναζιστικές πολιτικές δυνάμεις.

Οι ανοιχτές παρεμβάσεις δυτικών κυβερνητικών παραγόντων και αξιωματούχων συνεχίζονται, παρόλο που σ' αυτή τη φάση δεν είναι τόσο απροκάλυπτες και προκλητικές. Για παράδειγμα, η Κάθριν Αστων, επικεφαλής της Εξωτερικής Πολιτικής της ΕΕ, επισκέφτηκε δύο φορές σε μια βδομάδα το Κίεβο, ο Γενικός Γραμματέας του ΝΑΤΟ Αντερς Ρασμούσεν, σε συνέντευξή του στις 29 Γενάρη κατηγόρησε τη Ρωσία ότι πίεσε την Ουκρανία να μην υπογράψει την προενταξιακή συμφωνία και την ίδια μέρα η Μέρκελ, σε ομιλία της για την εξωτερική πολιτική της νέας κυβέρνησης ενώπιον της βουλής, είπε ότι παραμένει ανοιχτή η πρόταση της ΕΕ προς το Κίεβο για την υπογραφή της συμφωνίας οικονομικής σύνδεσης και ανέβασε τους τόνους υποστήριξης προς τους ανκυβερνητικούς διαδηλωτές, λέγοντας πως «τα αιτήματά τους είναι δικαιολογημένα και πρέπει να εισακουστούν».

Μια μέρα νωρίτερα, ο ρώσος πρόεδρος από τις Βρυξέλλες, όπου βρέθηκε για την καθιερωμένη συνάντησή του με το προεδρείο της ΕΕ, προειδοποίησε την ΕΕ να μείνει μακριά από την Ουκρανία. «Όσο περισσότεροι είναι οι μεσολαβητές τόσο περισσότερα προβλήματα υπάρχουν. Δεν είμαι σίγουρος ότι η Ουκρανία

■ Ουκρανία

Εθνικιστές και φασίστες βάζουν τη σφραγίδα στο «Κίνημα της Ευρώπης»

χρειάζεται μεσολαβητές» επισήμανε ο Πούτιν. Και πρόσθεσε: «Μπορώ μόνο να φανταστώ ποιες θα ήταν οι αντιδράσεις αν στο αποκορύφωμα της κρίσης στην Ελλάδα ή στην Κύπρο ο υπουργός μας των Εξωτερικών εμφανιζόταν σε ένα αντιευρωπαϊκό συλλαλητήριο και παρότρυνε το λαό να κάνει κάτι». Συν τοις άλλοις, στην παρατήρηση του προέδρου του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Βαν Ρομπάι ότι δεν υπάρχει αντίφαση ανάμεσα στις συμφωνίες της Ουκρανίας με την ΕΕ και τη Ρωσία, ο Πούτιν απάντησε ότι η συμφωνία με τον Γιανουκόβιτς είναι ασύμβατη με την υπογραφή από το Κίεβο συμφωνίας με την ΕΕ. Και πρόσθεσε: «Πιθανότατα δε θα καταφέρουμε να διατηρήσουμε τις προνομιακές συμφωνίες με την Ουκρανία (αγορά ομολόγων ύψους 15 δις. δολαρίων και 30% μείωση της τιμής του φυσικού αερίου) αν υπογράψει τη συμφωνία σύνδεσης με την ΕΕ», διευκρινίζοντας ότι η τήρηση της συμφωνίας δεν εξαρτάται από τη μορφή της νέας κυβέρνησης.

Ο ρόλος του Σβόμποντα

Επίσημος σύμμαχος των δύο βασιικών φυλοδυτικών κομμάτων της αντιπολίτευσης, της φυλακισμένης Γιούλια Τιμοσένκο και του πρώην πυγμαχού Βιτάλι Κλίτσκο, είναι από την αρχή το Σβόμποντα (Ελευθερία), ένα κόμμα που πρωτοεμφανίστηκε ως ναζιστικό και έχει τις ιστορικές ρίζες του στα τάγματα ασφαλείας του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Μέχρι το 2004 το Σβόμποντα ονομαζόταν «Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα Ουκρανίας» με σαφή αναφορά στο «Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα» του Χίτλερ.

Όπως αποκαλύπτει το αμερικανικό περιοδικό «The Nation», σε εκτενές ρεπορτάζ με τίτλο «Ο ουκρανικός εθνικισμός στην καρδιά του "Euromaidan"» (σ.σ. πλατεία της Ανεξαρτησίας), το Σβόμποντα έχει την

ευθύνη για την πιο συμβολική εικόνα από την πλατεία της Ανεξαρτησίας. Στις 8 Δεκέμβρη, μασκοφόροι διαδηλωτές ανεμίζοντας τις μπλε σημαίες του Σβόμποντα και φωνάζοντας «κρεμάστε τους κομμουνιστές», γκρέμισαν το άγαλμα του Λένιν στο κέντρο της πόλης. Ενας από τους ηγέτες του Σβόμποντα, ο Ιγκόρ Μιροσνιτσένκο, που κατηγορείται ότι γκρέμισε ένα άγαλμα του Λένιν σε άλλη πόλη, δήλωσε στους δημοσιογράφους ότι το κόμμα του έχει την ευθύνη.

Το Σβόμποντα είναι το πιο ορατό κόμμα στην πλατεία, έχει καταλάβει το δημαρχείο του Κιέβου και το χρησιμοποιεί ως βάση για τις επιχειρήσεις του. Έχει επίσης μεγάλη επιρροή στις δυνάμεις ασφαλείας των διαδηλωτών. Έχει αναβιώσει τρία συνθήματα που προέρχονται από το ξενοκίνητο ουκρανικό εθνικιστικό κίνημα της δεκαετίας του '30, τα οποία έχουν γίνει τα πιο δημοφιλή συνθήματα στην πλατεία της Ανεξαρτησίας. Όλοι σχεδόν οι ομιλητές, ακόμη και ο πρώην πυγμαχός Βιτάλι Κλίτσκο που έχει ζήσει πολλά χρόνια στη Γερμανία και έχει αμερικανική άδεια παραμονής, αρχίζει και τελειώνει τις ομιλίες του με το σύνθημα «Δόξα στην Ουκρανία!», στο οποίο το πλήθος απαντά «Δόξα στους ήρωες!». Τα δύο άλλα εθνικιστικά συνθήματα που ακούγονται συχνά στην πλατεία είναι «Δόξα στο έθνος!» και η απάντηση «Θάνατος στους εχθρούς!» καθώς και το «η Ουκρανία πάνω απ' όλα!» (ευθεία αναφορά στο «Deutschland uber alles» των γερμανών ναζί).

Την Πρωτοχρονιά, 15.000 οπαδοί του Σβόμποντα έκαναν πορεία με πυροσούς στο Κίεβο προς τιμήν του Στέπαν Μπαντέρ, του διαβόητου εγκληματία, ηγέτη της «Οργάνωσης Ουκρανών Εθνικιστών» και του «Ουκρανικού Επαναστατικού Στρατού», που συνεργάστηκε με τους ναζί και πολέμησε εναντίον του σοβιετικού στρατού κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

Την περίοδο 1941-1943, ο Μπαντέρ και οι συμμορίες των ουκρανών εθνικιστών εκτέλεσαν δεκάδες χιλιάδες Πολωνούς που ζούσαν στη Δυτική Ουκρανία (ήταν τμήμα της Πολωνίας στη διάρκεια του μεσοπολέμου) και ουκρανούς εβραίους. Ο Μπαντέρ εκτελέστηκε το 1959 στο Μόναχο, όπου είχε καταφύγει μετά την ήττα της Γερμανίας, και αργότερα ανακηρύχθηκε «μάρτυρας» και «εθνικός ήρωας» από τους απογόνους του ακροδεξιού εθνικιστικού κινήματος.

Ακροδεξιοί και νεοναζί στην πρώτη γραμμή

Αυτό που χαρακτηρίζει το δεύτερο γύρο των διαδηλώσεων, που αναζωπυρώθηκαν με αφορμή το νόμο για τον περιορισμό των διαδηλώσεων, είναι οι εξαιρετικά βίαιες συγκρούσεις με την αστυνομία και οι καταλήψεις κυβερνητικών κτιρίων, στις οποίες πρωταγωνιστούν ακροδεξιές και νεοναζιστικές οργανώσεις. Η παρουσία και η δράση τους καταγράφεται το τελευταίο διάστημα σε πολλά ρεπορτάζ του διεθνούς τύπου.

Πολλές απ' αυτές συμμετείχαν εξαρχής στις διαδηλώσεις και ο ρόλος τους περιοριζόταν, σε συνεργασία με το Σβόμποντα, στην περιφρούρηση των διαδηλωτών που είχαν κατασκηνώσει στην πλατεία της Ανεξαρτησίας. Το τελευταίο διάστημα έχουν διακόψει τη συνεργασία τους με τις «σοσημικές» αντικυβερνητικές δυνάμεις και δρουν αυτόνομα. Αγνοούν τις εκκλήσεις της αντιπολίτευσης για ειρηνική διαμαρτυρία και αποκαλούν τους ηγέτες της «αναπαφάσιστους ευνούχους» και «χορευτές του Μαϊντάν», που είναι «ανίκανοι να ανατρέψουν την κυβέρνηση». Επιτίθενται στις κυβερνητικές δυνάμεις καταστολής σε μικρές ομάδες, φορώντας μάσκες, κράνη και περικνημίδες, κρατώντας ασπίδες και οπλισμένοι με ρόπαλα, σιδερολοστούς, βόμβες μολότοφ και πέτρες.

Η βασική ακροδεξιά οργάνωση που οργανώνει και πρωταγωνιστεί στις επιθέσεις εναντίον της αστυνομίας είναι ο αποκαλούμενος «Δεξιός Τομέας», στόχος του οποίου είναι «η ανατροπή του καθεστώτος κατοχής, ακόμη και με τη βία, αν είναι αναγκαίο», σύμφωνα με ρεπορτάζ του Γαλλικού Πρακτορείου και άλλων ξένων Μέσων. Ο «Δεξιός Τομέας» έχει σχέσεις και συνεργάζεται με άλλες ακροδεξιές και νεοναζιστικές ομάδες, όπως οι νεοφασίστες της «Αδελφότητας», οι «Πατριώτες της Ουκρανίας» και η «Trident», η οποία διακηρύσσει ότι βασιζέται

στις αρχές της «παραδοσιακής χριστιανοσύνης και της ιδεολογίας του ουκρανικού εθνικισμού».

Ανεξάρτητα από την πολιτική συμφωνία, στην οποία κάποια στιγμή θα καταλήξουν κυβέρνηση και αντιπολίτευση, ο αέρας του εθνικισμού που σαρώνει τη Δυτική Ουκρανία ενισχύει αναπόφευκτα την πολιτική δύναμη των ακροδεξιών εθνικιστών και «νομιμοποιεί» τη δράση των νεοναζιστικών ομάδων. Ιδιαίτερα κερδισμένο αναμένεται να βγει το Σβόμποντα, το οποίο στις βουλευτικές εκλογές του 2012 μπήκε για πρώτη φορά στη βουλή κερδίζοντας το 10.44% των ψήφων, κατέκτησε τη δεύτερη θέση στο Κίεβο, καθώς και την πλειοψηφία στα περιφερειακά κοινοβούλια σε τρεις επαρχίες της Δυτικής Ουκρανίας.

Στις συνθήκες αυτές, ο ταξικός διαχωρισμός ξεθωριάζει και ο λαός, που πέφτει θύμα απατηλών υποσχέσεων για ένα καλύτερο μέλλον, διχάζεται και διασπάται σε αντίπαλα στρατόπεδα και γίνεται παιχνίδι στα χέρια πολιτικών δυνάμεων και μεριδίων της αστικής τάξης που συγκρούονται μεταξύ τους για την ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία που θα ενταχθεί η Ουκρανία. Στην προκειμένη περίπτωση, το αποκαλούμενο δυτικόφιλο μπλοκ, έχοντας ως βάση τη Δυτική Ουκρανία, συνδέει τα συμφέροντά του με την πρόσδεση της χώρας στο άρμα της ΕΕ, ενώ το αποκαλούμενο ρωσόφιλο, με βάση τη βιομηχανική κυρίως Ανατολική Ουκρανία, συνδέει τα συμφέροντά του περισσότερο με τις επιδιώξεις της Μόσχας και την Ευρωπαϊκή Οικονομική Ένωση που αυτή προετοιμάζει.

Η κατάληξη που θα έχει η παρούσα σύγκρουση αυτή τη στιγμή δεν είναι ορατή, καθώς ΕΕ και Ρωσία διατηρούν τις θέσεις τους. Η σύγκρουση είναι σφοδρή, όπως φάνηκε και από την ψυχρότητα που συνάντησε ο Πούτιν στις Βρυξέλλες. Η ουκρανική αστική τάξη, οι εκπρόσωποι των μεγάλων μονοπωλίων έδωσαν εντολή στον Γιανουκόβιτς να «μαζευτεί», διότι μπορεί να έχουν συνδέσει τα συμφέροντά τους με αυτά του ρωσικού ιμπεριαλισμού, ταυτόχρονα όμως κάνουν μπίζνες και με τη Δύση, ενώ φοβούνται πως με την καταστολή δε θα καταφέρει ο Γιανουκόβιτς να τιθασεύσει τις βίαιες αντιδράσεις, οπότε η χώρα θα βρεθεί σε μόνιμη αναταραχή, γεγονός που θα έχει επιπτώσεις για τα συμφέροντά τους. Αναζητούν μια συμφωνία με τις διαξιφιστές κοινωνικοβουλευτικές αντιπολίτευσης και σ' αυτό έχει επικεντρωθεί τώρα το παζάρι.

Ανεξάρτητα από το πού θα καταλήξει το παζάρι, όμως, ο ουκρανικός λαός και η εργατική τάξη της χώρας σε κάθε περίπτωση θα ήττηθούν. Γιατί πολεμούν κάτω από ξένες σημαίες. Γίνονται πυρομαχικά για τα όπλα των αστών, που έχουν χωριστεί σε δυο μεριδες, ανάλογα με το ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο στο οποίο έχουν προσδεθεί. Ανεργία, φτώχεια, εξαθλίωση είναι η καθημερινότητα των εργαζόμενων της Ουκρανίας, που δε θα την αλλάξουν ούτε τα δάνεια της Ρωσίας ούτε η συμφωνία σύνδεσης με την ΕΕ. Μια ματιά στην Ουγγαρία, την Πολωνία και την Τσεχία αρκεί.

ως πρότυπα συνετούς καπιταλιστικής διαχείρισης με κοινωνική ευαισθησία. Αν αξίζει κάτι σ' αυτή την υπόθεση είναι το συμπέρασμα από το βάθος των πραγμάτων.

Γιατί η Αργεντινή καταρρέει και πάλι οικονομικά; Γιατί είναι μια καπιταλιστική χώρα. Μετά την κατάρρευση και τη βαθύτατη πολιτική κρίση, ο Κίρσοβερ (σύζυγος της σημερινής προέδρου), εκπροσωπώντας την αστική τάξη της μεγάλης αυτής χώρας, συμμάζεψε κάπως τα πράγματα. Οι ίδιοι οι δανειστές δέχτηκαν κούρεμα των χρεών (όσοι δε δέχτηκαν κέρδισαν διεθνή δικαστήρια και εισπράτουν στο ακέραιο τα ομόλογά τους), η καπιταλιστική οικονομία κινήθηκε λίγο, αλλά όπως συμβαίνει σε κάθε καπιταλιστική οικονομία, η ώρα της κρίσης δεν αργεί να ξανάρθει. Αυτό συμβαίνει (όχι σήμερα, αλλά εδώ και καιρό) στην Αργεντινή και αυτό είναι το διδάγμα που πρέπει να βγάλουμε.

ΥΓ: Στις 30 Δεκέμβρη, πάντως, αντιπροσωπεία του ΣΥΡΙΖΑ, με επικεφαλής τον Στρατούλη, συναντήθηκε με αντιπροσωπεία από την Αργεντινή και συζήτησαν «για το θέμα της λειτουργίας εγκαταλειμμένων, από τους ιδιοκτήτες τους, βιομηχανικών επιχειρήσεων από τους ίδιους τους εργάτες τους μέσω συγκρότησης συνεταιρισμών». Όπως ανακοινώθηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ, «οι δύο αντιπροσωπείες κατέληξαν στη δημιουργία κοινής ομάδας εργασίας, η οποία θα επεξεργαστεί τις επόμενες ημέρες ακόμα πιο αναλυτικά το συγκεκριμένο ζήτημα και τις πολιτικές, κοινωνικές, κινηματικές, θεσμικές και νομοθετικές πρωτοβουλίες της Αριστεράς για τη στήριξη τέτοιων εγχειρημάτων, χρήσιμων για τη σωτηρία των θέσεων εργασίας τους και για την παραγωγική ανασυγκρότηση της οικονομίας σε προοδευτική-σοσιαλιστική κατεύθυνση!»

■ Πονηριά

Ο πονηρός Αλαβάνος, αντιλαμβανόμενος ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα κάνει το παπί και δέλοντας να τον εκδέσει από τη σκοπιά των δικών του απόψεων, βγήκε και υπερασπίστηκε την Αργεντινή και ιδιαίτερα τη στάση πληρωμών, που οδήγησε στη συνέχεια στο κούρεμα του χρέους. «Δυνάμεις που προσφεύγουν στο ψέμα, στην εξαπάτηση του λαού, στον υποκριτικό και προσχηματικό λόγο μόνο ζημιά μπορούν να κάνουν», σημείωσε με νόημα, φωτογραφίζοντας τον ΣΥΡΙΖΑ. Φυσικά, και ο Αλαβάνος δεν είπε τίποτα για το σημερινό χάλι της Αργεντινής. Γιατί και αυτός κάνει πολιτική προτείνοντας μια διαχειριστική πολιτική η οποία δεν αρνείται τον καπιταλισμό.

■ Κατεβασμένα αυτιά

Με κατεβασμένα αυτιά πήγε στις Βρυξέλλες ο Ταγίπ σουλτάν, αναζητώντας πολιτική στήριξη απ' αυτούς που μέχρι πρότινος αντιμετώπιζε υπεροπτικά στις δηλώσεις και τις ομιλίες του στην Τουρκία, όπου με κάθε ευκαιρία έλεγε ότι η Τουρκία δεν έχει ανάγκη την ΕΕ. Όπως ήταν επόμενο, η γραφειοκρατία των Βρυξελλών δεν άφησε την ευκαιρία να πάει χαμένη. Αν κρίνουμε από το ύφος που χρησιμοποίησαν ο Μπαρόζο, ο Ρομπάι και ο Σουλτς στις δημόσιες δηλώσεις τους, με τον Ερντογάν να στέκεται αμήχανος δίπλα τους και να καταπίνει τις προσβολές, μπορούμε να φανταστούμε πόσο πιο ζόρικα ήταν τα πράγματα για τον τούρκο πρωθυπουργό στις συνομιλίες πίσω από τις κλειστές πόρτες.

Ετσι είναι αυτά τα πράγματα. Όσο ο Ερντογάν έβλεπε τη μεσανατολική του στρατηγική να επιτυγχάνει, το 'παίξε μάγκας και βαρύς. Τώρα του έπεσαν όλα μαζεμένα. Και η μεσανατολική του στρατηγική απέτυχε (ανατροπή του Μόραβι στην Αίγυπτο, συνομιλίες για τη Συρία στις οποίες δεν παίζει κανένα ρόλο) και στο εσωτερικό ξέσπασε το σκάνδαλο διαφθοράς. Γι' αυτό και δέχεται στωικά το φτύσιμο ακόμα και από γραφειοκράτες τύπου Ρομπάι και Μπαρόζο.

■ Στόχος το κίνημα

Με στόχο τα κράτη-μέλη της ΕΕ «να ενισχύσουν τη δράση τους για την πρόληψη κάθε είδους εξτρεμισμού που οδηγεί στη βία, ανεξάρτητα από το ποιος την εμπνέει», η Κομισιόν πήρε πρόσφατα μια σειρά αποφάσεις για στοχευμένες παρεμβάσεις στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και ανάπτυξη της συνεργασίας και της κοινής εκπαίδευσης των μηχανισμών καταστολής. Και για να μη μείνει καμιά αναφιολία ποιος στοχεύει η γραφειοκρατία των Βρυξελλών αναφέρομε τον όρο «ριζοσπαστικοποίηση», που προσδιορίζεται ως ο μεγάλος εχθρός. Τα κράτη μέλη καλούνται να υλοποιήσουν προγράμματα «απο-ριζοσπαστικοποίησης» και «στρατηγικές εξόδου» από «εξτρεμιστικές ομάδες».

■ Τρέχει να προλάβει

Λάβρος κατά του Σβόμποντα εμφανίστηκε ο Βενιζέλος, μετά τη συνάντηση που είχε ο πρόεδρος της σοσιαλδημοκρατικής ευρωομάδας με τον Κουβέλη, όπου άφησε ανοιχτό το παράθυρο να δεχτεί το ΕΣΚ να κατέβει και δεύτερος συνδυασμός υπό την ομπρέλα του. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα κινήσει γη και ουρανό ώστε ο Κουβέλης να μη μπορέσει να χρησιμοποιήσει την ομπρέλα του ΕΣΚ. Μένει να δούμε αν θα τα καταφέρει.

Πολύ πριν φουντώσει ξαφνικά η φιλολογία περί «μεγάλου συνασπισμού», η «Κόντρα» έγραψε γι' αυτή την προοπτική, ως ένα πιθανό σενάριο διακυβέρνησης στο μέλλον. Αυτό προκύπτει από τη λογική των πραγμάτων σε μια αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία και όχι από τις ιδιαίτερες επιδιώξεις των αστικών κομμάτων. Ερχεται κάποια στιγμή που το συμφέρον του συστήματος απαιτεί τέτοιες λύσεις εξουσίας και τα αστικά κόμματα είναι υποχρεωμένα να τις δεχτούν. Κατ' εξαίρεση, βέβαια, γιατί η αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία υπό κανονικές συνθήκες λειτουργεί με συμπολιτεύσεις και αντιπολιτεύσεις, με κόμματα που κυβερνούν και άλλα που προετοιμάζονται να αποτελέσουν την επόμενη λύση διακυβέρνησης.

Αυτό που ενυπάρχει στη λογική των πραγμάτων, αυτό που οι πάντες σκέφτονταν ως ένα πιθανό μελλοντικό ενδεχόμενο, τέθηκε δημόσια –όχι τυχαία– μέσω μιας δημοσκόπησης. Το σχετικό ερώτημα συνάντησε –όπως ανακοινώ-

ρά ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν απορρίπτει από άποψη αρχών την προοπτική του «μεγάλου συνασπισμού», έσπευσε να διευκρινίσει ότι «θα ήταν ανεύθυνο στο όνομα του ότι εμείς πιστεύουμε ότι η Αριστερή εναλλακτική πρόταση πρέπει να είναι και η μόνη ζωντανή και ελπιδοφόρα για να υπερβούμε την κρίση, να πει κανείς, ό,τι και να συμβεί στους άλλους πολιτικούς χώρους είναι αδιάφορο». Στο ίδιο μήκος κύματος, ο Δ. Παπαδημούλης δήλωσε σε άλλο ραδιοσταθμό (REAL FM), την ίδια μέρα: «Εμείς προτείνουμε να καθίσουμε στο ίδιο τραπέζι με την κυβέρνηση, υπό τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, προκειμένου να βρεθεί μια εθνική γραμμή για το ζήτημα του χρέους, αλλά η πρόταση απορρίφθηκε με ευθύνη του πρωθυπουργού. Αν, παρ' όλ' αυτά, αύριο ο κ. Σαμαράς δεχθεί να γίνει μια τέτοια συζήτηση στη Βουλή ή καλέσει τα κόμματα ή τον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης στο πρωθυπουργικό γραφείο, εμείς θα πάμε».

Ο Σκουρλέτης (ΣΚΑΙ, 27.1.14) προσπάθησε να κάνει ρελάνς, αναφερόμε-

φιλολογία του «μεγάλου συνασπισμού», ενώ η απόπειρα του Σκουρλέτη πήγε στο βρόντο, κρίθηκε επιβεβλημένο να κάνει ο Τσίπρας ένα «πηγαδάκι» με μερικούς δημοσιογράφους στη Βουλή, προκειμένου να χαρακτηρίσει «ανέκδοτο» τη σχετική φιλολογία. Αναρωτιόμαστε, όμως, γιατί επιλέχθηκαν οι δηλώσεις off the record, αντί μιας επίσημης δήλωσης. Μάλλον για να μην υπάρξει σύγκρουση με το μιντιακό σύστημα που έστησε αυτή τη φιλολογία.

Το «ανέκδοτο» ήταν η επιβεβλημένη (και αναμενόμενη) απάντηση –έστω και ανεπίσημη– από πλευράς ΣΥΡΙΖΑ. Όπως έλεγε ο Καραμανλής ο πρεσβύτερος, στην (αστική) πολιτική υπάρχουν πράγματα που λέγονται και δε γίνονται και πράγματα που γίνονται και δε λέγονται. Η ώρα του «μεγάλου συνασπι-

Λύση ανάγκης, αλλά όχι απίθανη, ο «μεγάλος συνασπισμός»

θηκε από την εταιρία– υψηλό ποσοστό αποδοχής. Ξέρουμε πολύ καλά, βέβαια, πως τέτοια αποτελέσματα σε δημοσκοπήσεις δεν απηχούν τις απόψεις της «κοινής γνώμης», αλλά τις απόψεις αυτών που κάνουν την έρευνα και αυτών που τους την έχουν παραγγείλει. Δεν έχουν ως σκοπό να αποτυπώσουν το υπάρχον κλίμα, αλλά να διαμορφώσουν κλίμα.

Κάποιοι, λοιπόν, δουλεύουν από τώρα την ιδέα του «μεγάλου συνασπισμού», όχι μόνο για να ετοιμάσουν σενάρια για το μέλλον, αλλά και για να επηρεάσουν τις τρέχουσες πολιτικές εξελίξεις. Για να το πούμε όσο γίνεται πιο απλά, η ιδέα του «μεγάλου συνασπισμού» σπάει το δίλημμα «μνημόνιο-αντιμνημόνιο», που κυριαρχεί την τελευταία τετραετία στην πολιτική ζωή της χώρας, διευκολύνοντας εκείνους που τοποθετούνται στον πόλο «μνημόνιο» και δυσκολεύοντας εκείνους που κινούνται στον πόλο «αντιμνημόνιο».

Δεν είναι τυχαίο ότι ηγετικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ επέδειξαν χαρακτηριστική αμηχανία μπροστά σ' αυτή τη φιλολογία. Ο γραμματέας της Κοινοβουλευτικής Ομάδας Ν. Βούτσης δήλωσε (για δεύτερη φορά, μάλιστα) σε ραδιοσταθμό (ΑΘΗΝΑ 9,84, 27.1.14) ότι «σε περιόδους εξαιρετικά δύσκολες, πάντοτε οι προτάσεις που εμπιρεύουν το στοιχείο της υπέρβασης των στερεοτύπων του πολιτικού συστήματος, προκαλούν μια ευρύτερη συναίνεση», συμπληρώνοντας ότι «για να γίνει όμως αυτό πολιτική πράξη θα προϋπέθετε να υπάρχει από πλευράς της Νέας Δημοκρατίας, μια ριζική στροφή και αναστοχασμός, ως προς το θέμα της στρατηγικής για το χρέος». Για να φανεί, μάλιστα, καθα-

ως σε διεργασίες του παρόντος και του μέλλοντος στη σοσιαλδημοκρατία, με την οποία άφησε ανοιχτή την προοπτική της συμπόρευσης. Όπως είπε, «μετά από χρόνια συμπίεσης σοσιαλδημοκρατών με την άλλη μεγάλη οικογένεια των χριστιανοδημοκρατών (...) έχουν αρχίσει πλέον μέσα σε αυτό το χώρο και συνειδητοποιούνται κάποια στρατηγικά αδιέξοδα». Επειδή, λοιπόν, «και εκείνοι ψάχνονται», «με εκείνες τις δυνάμεις οι οποίες θέλουν να δουν αυτοκριτικά την πορεία των προηγούμενων ετών, προφανώς, ανοίγει μια συζήτηση. Και θεωρώ ότι σε κάθε ευρωπαϊκή χώρα εκφράζονται με διαφορετικό τρόπο οι αντίστοιχες δυνάμεις που αυτοπροσδιορίζονται ως σοσιαλιστές, σοσιαλδημοκράτες». Ενθαρρύνοντας, μάλιστα, τις μεταπηδησεις από το ΠΑΣΟΚ στον ΣΥΡΙΖΑ, έκανε λόγο για «δημιουργία νέας πολιτικής συνείδησης!». Προφανώς, η πολιτική συνείδηση είναι κάτι σαν... σώβρακο.

Αυτή η προσπάθεια εκτροπής της συζήτησης από την προοπτική του «μεγάλου συνασπισμού» (δηλαδή ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ) στην προοπτική της συνεργασίας ΣΥΡΙΖΑ-σοσιαλδημοκρατίας αποδείχτηκε αναποτελεσματική, καθότι γελοία επί της ουσίας. Η σοσιαλδημοκρατία στην Ελλάδα του σήμερα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ και τα «λιμά» της (ΠΑΣΟΚ και προσωπότητες γκρούπες πρώην Πασόκων) δεν μπορούν να προσφέρουν βιώσιμη λύση εξουσίας, ακόμη και αν στο σύνολό τους «ανένηπταν». Με τον Σκανδαλίδη και τον Παναγιωτακόπουλο δεν μπορεί να συζητά κανείς σήμερα σοβαρά για μελλοντική λύση εξουσίας.

Επειδή στελέχη όπως ο Βούτσης και ο Παπαδημούλης τροφοδοτούσαν τη

σμού» δεν έχει έρθει ακόμη. Αν ο ΣΥΡΙΖΑ έμπαινε σήμερα σε μια τέτοια συζήτηση, θα άμβλυε τις γωνίες της αντιπολιτευτικής του τακτικής, θα έσβηνε το πολιτικό δίλημμα «μνημόνιο-αντιμνημόνιο», στο οποίο στηρίζει όλη την πολιτική του, και θα διευκόλυε τους πολιτικούς του αντιπάλους. Ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να κάνει προπαγάνδα «αυτοδυναμίας» και όχι προπαγάνδα «μεγάλου συνασπισμού», προκειμένου να τραβήξει το μέγιστο δυνατό ποσοστό από τα ταλαντευόμενα τμήματα των ψηφοφόρων.

Και η ΝΔ είναι υποχρεωμένη ν' ακολουθήσει την ίδια προπαγανδιστική τακτική, ενόψει μάλιστα της προεκλογικής περιόδου. Αλλιώς θα χάσει αυτό που ονομάζεται «δυναμική νίκης», σπρώχνοντας ταλαντευόμενους ψηφοφόρους της προς τον ΣΥΡΙΖΑ (πάντα υπάρχει ένα τμήμα ψηφοφόρων που πάει με τον νικητή).

Αντίθετα, εκείνοι που δεν έχουν στον ήλιο μοίρα, κυρίως οι διάφορες προσωποκεντρικές γκρούπες της «Κεντροαριστεράς», έχουν κάθε λόγο να παρακολουθούν και να συδαυλίζουν αυτή τη φιλολογία, γιατί μέσω αυτής αποκτούν λόγο ύπαρξης, ξαναπαίρνουν στον πολιτικό χάρτη, προβάλλονται ως χρήσιμα συμπληρώματα του πολιτικού συστήματος, που πρέπει οι μιντιάρχες και τα άλλα αστικά επιτελεία να συντηρήσουν σήμερα για να μπορέσουν να χρησιμοποιήσουν αύριο. Πώς ξαφνικά ξαναβρέθηκε στην επικαιρότητα ο Α. Λο-

Επανεμφάνιση των ταγμάτων εφόδου

Μετά από αρκετό καιρό, τα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής έκαναν και πάλι την εμφάνισή τους στην περιοχή Νίκαιας-Κορυδαλλού-Κερατσινίου. Πρώτα βγήκαν μια Κυριακή σε καφετέριες μοιράζοντας τη φυλλάδα τους. Όταν είδαν ότι δεν αντιμετωπίστηκαν όπως τους αρμόζει, δοκίμασαν τη δυναμική επανεμφάνιση. Με τις γνωστές στολές παραλλαγής και κράνη (αλλά χωρίς παλούκια, επειδή προφανώς δεν γνώριζαν τις διαθέσεις των μπάτσων) παρήλασαν στους δρόμους της Αμφιάλης. Αποθρασυμένοι κατέβασαν το πανό από το σημείο που δολοφόνησαν τον Παύλο Φύσσα και στη συνέχεια επιτέθηκαν με πέτρες και τούβλα στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι «Ρεσάλτο», όπου οι δεκαπέντε περίπου παρευρισκόμενοι τους αντιμετώπισαν.

Οι μπάτσοι ήταν εκεί και φυσικά δεν έκαναν τίποτα. Αργότερα δήλωναν ότι... δεν ήταν παρόντες στο συμβάν, τους διέψευσε όμως ο ιδιοκτήτης παρακειμένου σπιτιού, του οποίου έσπασαν τα τζάμια βάζοντας σε κίνδυνο ένα κοριτσάκι που βρισκόταν στο μπροστινό δωμάτιο. Όπως είπε, οι μπάτσοι ήταν εκεί και παρακολούθησαν τα γεγονότα. Το γεγονός ότι δεκάδες νεοναζί έκαναν παρέλαση και προχώρησαν σε βανδαλισμούς, χωρίς να υπάρξει ούτε μία προσαγωγή, τα λέει όλα. Οχι πως περιμένουμε από τους μπάτσους να αντιμετωπίσουν τα κολλητάρια τους, αλλά πρέπει να καταγγέλλουμε την υποκρισία τους και του υπουργού τους.

Είναι πραγματικά ντροπή να παρελαύνουν τα τάγματα εφόδου εκεί που δολοφόνησαν έναν αντιφασίστα και να μην υπάρχει καμιά αντίδραση από το λαό της περιοχής. Η αντιφασιστική διαδήλωση που έγινε μετά είναι άλλης τάξης αντίδραση. Επιβεβλημένη, αλλά αναγκαστικά κατόπιν εορτής. Ζητούμενο εξακολουθεί να είναι η άμεση αντίδραση, και το ότι δεν υπήρξε δεν είναι αποτέλεσμα του φόβου έναντι των νεοναζί, αλλά αποτέλεσμα του άσφαιρου, βερμπολιστικού αντιφασισμού που προωθεί η ποικιλόχρωμη αστική αντιπολίτευση. Δεν έχει γίνει καμιά κίνηση αντιφασιστικής οργάνωσης ούτε στη γειτονιά του Π. Φύσσα, όπου οι νεοναζί θα έπρεπε να μην μπορούν να ξαναπατήσουν το πόδι τους.

Δεν περιμέναμε, βέβαια, από τον ΣΥΡΙΖΑ και τον Περισσό να προωθήσουν τον μαχητικό αντιφασισμό. Αν σημειώνουμε το γεγονός είναι για να δείξουμε τους πραγματικούς συσχετισμούς που επικρατούν στο πολιτικό και το κοινωνικό επίπεδο και να στηλιτεύσουμε για μια ακόμη φορά εκείνους που έσπευσαν, με ελεεινές καταγγελίες και ακόμα πιο ελεεινή προβοκατολογία, να στηλιτεύσουν την εκτέλεση των δύο μελών των ταγμάτων εφόδου από τους αγωνιστές των «Μαχόμενων Λαϊκών Επαναστατικών Δυνάμεων». Οι φασίστες εξακολουθούν να προκαλούν, οι φασίστες φτύνουν πάνω στο σημείο που δολοφόνησαν τον αντιφασίστα Φύσσα και δείχνουν ότι θέλουν να ξανακατακτήσουν τους δρόμους από τους οποίους προσωρινά αποσύρθηκαν.

Δικάζουν αντιφασίστες για αφισοκόλληση

Στις 15 του περασμένου Οκτώβρη οργανώθηκε ολόκληρη Αστυνομική επιχείρηση για τη σύλληψη δεκαπέντε μελών του Αντιφασιστικού Μετώπου, που κολλούσαν αφίσες για την αντιφασιστική μοτοπορεία στο Πέραμα, λίγο καιρό μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τα νεοναζιστικά τάγματα εφόδου. Καμιά σαρανταριά Δελτάδες, τέσσερα περιπολικά και ένα βαν του Μεταγωγών έζωσαν τους αντιφασίστες, τους τσουβάλιασαν και τους μετέφεραν στη ΓΑΔΑ.

Τους άφησαν μετά από πέντε ώρες, διάστημα στο οποίο απαγόρευσαν κάθε πρόσβαση δικηγόρου. Στο τέλος τους άφησαν, λέγοντας στους ίδιους και τους δικηγόρους ότι επρόκειτο για μια... τυπική προσαγωγή. Στη συνέχεια, όμως, οι αντιφασίστες πήραν κλήση για να δικαστούν στις 4 Φλεβάρη στο Πταισματοδικείο Αθηνών για... παράνομη αφισοκόλληση. Η κατηγορία είναι, βέβαια, αστεία και από ποινική άποψη δεν μπορεί να συγκριθεί με τον άγριο ξυλοδαρμό, τα βασανιστήρια και τις κατηγορίες που «κοτσάρισαν» στους συλληφθέντες της αντιφασιστικής μοτοπορείας. Εντάσσεται, όμως, στην ίδια στρατηγική: την ποινικοποίηση της αντιφασιστικής δράσης.

Ενώνουμε κι εμείς τη φωνή μας με όσους καταγγέλλουν αυτή την αστυνομικοδικαστική πρόκληση και καλούμε σε αλληλεγγύη, στις 9 το πρωί της ερχόμενης Τρίτης, στον πρώτο όροφο του Πταισματοδικείου (Λουκάρεως, συγκρότημα κτιρίων μετά το Εφετείο).

Η τρομοκρατία δε θα περάσει

Μια ακόμα επιχείρηση τρομοκρατίας και εκφοβισμού πραγματοποιήθηκε σήμερα Πέμπτη 30 Γενάρη. Εξασφαλίστες της Αντιτρομοκρατικής, συνοδευόμενοι από εισαγγελέα, εισέβαλαν στο σπίτι του συντρόφου Ανδρέα Μουστάκα, μέλους της ΚΟΝΤΡΑΣ, στη Νέα Φιλαδέλφεια, ο οποίος εκείνη την ώρα απουσίαζε. Τα λαγωνικά της Ασφάλειας, επικαλούμενα «ανάσχημα καταγγελίας» για κατοχή εκρηκτικών (sic!), η οποία δήθεν έγινε στην Ασφάλεια Αμαρουσίου (!), έκαναν φύλλο και φτερό το σπίτι, τρομοκρατώντας τους γονείς του συντρόφου μας. Αποχώρησαν χωρίς, φυσικά, να βρουν τίποτα, αλλά και χωρίς να ενημερώσουν τους γονείς του συντρόφου ότι έχουν δικαίωμα να ζητήσουν αντίγραφο της έρευνας. Έτσι αντιλαμβάνεται τα καθήκοντά του ο παριστάμενος εισαγγελέας. Να λειτουργεί σαν γλάστρα της Αντιτρομοκρατικής και να μην αφήνει στους πολίτες αντίγραφο της έρευνας που διεξήγαγε! Θεωρεί, προφανώς, ότι με γελούα προσήματα μπορούν να μπουκάρουν όποτε θέλουν σε όποιο σπίτι θέλουν, χωρίς να δίνουν σε κανένα λογα-

ριασμό.

Η σημερινή εισβολή στο σπίτι του συντρόφου είναι ένα ακόμα επεισόδιο της επιχείρησης τρομοκρατίας και εκφοβισμού που εκτυλίσσεται τις τελευταίες μέρες, με πρόσχημα τη φυγή του Χρ. Ξηρού, με τις δεκάδες εισβολές σε σπίτια και τις συλλήψεις αγωνιστών. Στο στόχαστρό τους έβαλαν και την ΚΟΝΤΡΑ και ο καθένας μπορεί να καταλάβει τους λόγους. Ενοχλούνται από τη μαχητική αρθρογραφία της εφημερίδας μας, ενοχλούνται από την πολιτική δράση της οργάνωσής μας.

Ο Ανδρέας Μουστάκας είναι γνωστός για την πολιτική και την κοινωνική του δράση, όχι μόνο στη Νέα Φιλαδέλφεια, όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε και όπου τον γνωρίζουν και οι πέτρες. Ως μέλος της ΚΟΝΤΡΑΣ συμμετείχε στην αποστολή της Πρωτοβουλίας «Ένα Καράβι για τη Γάζα», που χτυπήθηκε από το σιωνιστικό στρατό στις 31 Μάη του 2010. Συνελήφθη από τους σιωνιστές, φυλακίστηκε μαζί με τους υπόλοιπους Έλληνες και ξένους ακτιβιστές και στο τέλος απελά-

θηκε στην Ελλάδα. Εκτός από τη συμμετοχή του στην πολιτική δράση της ΚΟΝΤΡΑΣ, είναι γνωστός για τη συμμετοχή του στον αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό χώρο «Στρώγκα» και την Αντιφασιστική Συνέλευση της Νέας Φιλαδέλφειας. Στοχεύοντάς τον οι πραιτοριανοί του Δένδια δεν προσπάθησαν να τρομοκρατήσουν μόνο την ΚΟΝΤΡΑ, αλλά ευρύτερους κοινωνικούς χώρους στους οποίους ο σύντροφός μας έχει ενεργό συμμετοχή.

Τους το έχουμε ξαναπεί και με την ευκαιρία το επαναλαμβάνουμε για να το βάλουν καλά στο μυαλό τους. Η ΚΟΝΤΡΑ είναι σκληρό καρδί για τα δόντια τους. Ξέρουμε ότι η αδιάλειπτη παρουσία μας στα τρομοδικεία και η αποκάλυψη των αισχρών της Αντιτρομοκρατικής και της «ανεξάρτητης» Δικαιοσύνης, η συμμετοχή μας στο κίνημα αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους (για να μη μιλήσουμε για την υπολοιπη δράση μας) έχουν ενοχλήσει τους Κλουζό της Αντιτρομοκρατικής. Να μας τρομοκρατήσουν, όμως, να μας κάνουν να τα διπλώσουμε, δε θα τα καταφέρουν.

Τροπολογία-φούσκα και παραίτηση-βόμβα καθηγητή μέλους της Επιτροπής Τεχνικής Επεξεργασίας του ΕΜΠ

Ψηφίστηκε τη Δευτέρα η τροπολογία 1093/16 σε νομοσχέδιο του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων. Στο τέλος της προηγούμενης βδομάδας, ο Αρβανιτόπουλος επέφερε «νομοτεχνικές βελτιώσεις» που δεν άλλαξαν την ουσία της τροπολογίας που σχολιάσαμε στο προηγούμενο φύλλο. Συγκεκριμένα, υπηρετούντα μέλη ΕΤΕΠ (Ειδικού Τεχνικού Εργαστηριακού Προσωπικού) και ΕΕΔΙΠ (Ειδικού Εργαστηριακού Διδακτικού Προσωπικού) χωρίς τα τυπικά προσόντα που προβλέπονται στο άρθρο 29 του νόμου 4009/2011 (Διαμαντοπούλου), εντάσσονται αυτοδίκαια, αποκλειστικά σε προσωποπαγείς θέσεις ΕΤΕΠ, ΕΔΙΠ, τους δυο

από τους τρεις ενιαίους κλάδους (εργαστηριακού και ειδικού διδακτικού προσωπικού) που πλέον θα υπάρχουν στα ΑΕΙ.

Στο άρθρο 29, παρ. 3, περ. γ του ν. 4009 τα τυπικά προσόντα για ΕΤΕΠ είναι απόφοιτοι ΤΕ ή ΠΕ και για ΕΔΙΠ επιπρόσθετα με την κατοχή πτυχίου και η κατοχή μεταπτυχιακού τίτλου. Ο προγενέστερος νόμος 2817/2000, που αφορούσε το καθεστώς των διοικητικών υπαλλήλων και του εργαστηριακού τεχνικού και εργαστηριακού διδακτικού προσωπικού των πανεπιστημίων προέβλεπε στο άρ. 13 στην παρ. 1, περ. στ. την πρόσληψη ΕΤΕΠ ΔΕ, καθώς και τη μετατροπή των πρώην ΕΔΤΠ (Ειδικό Διοικητικό

Τεχνικό Προσωπικό) που όριζε ο νόμος 1268/82 (στο άρθρο 20) σε ΕΤΕΠ. Επιπλέον, προέβλεπε την ένταξη σε θέσεις ΕΕΔΙΠ μελών ΕΕΠ (Ειδικό Εκπαιδευτικό Προσωπικό) που όριζε ο νόμος 1268/82 (άρθρο 21), καθώς και την κατάληψη θέσεων ΕΕΔΙΠ χωρίς μεταπτυχιακό τίτλο, αλλά με τριετή τουλάχιστον επαγγελματική ή εκπαιδευτική διαδικασία (αρ. 13, παρ.2, περ. ε).

Με αυτή την αλλαγή στην τροπολογία, ορισμένοι διοικητικοί που είχαν σε προγενέστερη φάση αποκτήσει καθεστώς ΕΤΕΠ και ΕΕΔΙΠ μπορούν πλέον να ενταχθούν στο νέο οργανισμό και να παραμείνουν στα ιδρύματα. Η ουσία, όμως, είναι ότι η συντριπτική πλειοψηφία των διοικητικών υπαλλήλων, μόνιμων και ιδιωτικού Δικαίου Αορίστου Χρόνου (ΙΔΑΧ) –είτε ΔΕ είτε ΠΕ– που τίθενται σε διαθεσιμότητα, σύμφωνα με την τελευταία ΚΥΑ (αριθμ. 150539/Β2), 498 στο ΕΚΠΑ και 399 στο ΕΜΠ, δεν έχουν τη δυνατότητα να ενταχθούν αυτοδίκαια σε θέσεις ΕΤΕΠ, ΕΔΙΠ. Σύμφωνα με το άρθρο 29, παρ.3, περ. δ του ν. 4009/2011, μόνο όσοι ΙΔΑΧ έχουν διδακτορικό αντικείμενο που θεωρείται το ίδρυμα μπορούν. Και αυτοί είναι ελάχιστοι στο σύνολο των διαθέσιμων. Ο διαγωνισμός θα είναι δημόσιος. Και δεν είναι σίγουρο καν ότι θα προκηρυχθούν νέες θέσεις ΕΤΕΠ και ΕΔΙΠ, εφόσον η όλη ιστορία της διαθεσιμότητας ξεκίνησε προκειμένου να καλυφθούν τα νούμερα απολύσεων της τριόγκας.

Μετά τη δημοσίευση της τροπολογίας, ο πρόεδρος του συλλόγου των μελών ΔΕΠ του ΕΜΠ Ε. Χίνης, υπέρμαχος της υιοθέτησης της πρότασης Αρβανιτόπουλου για τη λήξη της απεργίας των διοικητικών, με επι-

στολή του παραιτείται από την ΟΔΕ και από την Επιτροπή Τεχνικής Επεξεργασίας των αιτήσεων των διοικητικών για τη μετατροπή τους σε ΕΤΕΠ και ΕΔΙΠ! Στην επιστολή του, που αναρτήθηκε σε σελίδα των διοικητικών υπαλλήλων του ΕΜΠ στο facebook, ο Ε. Χίνης δηλώνει: «Έχω πλέον πειστεί ότι η αρχική μας (του Ιδρύματος) επιδίωξη να επιστρέψουν όλοι οι σε διαθεσιμότητα Διοικητικοί υπάλληλοι, λόγω καθυστερήσεων δικών μας και των εκτός ΕΜΠ εμπλεκόμενων οργανισμών, αλλά και υπαναχώρησης των εν λόγω οργανισμών από τα βασιικά συμφωνηθέντα, δεν είναι δυνατό να επιτευχθεί». Όμως, ακόμη και μετά την ψυχρολουσία της παραίτησης Χίνη, τα στελέχη του Περισσού στους Διοικητικούς συνεχίζουν να υποστηρίζουν το υπουργείο και να λένε ότι όλα θα υλοποιηθούν, μιας και δήθεν προβλέπονται στο νόμο Διαμαντοπούλου, ενώ το άρθρο 79, πέραν των κατόχων διδακτορικού ΙΔΑΧ, αναφέρεται μόνο στους ήδη υπηρετούντες του εργαστηριακού και ειδικού διδακτικού προσωπικού (παρ. 3 περ. α έως γ). Εκτός αυτού, με ύφος γεμάτο νόημα, λένε δημόσια ότι γνωρίζουν και κάποια πράγματα που... δεν είναι δημοσιεύσιμα!

Γράφουμε στο προηγούμενο φύλλο ότι οι μάσκες έπεσαν. Τώρα οι Διοικητικοί πρέπει να στείλουν μήνυμα στον υπουργό. Χωρίς ξεσηκωμό, με διάφορες δικαιολογίες (εκκρεμότητα ΠΔ για προσλήψεις στην παρ. 6, του άρθρου 29 και νέας ΚΥΑ για τη δημιουργία του οργανισμού του ιδρύματος), θα παρέλθει το οχτάμηνο της διαθεσιμότητας και θα έρθουν με μαθηματική ακρίβεια οι απολύσεις.

Θα ζουν για πάντα στις καρδιές και στους αγώνες μας

Κωστής Νικηφοράκης

7 χρόνια από το θάνατό του

Μήτσος Πέτσας

9 χρόνια από το θάνατό του

Υπάρχει περίπτωση, σε μια περίοδο που οι κοινωνικές δαπάνες πετοκκόβονται ανελέητα, η κυβέρνηση να επιδιώκει την αναβάθμιση της Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας; Υπάρχει περίπτωση να βρῆκε ο Μπουμπουκός κάποια μεγαλοφυή ιδέα, απλή σαν το αυγό του Κολόμβου, ώστε να λύσει προς όφελος των αναγκών περίθαλψης του ελληνικού λαού ένα πρόβλημα που παρέμενε άλλο από την εποχή ακόμη που δημιουργήθηκε το ΕΣΥ; Υπάρχει περίπτωση το ΠΕΔΥ (Πρωτοβάθμιο Εθνικό Δίκτυο Υγείας) να είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από ένα σχέδιο παραπέρα περικοπών των δωρεάν παροχών Υγείας;

Το νομοσχέδιο για το ΠΕΔΥ δεν είναι παρά ένας συγκαλυμμένος τρόπος για να καταργηθεί ο ΕΟΠΥΥ ως ασφαλιστικός φορέας που με δικές του δυνάμεις παρέχει υπηρεσίες πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας στους ασφαλισμένους του και να μετατραπεί σε μια ασφαλιστική εταιρία, η οποία θα διαχειρίζεται τα κεφάλαια που θα σχηματίζονται από τις ασφαλιστικές εισφορές κλάδου υγείας των εργαζόμενων. Η δημιουργία του ΠΕΔΥ είναι ένας φρενετός για να καλύψει την αντιδραστική μεταρρύθμιση του ΕΟΠΥΥ, που είναι το ζητούμενο.

Στην πραγματικότητα, κανένα ΠΕΔΥ δεν δημιουργείται με το νομοσχέδιο. Το μόνο που υπάρχει σ' αυτό είναι μια βροντώδης έκθεση ιδεών, για να ρίξει στάχτη στα μάτια του ελληνικού λαού. Η Βουλή θα ψηφίσει αυτή την έκθεση ιδεών, η υλοποίηση της οποίας αφήνεται στην κυβέρνηση και στον υπουργό Υγείας, που θα είναι ο πραγματικός νομοθέτης. Ούτε μία, ούτε δύο, ούτε τρεις, αλλά 25 Υπουργικές Αποφάσεις (ΥΑ) και Κοινές Υπουργικές Αποφάσεις (ΚΥΑ), συν ένα Προεδρικό Διάταγμα (ΠΔ) προβλέπει το νομοσχέδιο. Όχι για δευτερεύοντα ζητήματα, αλλά για όλα τα βασικά ζητήματα που αφορούν τη συγκρότηση και λειτουργία του ΠΕΔΥ και τη σχέση του με τον ΕΟΠΥΥ.

Με ΚΥΑ θα καθοριστεί η ίδρυση και λειτουργία των Κέντρων Υγείας. Με ΥΑ η διασύνδεσή τους με τα νοσοκομεία. Με άλλη ΥΑ ο Εσωτερικός Κανονισμός Λειτουργίας των Κέντρων Υγείας. Με ΚΥΑ το ωράριο λειτουργίας τους και οι τυχόν εφημερίες. Με ΥΑ θα καθοριστεί ο συνολικός αριθμός των οικογενειακών γιατρών και ο μέγιστος αριθμός ασθενών ανά γιατρό. Με ΚΥΑ οι έννομες σχέσεις των γιατρών με τις Διοικήσεις Υγειονομικών Περιφερειών (ΔΥΠε). Με ΥΑ θα καθοριστεί η χωροταξική κατανομή των μονάδων και του προσωπικού (μ' άλλα λόγια, παραμένει ανοιχτό το ζήτημα να κλείσουν μονάδες). Με ΚΥΑ θα καθοριστούν τα σχετικά με διορισμούς γιατρών, με ΥΑ θα συγκροτηθούν τα συμβούλια προσλήψεων-κρίσεων και με άλλη ΥΑ τα Συμβούλια Εξέλιξης. Με ΚΥΑ θα αποφασιστεί αν θα δημιουργηθούν Κινητές Μονάδες Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας και με ΥΑ ο τρόπος λειτουργίας τους. Σε μελλοντικές υπουργικές αποφάσεις ανατίθεται και η δημιουργία διάφορων μεγαλεπήβολων σχεδίων, όπως το Εθνικό Πρόγραμμα Πρόληψης και Ελέγχου Νεογνών, τα Ιατρεία Διακοπής Καπνίσματος, τα Κέντρα Ιαματικού Τουρισμού.

Μπορεί να γίνει βελτίωση των υπηρεσιών Υγείας χωρίς λεφτά; Όχι βέ-

■ Δημεύουν την παρουσία του ΙΚΑ

Παραπέρα εξαθλίωση της ασφάλισης Υγείας

βαία. Γι' αυτό και το νομοσχέδιο για το ΠΕΔΥ δεν περιλαμβάνει τίποτα επί της ουσίας, αλλά μόνο ηχηρές λέξεις και ακόμα πιο ηχηρές υποσχέσεις. Η υλοποίηση ανατίθεται στον υπουργό Υγείας και τον υπουργό Οικονομικών, που με τις αποφάσεις τους θα καθορίσουν τα πάντα. Τι θα καθορίσει το περιεχόμενο αυτών των μελλοντικών αποφάσεων; Τα κονδύλια που θα είναι διαθέσιμα. Επειδή, λοιπόν, όλοι μας γνωρίζουμε πολύ καλά τι γίνεται με τις κοινωνικές δαπάνες, μπορούμε να καταλάβουμε ότι εκείνο που θα γίνει θα είναι η παραπέρα εξαθλίωση της πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας. Ο ασφαλισμένος θα είναι αναγκασμένος να βάζει πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη απ' όσο το βάζει σήμερα.

Διαλύουν τελείως τον ΕΟΠΥΥ

Μετατρέποντας τον ΕΟΠΥΥ σε ασφαλιστική εταιρία το κράτος (δηλαδή ο ΕΟΠΥΥ) θα αγοράζει υπηρεσίες από τον εαυτό του (δηλαδή νοσοκομεία του ΕΣΥ και κέντρα υγείας του ΠΕΔΥ) και από τον ιδιωτικό τομέα. Στόχος είναι να ανοίξει ένα τεράστιο πεδίο κερδοφορίας στους ιδιώτες καπιταλιστές, σε πρώτη φάση στον τομέα των διάφορων εξετάσεων, οι οποίες συνοδεύονται από την επίσκεψη στο γιατρό, που διαθέτουν τα μαγαζιά των καπιταλιστών. Γιατί να πάει ο ασθενής στο κέντρο υγείας, όταν στο ιδιωτικό μαγαζί υπάρχει και ο γιατρός που θα του γράψει την εξέταση; Τα ιδιωτικά μαγαζιά θα παίρνουν όλο το «πακέτο», όπως σε σημαντικό βαθμό συμβαίνει και σήμερα. Απλά, στο μέλλον θα πάρουν και τη δουλειά που έως σήμερα γινόταν στα πολυιατρεία και τα διαγνωστικά εργαστήρια του ΕΟΠΥΥ.

Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι μετατρέπει τον ΕΟΠΥΥ σε ασφαλιστική εταιρία, η οποία απαγορεύεται να παράγει υπηρεσίες Υγείας, προκειμένου να δημιουργήσει ένα τελείο πρωτοβάθμιο σύστημα υγείας, στο οποίο θα έχουν πρόσβαση και οι ασφαλισμένοι του ΕΟΠΥΥ. Μόνο που ανάμεσα στον ΕΟΠΥΥ και τα κέντρα υγείας του ΠΕΔΥ θα υπάρχουν σχέσεις πωλητή-αγοραστή. Τα κέντρα υγείας θα κοστολογούν τις υπηρεσίες τους και ο ΕΟΠΥΥ θα πρέπει να τις αγοράσει. Το πιο προκλητικό είναι ότι θα του πουλάνε υπηρεσίες Υγείας μέσω των δικών του υποδομών, τις οποίες αρπάζει το κράτος. Το νομοσχέδιο (άρθρο 22 παρ. 6) προβλέπει ότι όλες οι υποδομές του ΕΟΠΥΥ παραχωρούνται άνευ ανταλλάγματος στις ΔΥΠε, οι οποίες θα τις χρησιμοποιούν ως κέντρα υγείας του ΠΕΔΥ. Δηλαδή, τα πολυιατρεία του ΙΚΑ (κατά κύριο λόγο) και του άλλοτε ανεξάρτητου ασφαλιστικού φορέα της ΔΕΗ, που αποτελούν ασφαλιστική περιουσία που δημιουργήθηκε με τα λεφτά των εργαζόμενων, απαλλοτριώνονται από το κράτος!

Δεν είναι, όμως, μόνον αυτό. Οι υπηρεσίες που παρείχαν αυτά τα πολυιατρεία θα εξαθλιωθούν, ενώ θα σμικρύνουν και ως προς το μέγεθός τους. Στόχος της κυβέρνησης είναι να υπηρετούν στα κέντρα υγείας του ΠΕΔΥ λιγότεροι από τους μισούς γιατρούς απ' αυτούς που υπηρετούν σήμερα στα πολυιατρεία του ΕΟΠΥΥ. Το άρθρο 26 παρ. 1 του νομοσχεδίου προβλέπει ότι οι τυχόν θέσεις γιατρών και οδοντιάτρων που θα μείνουν κενές καταργούνται αυτοδικαίως. Δεν προβλέπει, δηλαδή, άμεση προκήρυξη θέσεων γιατρών, ώστε ο αριθμός τους να είναι ίσος τουλάχιστον με τον αριθμό όσων υπηρετούν σήμερα στον ΕΟΠΥΥ.

Στην Ειδική Έκθεση που συνοδεύει το νομοσχέδιο έμμεσα ομολογείται αυτός ο στόχος. Όπως αναφέρει, αν ενταχθούν και οι περίπου 5.000 γιατροί και οδοντίατροι που υπηρετούν σήμερα στον ΕΟΠΥΥ, θα προκύψει ένα ετήσιο κόστος για τον κρατικό προϋπολογισμό ύψους περίπου 63 εκατ. ευρώ. Αν ενταχθούν 3.300, το οικονομικό αποτέλεσμα θα είναι ουδέτερο, ενώ αν ενταχθούν λιγότεροι, θα προκύψει εξοικονόμηση. Έχουν κάνει τους υπολογισμούς τους και έχουν δει ότι η πλειοψηφία των γιατρών του ΕΟΠΥΥ διατηρεί ιδιωτικά ιατρεία για πολλά χρόνια και θα προτιμήσει να κρατήσει τα ιδιωτικά ιατρεία. Έτσι, υπολογίζουν ότι θα ξεφορτωθούν άμεσα ένα σημαντικό μέρος των υπηρετούντων γιατρών. Γι' αυτό τους βάζουν το μαχαίρι στο λαιμό να απαντήσουν εντός επτά ημερών αν δέχονται να ενταχθούν ως πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης και μέσα σ' ένα μήνα να έχουν καταθέσει χαρτί που θα δείχνει ότι έκλεισαν το ατομικό τους ιατρείο.

Σ' αυτούς θα προστεθούν αμέσως και όλοι οι γιατροί που δεν είναι μόνιμοι ή με συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου. Οι συμβάσεις αυτής της κατηγορίας των γιατρών καταγγέλλονται αμέσως, χωρίς καμιά υποχρέωση αποζημίωσης (άρθρο 20 του νομοσχεδίου).

Είναι δυνατόν να υπάρξει καλύτερη πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας με λιγότερους γιατρούς και περισσότερους ασθενείς, δεδομένου ότι τα κέντρα υγείας του ΠΕΔΥ θα απευθύνονται σε όλο τον πληθυσμό και όχι μόνο στους ασφαλισμένους;

Από την τσέπη των ασφαλισμένων

Με τη συρρίκνωση του δημόσιου τομέα στην πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας αυτόματα θα μεγαλώσει η πίτα για τους εμπόρους της υγείας. Αυτοί, όμως, κυνηγούν το μέγιστο κέρδος και όχι ένα μέσο κέρδος. Όταν μονοπωλήσουν την πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας, θα ζητήσουν περισσότερα και δε θα αρκεστούν στα τιμολόγια που θα καθορίσει ο ΕΟΠΥΥ. Και τότε θα κληθούν οι ασθενείς να βά-

λουν πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη.

Ο ΕΟΠΥΥ έχει και σήμερα τιμολόγια για τις διάφορες ιατρικές πράξεις και εξετάσεις που γίνονται από τους ιδιώτες. Στο νομοσχέδιο δεν προβλέπεται ότι αυτά θα διατηρηθούν αμετάβλητα. Προβλέπεται η έκδοση υπουργικής απόφασης για ό,τι έχει σχέση με την αγορά υπηρεσιών υγείας από τον ΕΟΠΥΥ και έκδοση ΚΥΑ για τις αμοιβές των συμβεβλημένων γιατρών. Επειδή ο ΕΟΠΥΥ είναι καταχρεωμένος και το κράτος δε θέλει να καλύπτονται τα ελλείμματά του από τον κρατικό προϋπολογισμό, θα κληθούν οι ασφαλισμένοι να βάλουν ακόμα πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη. Αυτός είναι ο τελικός σκοπός.

Κρατάει χρόνια αυτή η κορόνα

Ο Πίνακας που δημοσιεύουμε αποτυπώνει την πορεία των εσόδων και των δαπανών του Κλάδου Υγείας (σε είδος) του ΙΚΑ και δημοσιεύτηκε στο πλαίσιο παλαιότερης έρευνας που έκανε η «Κόντρα». Το ΙΚΑ είναι το μεγαλύτερο από τα Ταμεία των οποίων οι Κλάδοι Υγείας συγχωνεύτηκαν στον ΕΟΠΥΥ, οπότε η πορεία των οικονομικών του καθρεφτίζει σε σημαντικό βαθμό και την πορεία του ΕΟΠΥΥ.

Κλάδος Υγείας σε είδος του ΙΚΑ		
ΕΤΟΣ	ΕΣΟΔΑ	ΔΑΠΑΝΕΣ
1997	1301.00	1269.00
1998	1339.80	1269.00
1999	1568.40	1525.10
2000	1572.46	1686.10
2001	1765.09	1860.00
2002	1980.23	2090.45
2003	1777.25	2508.84
2004	2110.87	2884.83
2005	2062.30	3155.48
2006	2304.48	3561.66
2007	2834.03	3559.27
2008	3154.70	4089.08
2009	3342.36	4542.20
2010	4142.84	4678.55
2011	3428.65	3822.79

Σημείωση: Τα στοιχεία μέχρι το 2006 είναι από τους Ισολογισμούς του ΙΚΑ και τα επόμενα χρόνια από τους Προϋπολογισμούς.

Όπως βλέπουμε, μέχρι το 2002 ο προϋπολογισμός του Κλάδου Υγείας ήταν ισοσκελισμένος (ελάχιστη η υστέρηση των εσόδων έναντι των δαπανών), ενώ από το 2003 και μετά αρχίζουν τα ελλείμματα, τα οποία

χρόνο με το χρόνο μεγαλώνουν, για να αρχίσουν να μειώνονται το 2010 και το 2011. Ενώ οι μειώσεις το 2010 και το 2011 φτάνουν περίπου τα 700 εκατ. ευρώ, σύμφωνα με δηλώσεις των αρμόδιων υπουργών της τότε κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, μόνο από τη φαρμακευτική δαπάνη (και όχι συνολικά από τη δαπάνη περίθαλψης) εξοικονομήθηκαν αυτή τη διετία 2,6 δισ. ευρώ. Ποιος επιβαρύνθηκε αυτή τη μείωση; Την επιβαρύνθηκαν οι ίδιοι οι ασφαλισμένοι.

Γιατί έφτασε ο Κλάδος Υγείας του ΙΚΑ να έχει ελλείμματα; Γιατί μολονότι με τον αντιασφαλιστικό νόμο 2084/1992 (νόμος Σιούφα της κυβέρνησης Μητσοτάκη), προβλεπόταν κρατική χρηματοδότηση για τον Κλάδο Υγείας, από το 2004 μέχρι και το 2012, οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ αρνήθηκαν να εφαρμόσουν το νόμο Σιούφα και έτσι στέρησαν από το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ 1.350 εκατ. ευρώ!

Επί κυβέρνησης Παπαδήμου, από τον προϋπολογισμό του ΕΟΠΥΥ για το 2012 κόπηκαν τεράστια κονδύλια της φαρμακευτικής δαπάνης. Η κυβέρνηση έκοψε περισσότερα απ' αυτά που πρόβλεπε δυο μήνες μετά το δεύτερο Μνημόνιο (Φλεβάρης του 2012). Το Μνημόνιο-2 προέβλεπε η φαρμακευτική δαπάνη το 2012 να κατέβει στο 1,33% του ΑΕΠ, δηλαδή στα 2,7 δισ. ευρώ περίπου, αλλά η συγκυβέρνηση Παπαδήμου την είχε ήδη μειώσει στα 2,25 δισ. ευρώ. Από τον ίδιο προϋπολογισμό του ΕΟΠΥΥ πληροφορούμασταν ότι η δαπάνη για νοσοκομειακή περίθαλψη στα νοσοκομεία του ΕΣΥ ήταν το 2011 περίπου 1,9 δισ. ευρώ και το 2012 θα έπεφτε στο 1,05 δισ. ευρώ. Δηλαδή, θα μειωνόταν κατά 44%.

Αντίθετη πορεία ακολουθούσαν οι δαπάνες για περίθαλψη σε ιδιωτικές κλινικές. Το 2011 ο ΕΟΠΥΥ πλήρωσε στις ιδιωτικές κλινικές για περίθαλψη 239,44 εκατ. ευρώ, ενώ το 2012 προϋπολογιζόταν να πληρώσει 585 εκατ. ευρώ, αυξάνοντας έτσι τα έσοδα των κλινικαρχών κατά 2,44 φορές σε σχέση με το 2011!

Αυτά τα λίγα στοιχεία από το παρελθόν δείχνουν καθαρά τι πρόκειται να γίνει και με τη μεταρρύθμιση στην παροχή πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας. Το σύστημα θα είναι πιο άθλιο από το υπάρχον (πολυιατρεία ΕΟΠΥΥ και κέντρα υγείας του ΕΣΥ), υποστελεχωμένο σε γιατρούς και προσωπικό. Είναι σίγουρο ότι με χωροταξικά κριτήρια θα κλείσουν αρκετές από τις υπάρχουσες μονάδες, κυρίως στις μεγάλες πόλεις, ενώ θα υπάρξουν συγχωνεύσεις και σε κέντρα υγείας της επαρχίας. Οι γιατροί των περισσότερων ειδικοτήτων θα λείπουν, με αποτέλεσμα οι ασθενείς να καταφεύγουν στα ιδιωτικά μαγαζιά. Οι οικογενειακοί γιατροί (ειδικότητας μόνο γενικού γιατρού, παθολόγου και παιδίατρο) θα παίζουν κυρίως το ρόλο του τροχονόμου προς τα ιδιωτικά μαγαζιά, ενώ θα αναπτύχθούν στο έπακρο οι γνωστές υπόγειες διαδρομές. Και επειδή στόχος είναι να ισοσκελιστεί ο προϋπολογισμός του χρεοκοπημένου ΕΟΠΥΥ (στον οποίο μπαίνουν ολοένα και λιγότερα λεφτά, λόγω έκρηξης της ανεργίας, της υποαπασχόλησης και της εισφοροαποφυγής και εισφοροδιαφυγής), ο ΕΟΠΥΥ θα καλύπτει ένα ολοένα και μικρότερο ποσοστό της δαπάνης περίθαλψης και το υπόλοιπο θα το πληρώνει ο ασθενής.

Μωραί παρθένοι

Οι πρυτάνεις που έσπευσαν ν' ανοίξουν τα Πανεπιστήμια, δίνοντας πίσωπλατη μαχαιριά στους απεργούς διοικητικούς υπάλληλους, επειδή «εκτίμησαν» ότι οι προτάσεις του υπουργού Παιδείας ήταν «θετικές», σήμερα ως μωρές παρθένες διαπιστώνουν ότι δεν αποκαταστάθηκε η ομαλή λειτουργία των ΑΕΙ. Με αυτή την καθαρά απεργοσπαστική πράξη τους τότε έβγαλαν πλάτη ώστε να ακροπλιστεί ο αγώνας των διοικητικών υπαλλήλων από το μόνο ισχυρό όπλο που διέθετε, την απεργία και την εξ αυτής καθολική παράλυση όλων των λειτουργιών του Πανεπιστημίου. Αποδείχθηκε ότι το όπλο αυτό ήταν το μόνο που θα εξανάγκαζε το υπουργείο Παιδείας να κάνει υποχωρήσεις. Διότι μετά την απομάκρυνση εκ του ταμείου, ουδέν λάθος αναγνωρίζεται.

Τώρα, λοιπόν, οι πρυτάνεις κλαίγονται γιατί, όπως δηλώνουν σε απόφαση του διευρυμένου συντονιστικού τους, «στο ζήτημα της διαθεσιμότητας και παρά τις έγγραφες διαβεβαιώσεις περί άμεσης διευθέτησης των προβλημάτων που προκύπτουν από την απομάκρυνση του προσωπικού, μέχρι σήμερα διαπιστώνεται σημαντική καθυστέρηση, ενώ τα προβλήματα οξύνονται περαιτέρω».

Η υποχώρηση του κινήματος έδωσε γενικά αέρα στα πανιά του υπουργού Παιδείας, ο οποίος δεν τηρεί πλέον καμιά δέσμευση, οδηγώντας τα ιδρύματα στην απελπισία.

Χαρακτηριστικά το διευρυμένο συντονιστικό της Συνόδου των πρυτάνεων διαπιστώνει:

«Μετά την αποκατάσταση της ομαλής λειτουργίας όλων των Ιδρυμάτων, τα προβλήματα των ελληνικών Πανεπιστημίων παραμένουν οξυμένα, παρά τις συνεχείς προσπάθειες που καταβάλλουν οι Πρυτανικές αρχές με τη αρωγή όλης της ακαδημαϊκής κοινότητας. Ειδικότερα,

Παρά τις διαρκείς εκκλήσεις των Πρυτανικών Αρχών για μη περαιτέρω μείωση των προϋπολογισμών των Ιδρυμάτων κατά 15% και τις υποσχέσεις από πλευράς Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων, μετά τις ήδη δραματικές μειώσεις των τελευταίων ετών, δεν έχει υπάρξει ακόμα καμιά εξέλιξη στο θέμα αυτό, με αποτέλεσμα τα Ιδρύματα να μην έχουν σήμερα εγκεκριμένους προϋπολογισμούς και να μην μπορούν να λειτουργήσουν...

Δεν έχει ακόμα εκδοθεί η προβλεπόμενη ΚΥΑ που απαιτείται για την πρόσληψη έκτακτου διδακτικού προσωπικού, παρά την πρόβλεψη του σχετικού νόμου από τον 9/2013 και ενώ ήδη ολοκληρώνεται το χειμερινό εξάμηνο, με αποτέλεσμα να διακυβεύεται η δυνατότητα ομαλής διεξαγωγής των προγραμμάτων σπουδών κατά το εαρινό εξάμηνο σε πολλά Πανεπιστήμια.

Πρόσφατες αποφάσεις που αφορούν στη λειτουργία των Επιτροπών Ερευνών έχουν οδηγήσει σε πλήθώρα προβλημάτων και σε σημαντικές επιπτώσεις στο ερευνητικό έργο των Πανεπιστημίων».

Τέλος, οι πρυτάνεις «ανακαλύπτουν» ξανά τα μεγάλα προβλήματα που δημιουργούν στα Πανεπιστήμια οι «αλεξίπτωτιστές» («αλεξίπτωτιστές» γιατί μπορούν να μετέχουν στο Συμβούλιο διοίκησης όντας καθηγητές σε άλλο Πανεπιστήμιο του εξωτερικού ή μεγαλύτερο στέλεχος τραπεζών, και άλλων «ευαγών» καπιταλιστικών ιδρυμάτων) των κακόφημων Συμβουλίων διοίκησης, που επιβλήθηκαν με το νόμο Διαμαντοπούλου για να διοικούν τα Πανεπιστήμια ως σύγχρονες επιχειρήσεις.

Στην παραπάνω απόφασή τους αναφέρουν: «Ιδιαίτερη έκπληξη στην ακαδημαϊκή κοινότητα προκαλεί η πρωτοβουλία εκπροσώπων των Συμβουλίων Ιδρυμάτων, μετά από συνάντησή τους με την ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων, να αποστείλουν επιστολή προς τον Υπουργό, που περιλαμβάνει αυθαίρετες ερμηνείες του θεσμικού πλαισίου σχετικά με τις αρμοδιότητες των Πανεπιστημιακών οργάνων.

Ο σαφής καθορισμός ρόλων και αρμοδιοτήτων των οργάνων είναι απαραίτητος για τη εύρυθμη λειτουργία των Ιδρυμάτων και την ενασχόλησή τους με το μείζον ζήτημα της ανάπτυξης και εξωστρέφειάς τους.

Μεγάλη ανησυχία, τέλος, προκαλεί η, κατά παράβαση των κείμενων διατάξεων και της ακαδημαϊκής δεοντολογίας, απόρριψη υποψηφιοτήτων Κοσμητόρων από Συμβούλιο Ιδρύματος, για την οποία αναμένεται η αποκατάσταση της νομιμότητας από την Πολιτεία».

■ Επώνυμες έδρες από τη ΔΕΗ στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας

Οι επιχειρήσεις διαμορφώνουν τις πανεπιστημιακές σπουδές

Στις αρχές του 2014 ανακοινώθηκε με πολλά ταρατατζούμ η ίδρυση τριών επώνυμων εδρών από τη ΔΕΗ στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας. Ετσι πήρε σάρκα και οστά μια ακόμη μαύρη πτυχή του νόμου Διαμαντοπούλου (ν. 4009/2011), που αποτελεί παραπέρα βήμα στην ιδιωτικοποίηση του δημόσιου πανεπιστημίου και στην άλωση του από τα επιχειρηματικά συμφέροντα. Στην εκδήλωση έδωσε το παρόν το γνωστό πολιτικό πτώμα, η misses Anna Diamantopoulou, καθώς και «νονά» του εν λόγω αντιεκπαιδευτικού νόμου, για να υπενθυμίσει στους αγνώμονες άλλοτε πολιτικούς συναδέλφους της ότι «και όμως, σε πείσμα κάποιων που δε θέλουν, ο νόμος για τα πανεπιστήμια εφαρμόζεται».

Θυμίζουμε ότι σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 47 του ν. 4009/2011 «Για την ίδρυση της έδρας απαιτείται η δωρεά στο ίδρυμα από οποιοδήποτε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, ημεδαπό ή αλλοδαπό, κεφαλαίου για την κάλυψη των δαπανών της διδακτικής και γενικότερης επιστημονικής δραστηριότητας της έδρας. Αν ο δωρητής δεν προσδιορίζει τη γνωστική περιοχή, ο προσδιορισμός γίνεται από τη Σύγκλητο του ιδρύματος. Η επιλογή διδάσκοντος στην επώνυμη έδρα και ο ορισμός του χρόνου της θητείας του γίνεται από το ίδρυμα». Δηλαδή,

ο «δωρητής» που θα βάλει και το κεφάλαιο έχει δικαίωμα, να καθορίσει και τη «γνωστική περιοχή», το περιεχόμενο των σπουδών που θα παρέχει η εν λόγω έδρα.

Η ίδρυση από επιχειρήσεις ή ιδιώτες «επώνυμων εδρών» στα πανεπιστήμια είναι αγαπημένη πρακτική των ξένων Ιδρυμάτων, που εδώ και χρόνια ενθαρρύνουν μετ' επιτάσεως ανάλογες πρακτικές στην κατεύθυνση υλοποίησης του «επιχειρηματικού πανεπιστημίου».

Χρησιμοποιώντας τις υποδομές, το εκπαιδευτικό και ερευνητικό προσωπικό των δημόσιων πανεπιστημίων, στο οποίο μπορούν να προσθέτουν και δικούς τους τεχνοκράτες και εμπειρογνώμονες, οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις εξασφαλίζουν μ' έναν φθινό τρόπο (εκτός της υπάρχουσας υποδομής σε υλικά μέσα και ανθρώπους, τα πανεπιστημιακά αυτά προγράμματα συγχρηματοδοτούνται από τον κρατικό προϋπολογισμό καθότι πραγματοποιούνται στο δημόσιο πανεπιστήμιο) τα μέσα για την έρευνα, σύμφωνα με τα δικά τους ιδιαίτερα συμφέροντα για την ανάπτυξη της κερδοφορίας τους, αλλά και το μελλοντικό στελεχικό τους δυναμικό από τους φοιτητές.

Σύμφωνα με την προγραμματική συμφωνία της ΔΕΗ με το Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδο-

νίας, οι τρεις «επώνυμες έδρες» αναφέρονται στα γνωστικά αντικείμενα:

– «Κατεργασίες Μορφοποίησης Υλικών για εφαρμογές σε συστήματα Παραγωγής Ενέργειας».

– «Διαχείριση Καινοτομίας - Επιχειρηματικότητα. Διασυννοριακές Συνεργασίες».

– «Ανανεώσιμες πηγές Ενέργειας στη Διαχείριση Ενεργειακών Πόρων».

Το Δελτίο Τύπου που εξεδωσε το ίδιο το Πανεπιστήμιο τονίζει ότι η συνεργασία με την Ανώνυμη Εταιρεία ΔΕΗ, (την πρακτική της οποίας αισθανόμαστε πλέον όλοι στην τσέπη μας), εστιάζει μεταξύ άλλων στους παρακάτω στόχους:

«1. Σε τομείς όπου υπάρχει εκπαιδευτικό, επιστημονικό και ερευνητικό ενδιαφέρον με γνώμονα την αριστεία, που εμπίπτουν στους επιχειρησιακούς στόχους της ΔΕΗ και συνδέονται με τη βιώσιμη ανάπτυξη της περιφερειακής οικονομίας της Δυτικής Μακεδονίας

2. Στην Ανάπτυξη ή/και οργάνωση Προπτυχιακών και Μεταπτυχιακών Προγραμμάτων Σπουδών, που συνδέονται με τα επιχειρησιακά ενδιαφέροντα, τους στρατηγικούς στόχους και την πολιτική Εταιρικής Κοινωνικής Ευθύνης της Επιχείρησης.

3. Στην Ανάπτυξη και διοργάνωση Θερινών Εκπαιδευτικών Σεμιναρίων, με στόχο, μεταξύ

άλλων, την κάλυψη αναγκών εκπαίδευσης, εξειδίκευσης κλπ του προσωπικού της Επιχείρησης.

4. Στην Ανάπτυξη ή/και οργάνωση προγραμμάτων εξ αποστάσεως και δια βίου μάθησης.

5. Στην Αξιοποίηση του θεσμού του Επισκέπτη Καθηγητή για τη διοργάνωση διαλέξεων, τη διδασκαλία μαθημάτων, κλπ.

8. Συνεργασία των καθ' ύλην αρμοδίων Γραφείων, με στόχο:

ι. Τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας, σε τοπικό-περιφερειακό, εθνικό ή διεθνές επίπεδο, σε θέματα κοινωνικής καινοτομίας, αποτελεσματικής Διαχείρισης Ανθρώπινων Πόρων (HRM) και τεχνολογικής αναβάθμισης...

ν. Τον επαγγελματικό προσανατολισμό ή/και την επαγγελματική αποκατάσταση των αποφοίτων...

Κωδικοποιώντας τα παραπάνω σημειώνουμε χαρακτηριστικά τα εξής: Στις εν λόγω έδρες θα πραγματοποιούνται προγράμματα σπουδών «που θα εμπίπτουν στους επιχειρησιακούς στόχους της ΔΕΗ» και θα συνδέονται με τους «στρατηγικούς» επιχειρησιακούς στόχους της Εταιρείας, που θα έχουν, βεβαίως, ως τελικό σκοπό την ανάπτυξη των καπιταλιστικών της κερδών. Τα προγράμματα αυτά θα αφορούν προπτυχιακές αλλά και μεταπτυχιακές σπουδές, ώστε να παίρνουν την ανάλογη ειδίκευση, για την ανάπτυξη της

Το υπουργείο Παιδείας προκαλεί

Πρόκειται για πρόκληση, που προκαλεί μόνο αγανάκτηση και αποτελεί εμπαιγμό όχι μόνο για την εργαζόμενη κοινωνία, της οποίας την «κινεζοποίηση» προωθεί με αμείωτη ένταση η εγχώρια αστική τάξη, η κυβέρνηση της και το ευρωπαϊκό κεφάλαιο, αλλά και για τους εκπαιδευτικούς που κυριολεκτικά εξανδραποδίζονται και τη δημόσια εκπαίδευση που στραγγαλίζεται.

Μετά

– Τις σαρωτικές μειώσεις των μισθών και των συντάξεων, την άλωση όλων των εργασιακών σχέσεων, την τρομοκρατία και τις μαζικές απολύσεις, τον αφανισμό των μικρομεσαίων στρωμάτων

– Τους μηδενικούς διορισμούς μόνιμων εκπαιδευτικών, τους διορισμούς μέσω ΕΣΠΑ εκπαιδευτικών με μισθούς πέννας, τα χιλιάδες κενά, που έχουν ως αποτέλεσμα να μη διδάσκονται ακόμη και μαθήματα που θα εξεταστούν στις πανελλαδικές εξετάσεις, τις συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολείων και τμημάτων, με συνέπεια να στοιβάζονται οι μαθητές στις τάξεις, την νομοθετική κατοχύρωση της αύξησης του αριθμού των μαθητών ανά τμήμα, την κατάργηση όλων των υποστηρικτικών δομών

της εκπαίδευσης, τους νέους ανυπέβλητους, ειδικά για τα παιδιά της εργατικής τάξης, ταξικούς φραγμούς στη μόρφωση με την καθιέρωση του «νέου Λυκείου», την κατάργηση δεκάδων ειδικοτήτων στην τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση και τις απολύσεις των καθηγητών, την προώθηση του σχολείου των «δεξιοτήτων», που αφυδατώνει την προσωπικότητα και φτιάχνει μαθητές στρατιωτάκια, φθηνά και αναλώσιμα εξαρτήματα της καπιταλιστικής μηχανής...

το υπουργείο Παιδείας ανακοίνωσε τη λειτουργία για τους τελευταίους τέσσερις μήνες της φετινής σχολικής χρονιάς (sic!) του «Κοινωνικού Φροντιστηρίου». Πρόκειται για τη δημιουργία «φροντιστηριακών τμημάτων» «μικρότερων των 10 ατόμων» στο Λύκειο, χρηματοδοτούμενα από το ΕΣΠΑ, για «τη στήριξη των μαθητών που προέρχονται από οικογένειες με χαμηλό εισόδημα».

Η υποκρισία ξεχειλίζει «από τα μπατζάκια» εκεί στο υπουργείο της αμάθειας, των επιχειρήσεων και της τρομοκρατίας και ο υφυπουργός Παιδείας, μεταξύ άλλων, δήλωσε: «Είναι μια ιδέα που ανταποκρίνεται στις ανάγκες της εποχής με κίνητρο την ενί-

σχυση της ελληνικής οικογένειας που δοκιμάζεται και την ποιοτική αναβάθμιση της δημόσιας δωρεάς παιδείας. Είναι η απάντηση του κοινωνικού κράτους με τον εξής διπλό στόχο: να απασχολήσει νέους άνεργους εκπαιδευτικούς και μακροχρόνια άνεργους εκπαιδευτικούς και να παράσχει διδακτική στήριξη σε μαθητές οικογενειών με κριτήριο τα σοβαρά οικονομικά προβλήματα».

Μετά το κάζο με τη «λευκή εβδομάδα», που ζήτησαν οι μεγαλοενοδοχείοι των χειμερινών τουριστικών προορισμών και την ειδή ευνοϊκά ο Σαμαράς, πρόβαλλε και ο υπουργός Αρβανιτόπουλος για να δηλώσει με συνέπεια στο «πρώτο Θέμα» πως η «ποιότητα» πρέπει να συνοδεύεται και από την «ποσότητα». Γι' αυτό εξετάζει σοβαρά (και προωθεί τάχιστα σύμφωνα με τον Τύπο) την αύξηση του διδακτικού έτους κατά 15 ημέρες. Ετσι θα μπορεί να ικανοποιήσει και το αίτημα των καπιταλιστών του τουρισμού, αλλά και να κομπορρημονεί έναντι των ντόπιων και ευρωπαϊκών αφεντικών ότι έχει βάλει τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι των «τεμπέληδων» εκπαιδευτικών και των μαθητών, οπαδών της «ήσσονος προσπάθειας».

«ανταγωνιστικότητας» της επιχείρησης, οι φοιτητές, που μπορεί μελλοντικά κάποιοι εξ αυτών να αποτελέσουν το στελεχικό της δυναμικό. Εκτός αυτών, θα υπάρχουν και ταχύρυθμα θερινά προγράμματα στα οποία θα εξειδικεύεται παραπέρα, σύμφωνα με τις ανάγκες της ΔΕΗ ΑΕ, το προσωπικό της. Αλλά και προγράμματα «διά βίου μάθησης» και «εξ αποστάσεως εκπαίδευσης», που θα επιφέρουν παραπέρα κέρδη μέσω των διδασκτρών. Παρέχεται το δικαίωμα στην Εταιρία να πλαισιώσει τα προγράμματα σπουδών με δικούς της διδάσκοντες, με τη μορφή του «επισκέπτη καθηγητή», ώστε να μην υπάρχει η παραμικρή παρέκκλιση από την επίτευξη «των στόχων» και να διασφαλίζεται η εμπέδωσή τους από τους φοιτητές.

Γενικεύοντας την «πείρα» της ΔΕΗ, όσον αφορά την εισβολή στα δημόσια πανεπιστημιακά ιδρύματα, ο πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της ΔΕΗ ΑΕ Αρθούρος Ζερβός, στην πανηγυρική εκδήλωση παρουσίας της προγραμματικής συμφωνίας, κάλεσε τις επιχειρήσεις να αδράξουν την ευκαιρία, λέγοντας χαρακτηριστικά:

«Αυτή η πρωτότυπη για τα ελληνικά δεδομένα συνεργασία αποτελεί και ένα "μήνυμα" με πολλούς αποδέκτες ότι οι επιχειρήσεις της χώρας είναι αποφασισμένες να συμβάλλουν στον εκσυγχρονισμό τους και να στηρίζουν ενεργά τη βιώσιμη Ανάπτυξη.

Η Ελλάδα - που πρόσφατα ανέλαβε την Προεδρία της Ευρωπαϊκής Ένωσης - έχει τη δυναμική να προχωρήσει σε σημαντικές αλλαγές με τη συνεργασία κρατικών Πανεπιστημίων και επιχειρήσεων, δίνοντας νέα ώθηση στην Τεχνολογική Έρευνα και Παιδεία, που αποτελούν δομικά στοιχεία για την προώθηση μεγάλων οικονομικών αλλαγών και αναδιαρθρώσεων.

Παράλληλα, περνάμε το "μήνυμα" ότι οι Περιφέρειες της χώρας μπορούν να αξιοποιήσουν ένα πολύ σημαντικό "εργαλείο" για την αυτοδύναμη Περιφερειακή Ανάπτυξη μέσα από τη στενή συνεργασία Περιφερειακών Πανεπιστημίων με τοπικές ή εθνικής εμβέλειας επιχειρήσεις».

■ Την Τετάρτη στο Εφετείο

Η δίκη του σ. Γερ. Λιόντου για «αντίσταση»

Την ερχόμενη Τετάρτη, 5 Φεβράρη, στο Εφετείο (Α Τριμελές Εφετείο, κτίριο Λουκάρεως) θα γίνει σε δεύτερο βαθμό η δίκη του συντρόφου Γεράσιμου Λιόντου, ο οποίος πρωτόδικα έχει καταδικαστεί σε φυλάκιση 12 μηνών.

Πρόκειται για τη γνωστή υπόθεση της δράσης ρατσιστικής ομάδας μοτοοικετιστών της ΔΙΑΣ, οι οποίοι στις 5 Φεβράρη του 2012 τρομοκρατούσαν μετανάστες στα σκαλιά του κτιρίου της «Κόντρας». Ο σύντροφός μας διαμαρτυρήθηκε έντονα (ήταν η δεύτερη φορά που αντιμετωπίσαμε πρόβλημα με τη συγκεκριμένη ομάδα, αφού είχε προηγηθεί προσπάθεια εισβολής τους στα γραφεία της εφημερίδας), με αποτέλεσμα να προχωρήσουν στην προσαγωγή του στο «αμαρτωλό» ΑΤ Αγίου Παντελεήμονα.

Όση ώρα ο σύντροφός μας παρέμεινε στον προθάλαμο του ΑΤ, είχαμε προχωρήσει σε καταγγελίες, δημοσιοποιώντας μάλιστα **ηχητικό ντοκουμέντο** από το περιστατικό, στο οποίο ακούγεται ο επικεφαλής της ομάδας να βρίζει ρατσιστικά τους μετανάστες («μπामπουίνε», «βρομιάρη», «μαλάκω»). Με τη συνδρομή και του αρμόδιου για όλα τα ΑΤ της Αθήνας ταξίαρχου Λυγιδίδη, ο οποίος κατέβηκε νυχτιάτικα στον Άγιο Παντελεήμονα, προχώρησαν στην παραπομπή του Γερ. Λιόντου με την προ-

σηματική κατηγορία της «απειθείας», διότι δήθεν δεν τους είχε δώσει την ταυτότητά του (στην πραγματικότητα τους είχε δώσει και την αστυνομική και τη δημοσιογραφική του ταυτότητα, τις οποίες είχαν μαζί τους και είχαν παραδώσει στον αξιωματικό υπηρεσίας).

Την επομένη, η εισαγγελία αναβάθμισε το κατηγορητήριο, προσθέτοντας και «αντίσταση». Κι ένα δικαστήριο εμφανώς σε διατεταγμένη υπηρεσία, καταδίκασε το σύντροφό μας για «αντίσταση» (τον απάλλαξε από την ελαφρύτερη κατηγορία της «απειθείας»), στηρίζοντας έμπρακτα τη ρατσιστική ομάδα της ΔΙΑΣ. Η ίδια η αστυνομία ούτε που διανοήθηκε να απαγγείλει τέτοια κατηγορία, για τον απλούστατο λόγο ότι ο Γερ. Λιόντος πήγε στο Τμήμα με το μηχανάκι του (ακύρωσαν την κλήση σε περιπολικό), κουβαλώντας μαζί του και ένα μετανάστη, μέχρι ο αδελφός του να προσκομίσει τα πρωτότυπα χαρτιά του (είχε φωτοτυπίες). Τέτοια «αντίσταση» υπήρξε!

Δηλώνουμε για μια ακόμη φορά προς κάθε κατεύθυνση: οι διώξεις και οι καταδίκες δεν μας τρομάζουν. Το δικαίωμά μας στην πολιτική δράση, τους δεσμούς μας με τους μετανάστες δεν τα διαπραγματεύμαστε. Το ρατσισμό και το φασισμό πάντοτε θα τον πολεμάμε.

Αφιέρωμα στα τρία χρόνια από την απεργία πείνας των 300 μεταναστών

Τέσσερις ώρες κράτησε η εκδήλωση-αφιέρωμα στα τρία χρόνια από την έναρξη της απεργίας πείνας των 300 μεταναστών, το περασμένο Σάββατο. Κάτι οι δυσκολίες των συνδέσεων με διάφορες πόλεις όπου ζουν πρώην απεργιοί πείνας, κάτι οι ανάγκες της παράλληλης μετάφρασης σε ελληνικά και αραβικά, ο χρόνος κύλησε χωρίς να το καταλάβουμε. Δεκάδες πρώην απεργιοί πείνας από διάφορες πόλεις (Χανιά, Αγκαντίρ, Ζυρίχη, Παρίσι, Βρυξέλλες κ.ά) συνδέθηκαν απευθείας και μίλησαν στην εκδήλωση, ενώ άλλοι έστειλαν μηνύματα. Επίσης προβλήθηκαν για πρώτη φορά ντοκουμέντα που αποκαλύπτουν το ξεπούλημα της απεργίας πείνας. Η εκδήλωση είναι μαγνητοσκοπημένη και μπορεί να τη βρει κανείς στο www.livestream.com/eksegersi.

■ Κόκκινα χαλιά

Είτε ο Παπαδημούλης στον Real FM (27.1.14): «Ενοχλεί το γεγονός ότι τα ίδια κέντρα -πολιτικά, οικονομικά, εκδοτικά- που έως χθες μας θεωρούσαν επικίνδυνους, τρομοκράτες, άθεους, οπαδούς της δραχμής κλπ, τώρα ξαφνικά μας στρώνουν χαλιά». Σωστή η επισήμανση. Η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ ενοχλείται από τα κόκκινα χαλιά που οι εκπρόσωποι της αστικής τάξης στρώνουν στον ΣΥΡΙΖΑ. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ενοχλείται; Προφανώς όχι, κρίνοντας από την ξέχειλη χαρά του Παπαδημούλη.

■ Καλώς τονε...

Και ο Α. Λοβέρδος υπέρ μιας κυβέρνησης εθνικής ενότητας (ή ανάγκης, που ακούγεται καλύτερα). Σε συνέντευξή του στον «Τύπο της Κυριακής» δήλωσε πως μια τέτοια κυβέρνηση «είναι αυτό που χρειάζεται η χώρα για να εξέλθουμε ναρτίτερα και ενωμένοι από τη δραματική κρίση». Κλείνοντας το μάτι σε εκείνους τους αστικούς κύκλους που άρχισαν να δουλεύουν το σενάριο του «μεγάλου συνασπισμού», ο Λοβέρδος έσπευσε να δηλώσει πρόθυμος ως «ντελίβερι μπόι»: «Και αν ακούγεται μη ρεαλιστικό το σενάριο, λόγω των γνωστών παλαιοκομματικών μικροαντιλήψεων, οφείλουμε να το υπενθυμίσουμε και να το παλέψουμε». Αναφερόμενος δε στον ΣΥΡΙΖΑ, προεξόφλησε περίπου ότι θα αναγκαστεί να δεχτεί αυτή την αναγκαιότητα, γιατί «πράγματα που δε σου είναι καθαρά όταν έρχεσαι ως ενθουσιώδης αντιπολίτευση, καθίστανται προφανή όταν αναλαμβάνεις την ευθύνη της διακυβέρνησης».

Για κάποιους σαν τον Λοβέρδο, που βρέθηκε εκτός ΠΑΣΟΚ επειδή ο Βενιζέλος αρνήθηκε να τον κάνει υπουργό της συγκυβέρνησης στην πρώτη φάση της, για να αρχίσει τις περιπλανήσεις, τότε με τον Μόσιαλο, τότε με τον Κουβέλη και τώρα πάλι με το ΠΑΣΟΚ, η συζήτηση για ευρύτερες κυβερνήσεις είναι βάλσαμο, διότι είναι η μόνη που μπορεί να τους προσδώσει κάποια αξία στο χρηματιστήριο της αστικής πολιτικής.

■ Πολιτική αρχών!

Είναι γνωστό ότι μια σειρά διανοούμενοι της κατακερματισμένης Ιταλικής «Αριστεράς» έχουν προτείνει να τεθεί ο Τσίπρας επικεφαλής του ψηφοδελτίου με το οποίο διάφορα σχήματα ετοιμάζονται να κατέβουν στις ευρωεκλογές. Ο Νίκι Βέντολα, ηγέτης του Κόμματος της Αριστεράς και της Οικολογίας, είχε την άποψη ότι το κόμμα του πρέπει να υποστηρίξει την υποψηφιότητα του Μάρτιν Σουλτς. Στο συνέδριο που έγινε την Παρασκευή 24 Γενάρη, όμως, η κόψη έβγαλε 382 να υπέρ της υποψηφιότητας Τσίπρα, μόλις 60 κατά και 123 αποχές. Ατάραχος μετά την ήττα του ο Βέντολα δήλωσε: «Είμαστε με τον Τσίπρα αλλά όχι εναντίον του Σουλτς!»

Θα έχει, λοιπόν, μεγάλη πλάκα να δούμε τον Τσίπρα, εκτός από υποψήφιο για την προεδρία της Κομισιόν, και επικεφαλής του ευρωψηφοδελτίου της Ιταλικής «Αριστεράς», ιδέα που όχι μόνο δεν απορρίπτει, αλλά του καλοαρέσει κιόλας. Θα πιστοποιηθεί έτσι το μεγαλείο της... πολιτικής αρχών που ακολουθεί η «Αριστερά» της ευρωλαγνείας, είτε βρίσκεται σε άνοδο (όπως ο ΣΥΡΙΖΑ) είτε σε ελεύθερη πτώση (όπως στην Ιταλία).

Βίντεοπροβολές-συζητήσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη

Στη Θεσσαλονίκη: 07/02 Τζήκα Βερτόφ: Ο άνθρωπος με την κινηματογραφική μηχανή

Λύση ανάγκης, αλλά όχι απίθανη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7
βέρδος που τον είχαν κυριολεκτικά θάψει;

Όπως σημειώσαμε και στην αρχή, οι λύσεις τύπου «μεγάλου συνασπισμού» ή «οικουμενικής κυβέρνησης» συνιστούν εκτροπή από την κανονικότητα του αστικού κοινοβουλευτικού συστήματος. Επιβάλλονται σε συνθήκες κρίσης, προκειμένου το σύστημα να αποκτήσει μεταβατικά την πολιτική σταθερότητα που του λείπει. Και δε θα είναι η πρώτη φορά που θα συμβεί κάτι τέτοιο και στην Ελλάδα. Ποιος φανταζόταν το 1989 ότι ο ενιαίος τότε Συνασπισμός θα συνεργαζόταν κυβερνητικά με τη ΝΔ, με στόχο να παραπέμψουν σε δίκη τον Α. Παπανδρέου; Ποιος φανταζόταν ότι έξι μήνες μετά θα σχηματίζαν τρικομματική κυβέρνηση, παίρνοντας σ' αυτή και τον Παπανδρέου που μόλις είχαν παραπέμψει σε δίκη; Ποιος φανταζό-

ταν ότι ο «αντιμνημονιακός» Σαμαράς θα έμπαινε στην κυβέρνηση Παπαδήμου, ότι μετά από δύο εκλογικές αναμετρήσεις θα είχαμε τρικομματική κυβέρνηση με τη συμμετοχή και της σφόδρα «αντιμνημονιακής» ΔΗΜΑΡ;

Βάσει ποιας λογικής, λοιπόν, μπορεί κανείς ν' αποκλείσει το σχηματισμό «μεγάλου συνασπισμού», σε περίπτωση που δεν προκύπτει βιώσιμη κυβερνητική λύση με κορμό τη ΝΔ ή τον ΣΥΡΙΖΑ; Τα επιχειρήματα που θα επιστρατευθούν μπορεί κανείς να τα φανταστεί από τώρα, δεν είναι κάτι δύσκολο. Τυχαίο είναι νομίζετε που συριζοστελέχη όπως ο Βούτσας και ο Παπαδημούλης περιορίζουν το εδαφός μιας μελλοντικής κυβερνητικής συνεργασίας με τη ΝΔ στη στρατηγική διαχείριση του χρέους, η οποία περνά από τις Βρυξέλλες, το Βερολίνο και το Παρίσι και όχι από την Αθήνα;

Υπάρχει κάτι που αποτελεί κοινή βάση για όλο το πολιτικό σύστημα. Είναι αυτό που ονομάζουν «εθνικό συμφέρον». Είναι η εύσημη ονομασία της διαχείρισης του αστικού κράτους και της εργαζόμενης κοινωνίας. Είναι το συμφέρον του καπιταλισμού που καθορίζει τα βήματά τους. Είναι η ανάγκη να ελέγξουν πολιτικά την εργατική τάξη και τα άλλα εργαζόμενα στρώματα που καθορίζει διάφορα επιμέρους μέτρα. Αυτά τα μέτρα, όμως, ουδέποτε βγαίνουν έξω από τα όρια του συστήματος, ουδέποτε έρχονται σε σύγκρουση με το συλλογικό συμφέρον της αστικής τάξης.

Γι' αυτό και είναι απαραίτητη η ρήξη με το σύνολο της αστικής πολιτικής και η αυτοτελής πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης, η μόνη που μπορεί ν' ασκήσει πραγματική αντιπολίτευση.

Πέτρος Γιώτης

■ Εισαγγελική πρόταση στη δίκη Θεοφίλου

Αυθαίρετα σενάρια και κραυγαλέες ανακρίβειες στην υπηρεσία του σμπαρλιασμένου κατηγορητήριου

Εξι μέρες ζήτησε η εισαγγελέας Οικονομίου για να προετοιμάσει την αγόρευση της στη δίκη του Τάσου Θεοφίλου. Εξι μέρες προετοιμασίας για μια αγόρευση 47 λεπτών, η οποία συμπύκνωσε με κακότεχνο τρόπο –και με την επίκληση πληθώρας ανακριβών– ένα κατηγορητήριο που κατέρρευσε ήδη από τη φάση της εξέτασης των μαρτύρων του κατηγορητήριου! Μέσα σε 47 λεπτά η εισαγγελέας επανέλαβε το σαθρό κατηγορητήριο για να καταλήξει σε πρόταση ενοχής του Τ. Θεοφίλου, σαν να μην πέρασαν οι δύομισι μήνες της ακροαματικής διαδικασίας, στους οποίους και η ίδια αναφέρθηκε εισαγωγικά. Λες και η εισαγγελέας βρισκόταν σε άλλη αίθουσα ή λες και είχε κλειστά τα μάτια της και τ' αυτάς της.

Η εισαγγελέας θεώρησε απαραίτητο να σημειώσει, επίσης εισαγωγικά, ότι η ίδια δεν έχει πολιτικό προϊστάμενο, απαντώντας στις απόψεις περί ταξικής δικαιοσύνης που βγάζει αποφάσεις καθ' ύπαγόρευση, τις οποίες ανέπτυξαν μάρτυρες υπεράσπισης. Επικαλέστηκε, δε, το αίσιο τέλος που είχαν οι υποθέσεις κάποιων από τους μάρτυρες, επειδή τα κατηγορητήρια ήταν κακοφτιαγμένα και οι δημιουργοί τους δεν μπόρεσαν να τα στηρίξουν στο δικαστήριο. Μάλλον θα έπρεπε να είναι πιο προσεκτική η κ. Οικονομίου σε τέτοιες αναφορές, γιατί στην πλειονότητα των περιπτώσεων οι εισηγητές των συναδέλφων της ήταν καταδικαστικές. Και εν πάση περιπτώσει, κάθε περίπτωση κρίνεται από τα δικά της ξεχωριστά χαρακτηριστικά. Το ότι στο παρελθόν κατέρρευσαν κακοφτιαγμένες σκευωρίες στα δικαστήρια δεν αποτελεί τεκμήριο της ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης.

Το γεγονός ότι η εισαγγελέας αισθάνθηκε την ανάγκη να κάνει εισαγωγικά μια τέτοια αναφορά προδίδει απολογητική διάθεση ενόψει των όσων θα ελεγε στη συνέχεια, όχι μόνο αγνοώντας με προκλητικό τρόπο την ακροαματική διαδικασία, αλλά και κατασκευάζοντας ψευδείς ισχυρισμούς, προκειμένου να διασώσει ένα σμπαρλιασμένο κατηγορητήριο. Και μόνο απ' αυτό το γεγονός μπορεί να συμπεράνει κάθε καλόπιστος παρατηρητής πόσο αμερόληπτη, απροκατάληπτη και «αυτοτελής» υπήρξε η εισαγγελική πρόταση.

Εντελώς υποκριτική θεωρούμε και την εισαγωγική έκφραση θλίψης από την εισαγγελέα, επειδή στο εδώλιο του κατηγορούμενου, αντιμέτωπο με τέτοιες κατηγορίες, βρίσκεται ένα νεαρό άτομο, που έχει πανεπιστημιακή μόρφωση και υψηλό IQ. Μάλλον θέλησε να στείλει ένα μήνυμα στη μορφωμένη νεολαία να μην ασχολείται με «επικίνδυνα πράγματα», όπως η συμμετοχή στο αντικαπιταλιστικό κίνημα, αλλά και να προβάλλει εμπέδως την απειλή ότι όποιος πέφτει στα νύχια της Αντιτρομοκρατικής θα συναντήσει απέναντί του μια ανελέητη δικαιοσύνη, που αδιαφορεί και για την αλήθεια και για τους ίδιους τους κανόνες δικαίου της αστικής δημοκρατίας.

Η εισαγγελέας ξεκίνησε με την εξιστόρηση των γεγονότων που διαδραματίστηκαν στην Πάρο, όπως αυτά έχουν καταγραφεί στη δικογραφία, αντλώντας επιλεκτικά και μερικά στοιχεία από το DVD που προβλήθηκε την τελευταία ημέρα της αποδεικτικής διαδικασίας. Και επιχείρησε την πρώτη διαστρέβλωση της αλήθειας.

Πριν την προβολή του DVD, η Αντιτρομοκρατική είχε βάλει σκόπιμα στη δικογραφία μόνο φωτογραφίες, με αποτέλεσμα να είναι ασαφές αν το αριστερό χέρι του δράστη που είχε εισέλθει πρώτος στην τράπεζα ήταν γυμνό και αν είχε πιάσει αντικείμενα. Ήταν επίσης ασαφές αν φορούσε γάντι στο δεξί του χέρι και αν ο δεύτερος δράστης, που πέρασε πίσω από το γκαζέ και για ένα χρονικό διάστημα δεν φορούσε γάντι στο

αριστερό του χέρι, είχε πιάσει μ' αυτό υπαλλήλους ή αντικείμενα. Μετά την προβολή του DVD, έγινε φανερό, ότι ο μιν πρώτος έπιασε για αρκετά δευτερόλεπτα την καρέκλα της υπαλλήλου Πέππα, αφήνοντας άφθονο βιολογικό υλικό στη μέση πλευρά της πλάτης της καρέκλας, ενώ ο δεύτερος έπιασε με το γυμνό αριστερό του χέρι σε πολλά σημεία τον υπάλληλο Ν. Καλακόνα την ώρα που τον απωθούσε βίαια, καθώς και αντικείμενα της τράπεζας, αφήνοντας και αυτός άφθονο βιολογικό υλικό.

Η εισαγγελέας, όμως, και όταν περιέγραψε τα γεγονότα και όταν ανέκρουσε τις απόψεις μελους της υπεράσπισης, που επεσήμανε την ανυπαρξία αποτυπώματων από τον πρώτο δράστη, ενώ ήταν γυμνό το αριστερό του χέρι, αναφέρθηκε μόνο στο ότι ο δράστης δεν ήταν δυνατόν να αφήσει αποτυπώματα με το αριστερό του χέρι γιατί το είχε συνέχεια κλειστό σε γροθιά. Αν βρισκόμασταν στη φάση της ασάφειας που είχαν δημιουργήσει οι αποστασματοστικές και προσεκτικά επιλεγμένες φωτογραφίες που έβαλε στη δικογραφία η Αντιτρομοκρατική, θα μπορούσαμε να δικαιολογήσουμε την τοποθέτηση της εισαγγελέας. Όμως, έχει πλέον προβληθεί το DVD και φαίνεται καθαρά ότι δύο από τους δράστες άφησαν βιολογικό υλικό σε διάφορα αντικείμενα, γεγονός το οποίο επεσήμανε η υπεράσπιση. Γιατί η εισαγγελέας παρέβλεψε εντελώς το γεγονός του βιολογικού υλικού που άφησαν δύο από τους δράστες; Πόσο έντιμο είναι να αποσιωπούμε και το γεγονός καθεαυτού, αλλά και το ότι η Αντιτρομοκρατική δεν έβαλε το DVD στη δικογραφία, αλλά μερικές φωτογραφικές λήψεις από αυτό, καμία από τις οποίες δεν δείχνει κάποιο δράστη να ακουμπά σε οποιοδήποτε αντικείμενο μέσα στην τράπεζα;

Μετά την προβολή του DVD, δεν απασχόλησε την εισαγγελέα ο ισχυρισμός της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών ότι σάρωσε τα πάντα μέσα στην τράπεζα για την εύρεση βιολογικού υλικού, και δεν βρήκε τίποτα; Τόσο «πράγμα» άφησαν οι δύο δράστες. Εμείς λέμε πως βιολογικό υλικό των δραστών βρέθηκε, αλλά διαπιστώθηκε ότι δεν ανήκει στον Τ. Θεοφίλου και πετάχτηκε στα σκουπίδια, γιατί δε βόλευε το σενάριο της Αντιτρομοκρατικής. Δεν περιμέναμε από την κ. Οικονομίου να εκφράσει μια τόσο... προχωρημένη άποψη, όμως μια έντιμη τοποθέτηση απέναντι στα πραγματικά περιστατικά θα απαιτούσε την έκφραση τουλάχιστον κάποιων αμφιβολιών, τη διατύπωση κάποιων ερωτημάτων που έμειναν αναπάντητα. Θα απαιτούσε, σε τελική ανάλυση, την άρθρωση κάποιων αντεπιχειρημάτων έναντι των όσων έχει ήδη επισημάνει η υπεράσπιση. Η εισαγγελέας, όμως, φαίνεται ότι ακολουθεί το παλιό δόγμα: όταν η πραγματικότητα δεν συμφωνεί με τις απόψεις μας, τόσο το χειρότερο για την πραγματικότητα!

Η εισαγγελέας, ενεργώντας όπως ακριβώς η Αντιτρομοκρατική, αποσιώπησε την ύπαρξη αυτού του βιολογικού υλικού, γιατί αυτή η παραδοχή θα αού-

ρωνε την κατηγορία εναντίον του Θεοφίλου για συμμετοχή στη ληστεία της Πάρου. Δεν παρέλειψε, όμως, να αναφερθεί στο γεγονός ότι οι ληστές δεν πήραν τις 6.000 ευρώ που είχε καταθέσει ένας πελάτης της τράπεζας χωρίς να ολοκληρωθεί η κατάθεση. Κατά την εισαγγελέα –όπως και κατά την Αντιτρομοκρατική– αυτό αποτελεί απόδειξη του ότι οι δράστες δεν ήταν κοινοί ληστές, αλλά ιδεολόγοι αναρχικοί, οπότε ο Θεοφίλου μπαίνει αυτόματα στο κάδρο. Ξέρει η κ. Οικονομίου έστω μία περίπτωση ληστείας τράπεζας που οι δράστες να λήστεψαν και τους πελάτες που περίμεναν να κάνουν καταθέσεις ή μόλις είχαν κάνει αναλήψεις; Εισαγγελέας Εφετών είναι, γνωρίζει ασφαλώς ότι τέτοιο περιστατικό δεν έχει υπάρξει, όμως το νεφελώδες ιδεολόγημα της είναι απαραίτητο προκειμένου να τυλίξει μ' αυτό την πρόταση ενοχής. Το ότι τα ιδεολογήματα δεν έχουν θέση σε μια ποινική διαδικασία δεν έχει καμία σημασία για την εισαγγελέα. Αλλωστε, δεν αντιμετώπιζε τη συγκεκριμένη υπόθεση ως μια ποινική υπόθεση, για να είναι στοιχειωδώς απροκατάληπτη, αλλά ως μια πολιτική υπόθεση, στην αντιμετώπιση της οποίας η προκατάληψη καταλαμβάνει την πρώτη θέση.

Στην συνέχεια, η εισαγγελέας περιέγραψε τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν έξω από την τράπεζα, όπως αυτά περιγράφονται στο κατηγορητήριο, αγνοώντας όλα όσα αποκαλύφθηκαν κατά την ακροαματική διαδικασία (δείγμα κι αυτό του πόσο ενδιαφέρον έδειξε για την ακροαματική διαδικασία). Και έφτασε στο αυτοκίνητο διαφυγής των δραστών, ένα αυτοκίνητο που χρησιμοποιήθηκε και σε παλαιότερη ληστεία. Θα περίμενε κανείς ειδικά αυτό το γεγονός να ενεργοποιήσει τις «κεραίες» της εισαγγελέας. Αυτή, όμως, επέλεξε να στηρίξει την Αντιτρομοκρατική, η οποία –όπως έχουμε επισημάνει– μπήκε σφήνα στις έρευνες της τοπικής Ασφάλειας και των δικαστικών αρχών των Κυκλάδων και επέβαλε πλήρη αλληγή προσανατολισμού στην αναζήτηση των δραστών. Από τη στιγμή που επέλεξε να στηρίξει την Αντιτρομοκρατική, η εισαγγελέας δεν είχε άλλο δρόμο από το να καταφύγει σε μια χοντροκομμένη ανακρίβεια.

Είπε η εισαγγελέας για το αυτοκίνητο διαφυγής: «Και το αυτοκίνητο αυτό ήταν προϊόν ληστείας, η οποία είχε διαπραχθεί κατά το παρελθόν και δεν αποδίδεται στους παρόντες δράστες. Διότι είχαν συλληφθεί για την πράξη αυτή οι δράστες και είχαν παραπεμφθεί στο αρμόδιο δικαστήριο». Όμως, σύμφωνα με έγγραφο που υπάρχει στη δικογραφία, δεν έχουν συλληφθεί όλοι οι δράστες που πήραν μέρος σε εκείνη τη ληστεία! Νομίζουμε ότι δεν χρειάζεται κανένα περαιτέρω σχόλιο. Η πραγματικότητα «βόα».

Μολονότι ασχολήθηκε με τη διαφυγή των δραστών μέχρι τον Αμπελά της Πάρου και την κλεμμένη μηχανή, η εισαγγελέας δεν μπήκε στον κόπο να πει το παραμικρό για το πώς αυτό το αυτοκίνητο βρέθηκε από την Αθήνα στην Πά-

ρο. Δεν μπήκε στον κόπο να δώσει την παραμικρή εξήγηση, γιατί δεν ελέγχθηκαν από τους ανακριτές οι ακτοπλοϊκές εταιρίες, για να ανακαλυφθεί ποιοι και πότε μετέφεραν το κλεμμένο αυτοκίνητο στην Πάρο. Αυτή δεν είναι η μοναδική παράλειψη της Αντιτρομοκρατικής, που αποπροσανατόλισε εντελώς την έρευνα, αλλά θα περίμενε κανείς τουλάχιστον αυτό να προβληματίσει λίγο την εισαγγελέα. Επειδή, όμως, ένας τέτοιος προβληματισμός θα ήταν «επικίνδυνος» για το κατηγορητήριο, προτίμησε να επικαλεστεί την ανύπαρκτη σύλληψη όλων των δραστών. Και το αυτοκίνητο πώς δεν βρέθηκε ποτέ, μολονότι είχε επισημανθεί, αφού συνελήφθησαν όλοι οι δράστες; Ελα μου ντε...

Προκειμένου να βγάλει λάδι και να εξάρει το δαιμόνιο των Κλουζό της Αντιτρομοκρατικής, η εισαγγελέας δε δίστασε να τα βάλει με την αστυνομία της Πάρου, υποστηρίζοντας ότι η ληστεία ήταν πρωτόγνωρη για τα δικά τους δεδομένα (!) και έχει ευθύνη και για τη μη άμεση επέμβασή της ενόσω γινόταν η ληστεία!

Στη συνέχεια, η εισαγγελέας αναφέρθηκε στην κάθοδο της αρχιφύλακα της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών Α. Λώλη στην Πάρο για τη λήψη βιολογικού υλικού. Αφού αναφέρθηκε στο σχολιασμό που έκαναν οι συνήγοροι υπεράσπισης στις ενέργειες και τις παραλείψεις της Λώλη, έφτασε στο σημείο να ισχυριστεί ότι αυτή παρέλαβε το περιβόητο καπέλο από τον τόπο του συμβάντος και το μετέφερε στα εργαστήρια για έλεγχο. Είπε: «Διότι μας λέγει το Συμβούλιο Εφετών και αποδεικνύεται, ότι η Λώλη ήταν στις 10/8/2012 στον τόπο του εγκλήματος, όπου περιεσκελεξε το καπέλο που βρέθηκε εκεί, καθώς επίσης και πέντε κάλυκες και τρία θραύσματα από βολίδα πυροβόλου όπλου. Τα οποία παρέδωσε στις 12/8/2012 –γιατί έγινε και πολύς λόγος περί αυτού– στα εργαστήρια της ΔΕΕ».

Αυτή είναι μια καινούργια εκδοχή, η οποία δεν απορρέει από κανένα έγγραφο της δικογραφίας και την επινόησε η εισαγγελέας προκειμένου να διασωθεί η διάτρητη έκθεση πραγματογνωμοσύνης της ΔΕΕ για τη λήψη και εξέταση βιολογικού υλικού του Τ. Θεοφίλου. Για την έκθεση θα μιλήσουμε παρακάτω, όμως εδώ μας απασχολεί η δεύτερη χοντροκομμένη ανακρίβεια της εισαγγελέας, σε μια προσπάθεια να σώσει το σμπαρλιασμένο κατηγορητήριο.

Η ανθρωποκτονία του άτυχου Δ. Μίχα έγινε μεταξύ 8:30 και 8:35 το πρωί. Η φωτογράφιση της σορού του Δ. Μίχα και των ερμημάτων-πειστηρίων στον τόπο του συμβάντος έγινε πριν τις 9:30, που η σορός είχε ήδη μεταφερθεί στο νοσοκομείο της Πάρου. Στις φωτογραφίες που πάρθηκαν από τον τόπο του συμβάντος δεν απεικονίζεται καουμπόικο καπέλο (γιατί απλούστατα δεν έπεσε από το δράστη). Η Α. Λώλη πήγε στην Πάρο το βράδυ της 10ης Αυγούστου και φυσικά δεν μπορούσε να περιυλλάξει κανένα καπέλο (που δεν βρέθηκε άλλωστε), ούτε κανένα από τα αντικείμενα που βρέθηκαν στο τόπο της

ανθρωποκτονίας, γιατί ήδη αυτά τα είχαν μαζέψει και απομακρύνει η τοπική αστυνομία. Αυτά προκύπτουν, πέραν κάθε αμφιβολίας, από τα έγγραφα της δικογραφίας.

Από την ακροαματική διαδικασία προέκυψε και κάτι ακόμα. Στις 5 Δεκεμβρίου του 2013, ο νομικός σύμβουλος της Alpha Bank, που είναι και συνήγορος πολιτικής αγωγής –ενδεχομένως μαζί και με άλλους συνήγορους πολιτικής αγωγής– παρέδωσε μαθήματα στους δύο μάρτυρες τραπεζοϋπάλληλους Αικ. Πέππα και Θ. Παντελαίο, προκειμένου να καταθέσουν την επομένη στο δικαστήριο, ότι το περιβόητο καπέλο, που δόθηκε έπεισε από τον πρώτο δράστη, μεταφέρθηκε στην τράπεζα μέσα σε μια νάιλον σακούλα! Προανακριτικά και ανακριτικά δεν είχαν πει τίποτα περί καπέλου. Το καπέλο προέκυψε μετά το φροντιστήριο που υπέστησαν. Όμως, ακόμη και αυτή η κατόπιν φροντιστηρίου εκδοχή, αντιστρατεύεται πλήρως τον ισχυρισμό της εισαγγελέας, ότι η Α. Λώλη «περισυνέλεξε το καπέλο από τον τόπο του εγκλήματος»!

Κατόπιν τούτων, συνιστά πραγματική πρόκληση το μάθημα αξιοπιστίας που η εισαγγελέας προσπάθησε να δώσει στον Τ. Θεοφίλου για το άλλοθι που εμφάνισε στην ακροαματική διαδικασία. Εσπυσε να χαρακτηρίσει αναξιόπιστες τις καταθέσεις τώσων ανθρώπων, τη στιγμή που στήριξε την πρότασή της προς το δικαστήριο σε τέτοιες ανακρίβειες και κατασκευές.

Η εισαγγελέας αναφέρθηκε στις καταθέσεις των μαρτύρων τραπεζοϋπάλληλων και του πολίτη Σάμιου, για να επαναλάβει το κοινώς αποδεκτό, ότι ο πρώτος δράστης φορούσε καουμπόικο καπέλο. Καπέλο φορούσε, αλλά δεν σημαίνει ότι αυτό έπεσε κατά τη συμπλοκή του με τον Δ. Μίχα. Επανέλαβε ότι δε βρέθηκαν αποτυπώματα από το αριστερό του χέρι μολονότι ήταν γυμνό, γιατί το είχε συνέχεια γροθιά. Ο ισχυρισμός της ευσταθεί με ως προς τα αποτυπώματα, όχι όμως και ως προς το άφθονο βιολογικό υλικό που αφέρθηκε από τα γυμνά αριστερά χέρια και των δύο δραστών που πέρασαν πίσω από το γκαζέ. Αυτό το βιολογικό υλικό ερευνήθηκε από τη ΔΕΕ κι αν είχε βρεθεί οτιδήποτε για τον Θεοφίλου η Αντιτρομοκρατική θα το είχε κάνει σημαία, αντί να καταφεύγει στο «φύτευμα» ενός καπέλου, που σε καμία φωτογραφία πειστηρίων δεν αποτυπώθηκε.

Η εισαγγελέας ισχυρίστηκε ότι από την προβολή του DVD και από την κατάθεση του τραπεζοϋπάλληλου Παντελαίου προέκυψε η ακριβής περιγραφή των γεγονότων έξω από την τράπεζα. Ο Παντελαίος, όμως, δεν είδε τίποτα, γιατί απλούστατα δεν πήγε στην πόρτα της τράπεζας. Ο μάρτυρας Φ. Σάμιος στην αρχική του κατάθεση, την Παρασκευή 6 Δεκεμβρίου, είχε αποκαλύψει ότι μετά την αποχώρηση των τριών δραστών από την τράπεζα είχαν πέσει σε σύγχυση για αρκετά λεπτά. Νομίζαν ότι τους είχαν κλειδώσει οι δράστες και γι' αυτό κανέναν από τους τραπεζοϋπάλληλους δεν πήγε στην πόρτα της τράπεζας.

Οι δράστες αποχώρησαν από την τράπεζα σχεδόν στις 8:30 και μετά από μερικά δευτερόλεπτα δέχθηκαν επίθεση-κυνήγι από κατοίκους. Αυτό φαίνεται από την εξωτερική κάμερα της τράπεζας. Η επίθεση των κατοίκων και η αντίδραση των δραστών διήρκεσε ελάχιστα. Ακόμη λιγότερο διαρκεί η αποτύπωση της από την εξωτερική κάμερα, μολονότι αυτή βρισκόταν πιο ψηλά από την ορατότητα ενός μέσου ανθρώπου. Αυτό αποδεικνύει ότι και αν ακόμη κάποιος από τους τραπεζοϋπάλληλους προλάβαινε και έβγαινε στην είσοδο της τράπεζας, δε θα μπορούσε να δει τη σύγκρουση του άτυχου Δ. Μί-

χα με το δράστη ή τους δράστες, ούτε ποιος τον πυροβόλησε και τον σκότωσε.

Η εισαγγελέας ισχυρίστηκε ότι το καπέλο έπεσε από το δράστη κατά τη στιγμή της σύγκρουσής του με τον Δ. Μίχα και επικαλέστηκε τη μαρτυρία του Β. Γαβαλά, στον οποίο κάποιος από τους κατοίκους έδωσε ένα κινητό τηλέφωνο που έπεσε από έναν από τους δράστες (ο μάρτυρας δήλωσε ότι δεν γνωρίζει ποιος του έδωσε το κινητό). Ο Β. Γαβαλάς και στις δύο καταθέσεις του μετά τα γεγονότα υποστήριξε ότι έπεσε από το δράστη ένα αντικείμενο, το οποίο ήταν κινητό και όχι καπέλο. Για καπέλο μίλησε για πρώτη φορά κατά την κατάθεσή του στην ακροαματική διαδικασία και δεν ήταν καθόλου πειστικός στις απαντήσεις που έδωσε σε συνήγορο υπεράσπισης, όταν κλήθηκε να εξηγήσει τη διαφοροποίησή του σε σχέση με τις αρχικές του καταθέσεις, τότε που τα γεγονότα ήταν εντελώς πρόσφατα στη μνήμη του. Ο μάρτυρας αυτός διαφοροποίησε την κατάθεσή του, γιατί ήταν ευάλωτος στην επεξεργασία από την Αντιτρομοκρατική που τον κατηύθυνε να καταθέσει ότι έπεσε καπέλο από το δράστη. Δε θυμόταν ποιος του παρέδωσε το κινητό, του πήραν βιολογικό υλικό και έπεσαν και πάνω του υποψίες για πιθανή συμμετοχή στη ληστεία. Κοντολογίς, βρέθηκε στη θέση του «μπλεγμένου».

Η εισαγγελέας χρησιμοποίησε τη νεότερη εκδοχή του μάρτυρα με την... αυτοβελτιωμένη μνήμη, χωρίς να προβληματιστεί καθόλου για τις αντιφάσεις με τις δύο προδικαστικές του καταθέσεις. Στο βωμό της σκοπιμότητας θυσιάστηκε ακόμη και η κοινή λογική. Θα περίμενε κανείς, όμως, να αναρωτηθεί τι έγινε με το κινητό που έπεσε από τους δράστες, για το οποίο το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Σύρου, με απόφασή του στις 14 Αυγούστου του 2012, ζήτησε να γίνει άρση απορρήτου και έλεγχος. Έγινε αυτός ο έλεγχος κι αν ναι πού είναι η έκθεση με τα αποτελέσματα του ελέγχου; Κι ενώ η εισαγγελέας αιδημόνως παρέκαμψε το κινητό που αποδεδειγμένα έπεσε από τους δράστες, εγκάλωσε τον Τ. Θεοφίλου ότι δε ζήτησε ν' ανοίξει το δικό του κινητό για να ελεγχθεί με ποιος συνομιλήσε την επίμαχη περίοδο. Δεν είναι αφελής η εισαγγελέας για να μη γνωρίζει ότι η Αντιτρομοκρατική έκανε αυτόν τον έλεγχο στο κινητό του Θεοφίλου, όμως ο θησαυρός που περίμενε να βρει αποδείχθηκε άνθρακας, γι' αυτό και «την έκανε με πλάγια πηδηματάκια» κλείνοντας σιωπηλά αυτό το θέμα. Για να φτάσει στο τέλος ο αρχισκευωρός Χαρδαλιάς να δηλώσει στο δικαστήριο ότι «μπορεί να μην ήταν στη ληστεία ο άνθρωπος».

Κατόπιν όλων αυτών, δεν μας προκάλεσε εντύπωση το γεγονός ότι η εισαγγελέας ανέλαβε να υπερασπιστεί την έκθεση πραγματογνωμοσύνης της ΔΕΕ για το DNA του Τ. Θεοφίλου, που υποτίθεται πως βρέθηκε στο καπέλο. Και βέβαια, δεν αναρωτήθηκε καθόλου πώς γίνεται να ανιχνεύτηκε DNA σ' ένα καπέλο που φορούσε κάποιος ο οποίος είχε δέσει επιμελώς τα μαλλιά του με ένα μπλε πλάνο, πάνω από το οποίο φορούσε το καπέλο (αυτό φαίνεται καθαρά και στο βίντεο και στις φωτογραφίες), αλλά δεν ανιχνεύτηκε DNA στα αντικείμενα της τράπεζας (κάθισμα κλπ.), που δύο δράστες ακούμπησαν με τα γυμνά αριστερά τους χέρια.

Το πιο σημαντικό είναι ότι η εισαγγελέας παρέκάμψε τις καταθέσεις δύο επιστημόνων (μιας βιολόγου και μιας χημικού), οι οποίες απέδειξαν με πειστικότητα τρόπο στο ακροατήριο, ότι η έκθεση της ΔΕΕ για το DNA πρέπει να πεταχτεί στα σκουπίδια. Ήταν αυτές οι καταθέσεις, με την επιστημονική τους επάρκεια, που ανάγκασαν τον προεδρεύοντα να δηλώσει (με απογοήτευση, όπως φάνηκε από τον τόνο της φωνής του) ότι ο Θεοφίλου «είναι ενδεχόμενο να μην φέρσε το καπέλο, το καταλάβαμε». Και όμως, η εισαγγελέας παρέκαμψε και τις καταθέσεις των δύο επιστημόνων και τη συγκεκριμένη αποστοροφή του προεδρεύοντα τον δικαστήριου. Δικαίωμα της είναι να θέλει να υπερασπιστεί το κατηγορητήριο, αυτό όμως δεν μπορεί να γίνεται «με κάθε μέσο». Είχε στοιχειώδη υποχρέωση να εξηγήσει γιατί απορ-

ρίπτει τις καταθέσεις των δύο επιστημόνων και πώς κρίνει την αποστοροφή του προεδρεύοντα. [Έχουμε δημοσιεύσει αναλυτικό ρεπορτάζ για το ζήτημα του DNA].

Στη συνέχεια, παίρνοντας το ζητούμενο ως δεδομένο, η εισαγγελέας αναφέρθηκε στην κόμωση του Θεοφίλου, λέγοντας πως όταν συνελήφθη είχε ξυρίσει το κεφάλι του, ενώ στη ληστεία της Πάρου είχε μακριά μαλλιά. Για να ενισχύσει τον ισχυρισμό της ότι ο δράστης της ληστείας είχε μακριά μαλλιά, κατέφυγε στις περιγραφές του ιδιοκτήτη του διαμερισματος της Λαμίας και της μητέρας του Θεοφίλου! Θεώρησε, δηλαδή, ως δεδομένο ότι ο Θεοφίλου ήταν ο πρώτος από τους δράστες της ληστείας και πάνω σ' αυτό έχτισε το συλλογισμό της: είχε μακριά μαλλιά και μετά τη ληστεία τα κούρεψε για να καλυφθεί. Πέρα και απ' αυτό το λογικό άλμα, όμως, υπάρχουν τα ντοκουμέντα. Και στο DVD και στις φωτογραφίες φαίνεται καθαρά ότι όχι μόνον ο πρώτος αλλά και οι άλλοι δύο δράστες της ληστείας κάτω από τα καπέλα φορούσαν μαντίλια, μέσα στα οποία είχαν κρύψει τα μαλλιά τους. Κανείς δεν μπορεί να πει αν τα μαλλιά τους ήταν μακριά ή κοντά ή αν είχαν ξυρισμένα τα κεφάλια τους.

Από τα μαλλιά η εισαγγελέας πέρασε στο σακίδιο που είχε ο Θεοφίλου κατά τη σύλληψή του, το οποίο έγραφε «ΠΑΡΟΣ», συμπεραίνοντας ότι το προηγούμενο χρονικό διάστημα βρισκόταν στην Πάρο! Η ερμηνεία αυτή ήταν επόμενο να προκαλέσει θυμωδία στο ακροατήριο, η οποία αντιμετωπίστηκε με την παρέμβαση του προεδρεύοντα, ο οποίος απειλήσε πως αν συνεχιστούν τα γέλια, το λιγότερο που θα γίνει θα είναι η αποβολή από την αίθουσα. Πώς να μη γελάσει κάποιος, όμως, μπροστά σ' αυτόν τον ισχυρισμό; Ο άνθρωπος με το «υψηλό IQ», φρόντισε μεν να κόψει τα μακριά μαλλιά του, αλλά την ίδια στιγμή κουβαλούσε ένα σακίδιο με στάμπα «ΠΑΡΟΣ»! Περιττεύει να πούμε πως το σακίδιο θα μπορούσε να είχε αγοραστεί χρόνια πριν και όχι υποχρεωτικά από την Πάρο. Σ' όλα τα νησιά βρίσκει κανείς σακίδια με όλα τα ονόματα. Ο Τ. Θεοφίλου είπε πως δεν έχει πάει ποτέ στην Πάρο και πως το σακίδιο μάλλον το αγόρασε από το λιμάνι της Νάξου το 2011, απ' όπου πέρασε με προορισμό την Αντίπαρο.

Ακολουθώντας τη λογική της εισαγγελέας, θα λέγαμε ότι αμεριμνήσια πρόδιδε η συγκεκριμένη τσάντα στην πλάτη του Θεοφίλου και όχι ενοχή. Θα θυμίσουμε εδώ μια ερώτηση που δυο φορές υπέβαλε στον αντιτρομοκρατικό Μαρινόπουλο ο εκ δεξιών του προέδρου εφέτης: «Πώς κρίνετε, τώρα, ένας λογικός άνθρωπος, ο οποίος κάνει ένα φόνο, κουρεύεται, παρότι στο σπίτι του βρέθηκαν πολλά υλικά μεταμφίσεως δεν αλλάζει για να αλλοιώσει τα χαρακτηριστικά του, κυκλοφορεί ανέμελα στον Κεραμεικό με ένα σάκο που γράφει ΠΑΡΟΣ και πάει ανέμελος; Πώς το κρίνετε εσείς σαν άνθρωπος; Μια υπόθεση κάνω».

Δεν είναι δυνατόν να παραθέσουμε όλα τα λογικά άλματα και τους αυθαίρετους ισχυρισμούς που χρησιμοποίησε η εισαγγελέας. Εφτασε στο σημείο να μετατρέψει τη μητέρα του Θεοφίλου σε μάρτυρα κατηγορίας, ερμηνεύοντας κατά το δοκούν την προανακριτική της κατάθεση. Επειδή η μητέρα υποχρεώθηκε, με απόφαση του δικαστηρίου, να καταθέσει (κόντρα στο άρθρο 222 του ΚΠΔ) και όταν κλήθηκε είπε μόνο πως το παιδί της είναι αστέρι και αποχώρησε, η εισαγγελέας κατέταξε αυτή τη στάση στα επιβαρυντικά για τον Θεοφίλου στοιχεία, με το εξωφρενικό επιχείρημα ότι αν κατέθετε η μητέρα, οι μάρτυρες υπεράσπισης θα έβγαιναν αναξίπιστοι!

Θυμίζουμε πως ο Θεοφίλου δεν είχε ανάγκη ούτε από ένα μάρτυρα υπεράσπισης (πλην των επιστημόνων που κατέθεσαν για το DNA), διότι το κατηγορητήριο είχε ήδη καταρρεύσει από τη φάση των μαρτύρων του κατηγορητηρίου. Ο ίδιος ο τμηματάρχης της Αντιτρομοκρατικής και συντονιστής της προανάκρισης και της ανάκρισης Ε. Χαρδαλιάς είχε δηλώσει κατά την εξέτασή του: «μπορεί να μην ήταν στη ληστεία ο άνθρωπος». Και

όμως, η εισαγγελέας δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να πει οτιδήποτε γι' αυτή τη δήλωση Χαρδαλιά. Είναι, νομίζουμε, η πιο χαρακτηριστική απόδειξη της προκατάληψής της.

Γιατί χρειάστηκαν στην εισαγγελέα όλες αυτές οι ανακρίβειες, οι αυθαίρετοι ισχυρισμοί και τα λογικά άλματα; Χρειάστηκαν για να δώσουν υπόσταση στο σενάριο που κατασκεύασε. Και πάλι, όμως, το σενάριο είχε ένα μεγάλο κενό: ποια είναι η βασική, η πέτρα κάθε αμφιβολίας απόδειξη ότι ο Θεοφίλου ήταν στη ληστεία της Πάρου; Κανένας από τους αυτόπτες μάρτυρες δεν τον αναγνώρισε. Ούτε οι τραπεζοϋπάλληλοι (ακόμη και μετά το «φροντιστήριο» με το DVD στη Διεύθυνση Ασφαλείας της Alpha Bank), ούτε οι πελάτες της τράπεζας, ούτε οι αυτόπτες μάρτυρες έξω από την τράπεζα. Η εισαγγελέας, όμως, τον «αναγνώρισε», διότι και από τις φωτογραφίες «φαίνεται ότι ο δράστης είναι ο κατηγορούμενος, διότι έχουμε τον ίδιο σωματότυπο, τα ίδια χαρακτηριστικά όσον αφορά τα χείλη, το πηγούνι, τις κινήσεις των χεριών, τις γωνίες του προσώπου»!!!

Αν αυτά ακούγονταν από κάποιον κοινοτομολόγο, θα προκαλούσαν ιλαρότητα. Όταν όμως ακούγονται από εισαγγελέα εφετών, προκαλούν οργή. Γιατί ένας νομικός γνωρίζει τι απαιτεί η επιστήμη του για τις αναγνωρίσεις. Γνωρίζει, για παράδειγμα, ότι για τις συγκρίσεις σωματότυπων υπάρχουν η βιομετρική μέθοδος και δεν αρκούν οι εμπειρικές εντυπώσεις. Γιατί μ' αυτή τη λογική, μπορεί ο καθένας να λέει «αυτός είναι», επικαλούμενος αοριστίες, και η μαρτυρία του να θεωρείται έγκυρη. Οι αυτόπτες μάρτυρες είδαν τους δράστες από κοντά και προς τιμήν τους δήλωσαν ότι δεν μπορούν ν' αναγνωρίσουν τον Θεοφίλου, διότι ο άνθρωπος που είδαν ήταν μεταμφιεσμένος, κουκουλωμένος, με μεγάλα μαύρα γυαλιά στα μάτια. Η εισαγγελέας είδε ένα βίντεο χαμηλής ανάλυσης και κάποιες φωτογραφίες που βγήκαν απ' αυτό το βίντεο και... αναγνώρισε τον Θεοφίλου!

Με την ίδια λογική, επαναλαμβάνοντας τους ισχυρισμούς του κατηγορητηρίου και αγνοώντας όσα προέκυψαν κατά την ακροαματική διαδικασία και ιδίως την λεπτομερειακή αντίκρουση όλων των ισχυρισμών για την υποτιθέμενη ένταξή του στη ΣΠΦ, η εισαγγελέας πρότεινε την ενοχή του Θεοφίλου και γι' αυτή την κατηγορία. Μάλιστα, πέταξε στα σκουπίδια και όλη τη νομολογία που έχουν παράξει τα τρομοδικεία την τελευταία δεκαετία και πρότεινε την ενοχή του Θεοφίλου και για τις κατηγορίες της κατοχής όπλων και εκρηκτικών. Όλη η έως τώρα νομολογία σε συναφείς υποθέσεις κρίνει ενόχους μόνον όσους κατείχαν κλειδιά από τους χώρους όπου βρέθηκαν όπλα ή εκρηκτικά ή βρέθηκαν αποτυπώματά τους σε σταθερά σημεία αυτών των χώρων. Οι υπόλοιποι κατηγορούμενοι, ακόμη και αν κρίθηκαν ένοχοι συμμετοχής στην οργάνωση, δεν καταδικάστηκαν για τα αδικήματα της κατοχής όπλων και εκρηκτικών ή για απλή συνέργεια στις ενέργειες της οργάνωσης. Πιο πρόσφατη σχετική απόφαση είναι αυτή για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα. Σε σπίτια που φυλάσσονταν όπλα ή εκρηκτικά δεν βρέθηκαν ούτε αποτυπώματα ούτε βιολογικό υλικό του Θεοφίλου (αυτό προέκυψε με κατηγορηματικότητα και από τα έγγραφα και από τις καταθέσεις του Χαρδαλιά και των άλλων αντιτρομοκρατικών), όμως η εισαγγελέας πρότεινε την ενοχή του και γι' αυτά τα αδικήματα, επιδεικνύοντας ένα κατασταλτικό μένος που πετάει στα σκουπίδια ακόμη και τη νομολογία των τρομοδικείων.

Με την πρότασή της η εισαγγελέας όχι μόνο δεν ισχυροποίησε το σε βάρος του Θεοφίλου κατηγορητήριο, αλλά αντίθετα επιβεβαίωσε τη σκοπιμότητα της δίωξής του. Αν υπήρχε έστω και σικιά ενοχής του Θεοφίλου, δε θα χρειαζόταν η εισαγγελέας να καταφύγει όχι μόνο σε λογικά άλματα και αυθαίρετες, αλλά ακόμη και σε κραυγαλέες ανακρίβειες. Η αθώωση του Τ. Θεοφίλου αποτελεί, κατά τη γνώμη μας, τη μοναδική επιλογή που έχει το δικαστήριο, μετά και από την αποκαλυπτική αγόρευση της εισαγγελέας.

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκατέσσερα.

Ορδίο! Όχι πια στα τέσσερα.

«...της Μυρτούς». Οπου κι αν έβλεπε κανείς στο διαδίκτυο ή στον Τύπο, αυτή ήταν η κυρίαρχη γενική πώση στις αρχές της εβδομάδας. Ελάχιστες οι φωτεινές εξαιρέσεις (μηήρξαν κι αυτές) που εξακολουθούν να μιλάνε και να γράφουν ελληνικά ώστε να μη χανθεί τουλάχιστον ένα από τα εναπομείναντα «προνόμια», αυτό της συνεννόησης. Δεν θα πρέπει κάποιος κάποτε να μάθει στους επαγγελματίες του λόγου ότι η γενική του ονόματος Μυρτώ είναι «της Μυρτώς» και όχι «της Μυρτούς»; Σε λίγο θα μας κάνουν να λέμε η Θεανώ της Θεανούς και η Αργυρώ της Αργυρούς! Γιατί όχι και η Φρόσω της Φρόσους...

«Το άδικο προχωράει σήμερα με βήμα όλο σιγουριά. Οι καταπιεστές προετοιμάζονται για δεκάδες χιλιάδες χρόνια. Καμιά φωνή δεν αντηχεί έξω από τη φωνή των κυρίαρχων, μα κι από τους καταπιεσμένους λένε τώρα πολλοί: Αυτό που θέλουμε, ποτέ δεν πρόκειται να γίνει. Οποιος ακόμα ζει, δε λείπει: Ποτέ! Όταν πουν ό,τι είχαν οι κυρίαρχοι να πούνε, θα μιλήσουν οι κυριαρχούμενοι. Ποιος φταίει σαν η καταπίεση παραμένει; Εμείς. Ποιος φταίει σαν η καταπίεση συντριβεί; Εμείς πάλι. Οποιος γονατισμένος είναι, όρδιος να σηκωθεί! Οποιος χαμένος είναι, να παλέψει! Γιατί οι νικημένοι του σήμερα είναι οι νικητές του αύριο» (Berthold Brecht - «Εγκώμιο στη διαλεκτική»).

Αν η μισή καρδιά μας βρίσκεται, γιατρέ, εδώ πέρα, η άλλη μισή στην Κεφαλλονιά βρίσκεται. Σέρνεται ανάμεσα σε σπία και σε δημόσια κτίρια που χτύπησε ο σεισμός. Νωρίτερα τα είχε χτυπήσει η οζύνη της καπιταλιστικής βαρβαρότητας που τα θέλει όλα πια για τους αεριτζήδες κηφίνες του κόσμου. Αυτό βέβαια δεν εμπόδισε τον εκτελούντα χρέη πρωθυπουργού να προτάξει ως καλός και επικοινωνιακά ευέλικτος πατερούλης τον πιλότο που τον γύριζε από τις Βρυξέλλες, να αλλάξει ρότα και να τον κατεβάσει στην Κεφαλλονιά. Τι κι αν όλοι θα τον έβλεπαν να περιφέρεται ανάμεσα σε ραγισμένα σπίτια και ραγισμένες ζωές; Ποιος θα τον κατηγορούσε για κάτι; Ο σεισμός τα κάλυψε όλα, «έναν σεισμό μας σώζει» πάντα. Φέρνει και καλά, όπως το πάγωμα αποπληρωμής των δανείων των Κεφαλλοντιών, όπως και το φιλανθρωπικό βοήθημα των εξακοσίων ευρώ διά του οποίου μπορεί κάλλιστα να αγοραστεί ένα μεγάλο αντίσκηνο που να χωράει όλη την οικογένεια... Κι η μισή καρδιά μας στέκει εκεί, κοιμάται σε καράβια φοβισμένη και περιμένει τη νέα συνομιλία τού φωτισμένου με τον θεό.

Απόψε την κιθάρα μου τη στόλισα βρισίδια και στα καντούνια έπεσαν όλα τα κεραμίδια.

Η λαϊκή μούσα μετέβη κι αυτή στην Κεφαλλονιά, για να συγράψει τις καντάδες της επικαιρότητας. Είδε ένα βιντεάκι αρχείου, με τα θρυλικά «επικάϊρα» της εποχής και την «επίσκεψη του βασιλικού ζεύγους» στο σακατεμένο από τους σεισμούς του 1953 νησί και το αντιπαρέβαλε με το σήμερα. Ίδιο το ύφος, ίδιο το σκηνικό, ίδια η φιλόδοξη αδιαφορία... Ίδιες και οι καντάδες, ελαφρά παραλλαγμένες από τη μούσα για ν' αποτυπώνουν τα λαϊκά ντέρτα:

Λαλούν τ' αηδόνια στα κανάλια, μαδούν τα ρόδα και μεθώ το φεγγαράκι κουβεντιάζω και μου 'ρχεται να τους ριχτώ...

«Τελευταία μου προκαλούν ιδιαίτερη ανησυχία οι εκκλησίες υπέρ του νόμου και της τάξεως. Ίδεώδες σκηνικό για τον νόμο και την τάξη είναι το νεκροταφείο. Στον κόσμο υπάρχουν χρεοκοπημένοι και τραπεζίτες, χριστιανοί και άθεοι, ομοφιλόφιλοι και ετεροφιλόφιλοι. Όλοι μαζί. Η έννοια της ζωής είναι αντίθετη προς τον νόμο και την τάξη. Μόνο οι νεκροί βρίσκονται σε τάξη και υπακούουν όλους του νόμους. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης αποτελούσαν μια πολύ επιτυχημένη υλοποίηση του νόμου και τάξεως και γι' αυτό πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί με αυτό το σύνθημα» (Heinrich Böll).

Απεύθυνση της στήλης προς όσους πλήττουν και δεν έχουν μια καλή ταινία να δουν, ένα καλό μυθιστόρημα να ξεχαστούν, ένα παλιό Μίκι Μάους να διαβάσουν και να γελάσουν: παρακολούθηστε την πορεία του Γρηγόρη Ψαριανού παιδιά. Είτε τελευταία είτε -αν θέλετε- πάρτε τα άπαντα ώστε να έχετε πληρέστερη εικόνα.

«Μόνο που εμείς είχαμε αποφασίσει ν' αλλάξουμε τον κόσμο / και αυτό δεν γίνεται με εξοχή. / Το 'χαμε πει αυτό. / Ψάχναμε να βρούμε όπλα / ξέραμε πως όλοι πεθαίνουνε / αλλά υπάρχουν θάνατοι που βαραίνουνε / γιατί διαλέγουν οι ίδιοι τον τρόπο. / Αποφασίσαμε το θάνατο στο θάνατο γιατί αγαπάγαμε πολύ τη ζωή» (Κατερίνα Γώγου - «Τρία κλικ αριστερά»).

Κοκκινোসκουφίτσα

Βάλε ένα γκολ, να γίνει της πουτάνας...

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Οι εξέδρες των γηπέδων ήταν, είναι και θα είναι χώροι έκφρασης της πολιτικής τοποθέτησης των νέων που δραστηριοποιούνται σ' αυτές. Οπως συμβαίνει και στο κοινωνικό και πολιτικό γίγνεσθαι, η πάλη ανάμεσα στις απόψεις που εκφράζουν τα θέλω της εργατικής τάξης και σε αυτές που εκφράζουν τη στήριξη του καπιταλιστικού συστήματος είναι συνεχής, όπως και οι συγκρούσεις στις τάξεις των οπαδών για το ποιος θα κυριαρχήσει ιδεολογικά. Παρά το γεγονός ότι οι εξέδρες και οι θύρες είναι ιδεολογικά πιο κοντά στην κυρίαρχη άποψη, αφού η απολιτική άποψη ότι η ομάδα είναι πάνω απ' όλα, το no politica, όπως έχουμε πει σε παλαιότερα φύλλα, επί της ουσίας επιτρέπει στους φασίστες να κυριαρχούν, τα τελευταία χρόνια η προσπάθεια των νέων που έχουν αντικαπιταλιστικές αναφορές δείχνει να αποδίδει καρπούς, αφού κερδίζουν συνεχώς έδαφος και κυριαρχούν στις περισσότερες θύρες. Το αποτέλεσμα είναι να έχουν μειωθεί σημαντικά οι ενέργειες που δείχνουν ότι οι οργανωμένοι οπαδοί λειτουργούν σαν ιδιωτικοί στρατοί και να είναι ολοένα και πιο συχνές ενέργειες που αμφισβητούν την αστική λογική και νομιμότητα.

Η κόντρα ανάμεσα στους αντιφασίστες νεολαίους με τις φασιστικές και νεοφασιστικές συμμορίες, εκτός από τη γενικότερη πολιτική κατάσταση, επηρεάζεται και από τις ιστορικές καταβολές της κάθε ομάδας. Είναι αρκετές οι ομάδες που οι οπαδοί τους ιστορικά έχουν διαλέξει στρατόπεδο και έχουν διαχρονικά μια συγκεκριμένη κοινωνική και πολιτική παρουσία. Είναι λοιπόν φυσικό, όταν ακούμε ότι οι οπαδοί μιας ομάδας σήκωσαν ένα πανό ή έκαναν μια ακτιβιστική ενέργεια, να μπορούμε εκ των προτέρων να μαντέψουμε την πολιτική τους απεύθυνση.

Στο προηγούμενο φύλλο της «Κ» υπήρχε η είδηση για τη μεγαλειώδη συγκέντρωση και πορεία του βασκικού λαού υπέρ των φυλακισμένων αγωνιστών της ETA, γεγονός που αποδεικνύει ότι, παρά την υποχώρηση του κινήματος, στο βασκικό λαό δεν έχει σβήσει η φλόγα του αγώνα για την εθνική του αυτοδιάθεση. Στον αγώνα μπάσκει ανάμεσα στη Λαμποράλ και τον Ολυμπιακό, οι οπαδοί της βασκικής ομάδας, συνεπείς

στις αγωνιστικές τους παραδόσεις, σήκωσαν ένα πανό με το οποίο έκραζαν τη Χρυσή Αυγή γράφοντας: «Χρυσή Αυγή, πολύ μαλάκες». Δεν ξέρω αν οι οπαδοί της Λαμποράλ ήξεραν τις στενές σχέσεις της ερυθρόλευκης διοίκησης και της ηγεσίας των οργανωμένων οπαδών του Ολυμπιακού με τα νεοφασιστικά καθάρματα ή απλά βρήκαν την ευκαιρία να εκφράσουν την άποψη τους, αφού η ομάδα τους αντιμετώπιζε ελληνική ομάδα, πάντως το μήνυμά τους ήταν ξεκάθαρο.

Ο κατάλογος με τα πανό των οργανωμένων οπαδών από ολόκληρη την Ευρώπη κόντρα στη δράση και την

γνωστός στο ποδοσφαιρικό κύκλωμα, είχε περίπου 30 συμμετοχές, δεν είχε καταφέρει να πετύχει γκολ, δεν είχε ούτε ένα ολοκληρωμένο παιχνίδι, κατάφερε όμως να κάνει πράξη την επιθυμία του «να γίνει ποδοσφαιριστής, χωρίς να χρειάζεται να παίζει».

Οπως αποκάλυψε ο ίδιος, για να πετύχει το στόχο του χρειάστηκε να γίνει φίλος με κάποιους πρωτοκλασάτους παίκτες (ανάμεσα τους ο Ρομάριο και ο Εντμούντο) και μέσω αυτών να έρθει σε επαφή με κορυφαίους μάνατζερ, οι οποίοι των συμπεριλάμβαναν

αντέδρασε όταν χρειάστηκε να συμμετέχει ως αλλαγή σε έναν αγώνα, μετά τον τραυματισμό ενός συμπαίκτη του. Ενώ έκανε προθέρμανση, «ανακάλυψε» ότι οι οπαδοί της ομάδας του έβριζαν τους συμπαίχτες για την κακή αγωνιστική τους απόδοση. Αποφάσισε να ξεκινήσει ένα καυγά, υπερασπιζόμενος τους συμπαίχτες του, και ανέβηκε στα κάγκελα, ερχόμενος σε ευθεία αντιπαράθεση με τους οπαδούς στην εξέδρα. Το αποτέλεσμα ήταν να αποβληθεί ως υποκινητής επεισοδίων, όμως με αυτή την πράξη κατάφερε να έχει όλους τους συμπαίχτες του να τον υποστηρίζουν και τον πρόεδρο της ομάδας να επεκτείνει για ένα εξάμηνο το συμβόλαιό του με αύξηση των αποδοχών του!

Αφού «περιπλανήθηκε» για αρκετά χρόνια στο χώρο του επαγγελματικού ποδοσφαίρου, αποφάσισε «να κρεμάσει τα παπούτσια του» και να γίνει προσωπικός γυμναστής ποδοσφαιριστών που ανάρρωναν μετά από τραυματισμό. Ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση. Το ποδόσφαιρο θρηνηί για την απόσυρση του μοναδικού επιθετικού που δεν κατάφερε να πετύχει ούτε ένα γκολ στην καριέρα του!

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ: Δωρεά 96.000 στερλίνες στο «Hilborough Family Support Group», προς τιμή της μνήμης των 96 θυμάτων της τραγωδίας του Χίλμπορο, έκανε ο αρχηγός της Λίβερπουλ, Στίβεν Τζέραρντ. Πριν μερικούς μήνες, αποκάλυφθηκε ότι τα πραγματικά γεγονότα που οδήγησαν στην τραγωδία ήταν διαφορετικά από την επίσημη άποψη της αστυνομίας και ότι οι μπάτσοι όλα αυτά τα χρόνια είχαν χρεώσει την ευθύνη για τα επεισόδια στους οπαδούς, ενώ μια νέα έρευνα που θα ξεκινήσει τον ερχόμενο Μάρτη, θα προσπαθήσει να βρει τα πραγματικά γεγονότα και να αποδώσει τις ευθύνες στους ενόχους «όσο ψηλά και αν βρίσκονται».

υπαρξη της νεοφασιστικής συμμορίας συνεχώς μεγαλώνει, γεγονός που δείχνει ότι η αντιφασιστική δράση με κάθε της μορφή είναι στις πρώτες προτεραιότητες των νεολαίων στις εξέδρες και μπορεί να αποτελέσει τη βάση πάνω στην οποία θα πρέπει να ενισχυθεί η προσπάθεια, ώστε να μεγαλώσει η συνειδητοποίηση των οπαδών και να μετατραπεί η αντιφασιστική δράση σε αντικαπιταλιστική, απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορέσει να αποκτήσει εκτός από συμβολικό και ουσιαστικό περιεχόμενο.

Ένα από τα σλόγκαν που ακούμε συχνά λέει: «στην Ελλάδα είσαι ό,τι δηλώσεις». Η ιστορία του Κάρλος Ενρίκε Ραπόσο αποδεικνύει ότι η συγκεκριμένη ρήση ισχύει και στη Βραζιλία. Ο συγκεκριμένος απίστευτος τύπος κατάφερε να συνεργαστεί με αρκετές ομάδες, όπως η Μποταφόγκο, η Φλαμένγκο, η Φλουμινένσε, η Βάσκο Ντα Γκάμα, η Ιντεπεντιέντε της Αργεντινής και η γαλλική Αζαξιό, χωρίς να συμμετέχει στις αγωνιστικές δραστηριότητες της εκάστοτε ομάδας του. Ο Κάρλος Κάιζερ, όπως είναι

σε συμφωνίες μεταγραφών άλλων παιχτών. Η διαδικασία που ακολουθούσε ήταν η εξής: αρχικά έκανε ένα δοκιμαστικό τρίμηνο συμβόλαιο που του επέτρεπε να ενταχθεί στο έμμυχο δυναμικό της ομάδας, να κάνει παρέα με γνωστούς ποδοσφαιριστές, να γνωρίζει ωραίες γυναίκες και να κυκλοφορεί στα μπαρ με τον αέρα ενός πρωτοκλασάτου παίχτη. Επί τρεις μήνες έκανε γυμναστική και βελτίωνε την φυσική του κατάσταση και όταν τελείωνε η περίοδος προσαρμογής, σε ένα προπονητικό διπλό υποκρινόταν κάποιο σοβαρό τραυματισμό, εκμεταλλεύμενος την ελλειψη στην εποχή του των εξειδικευμένων ιατρικών μηχανημάτων, μέσω των οποίων θα μπορούσε κάποιος να αποδείξει ότι στην πραγματικότητα δεν υπήρχε τραυματισμός. Μέσα από αυτή τη διαδικασία, είχε καταφέρει να θεωρείται ως ο «μόνιμο άτυχος στον τομέα των τραυματισμών» και να συνεχίζει τη ζωή του ποδοσφαιριστή.

Οπως όλα τα λαμόγια, κατάφερε να αντιμετωπίσει και τα απρόοπτα του ποδοσφαιρικού βίου. Χαρακτηριστικός είναι ο τρόπος που

■ ΛΑΡΣ ΦΟΝ ΤΡΙΕΡ

Nymphomaniac

«Nymphomaniac» ή αλλιώς «Η εποχή της μοναξιάς». Όσοι φαντάζονταν ότι η πριν από χρόνια προαναγγελθείσα από τον ίδιο τον Τρίερ ταινία πορνό θα ήταν πράγματι πορνό απλώς δεν γνωρίζουν τον Τρίερ. Είναι ενάντια στη φύση του σποιοιδητότε μεγάλου σκηνοθέτη να κάνει μια αμιγώς πορνογραφική ταινία. Ας θυμηθούμε το «Μάτια ερμητικά κλειστά» του Στάνλεϊ Κιούμπρικ, μια από τις πιο εξαιρετικές καταδύσεις στην κρίση και την κενότητα των σύγχρονων διαπροσωπικών σχέσεων. Ας θυμηθούμε το «Shame» του Στιβ Μακ Κουίν, μια θρηνητική παρουσίαση της εμμονής στο σεξ. Ή ακόμα την «Αυτοκρατορία των αισθήσεων» του Ναγκίσα Οσιμα.

Είναι γεγονός ότι η πρόκληση αποτελεί βασικό εργαλείο με το οποίο ο δανός σκηνοθέτης εκμαιεύει την αφύπνιση και τη σκέψη του θεατή. Αυτό αφορά σχεδόν όλες τις ταινίες του, με αποκορύφωμα τους «Ηλίθιους» (1998). Αν κάποιος θεωρήσει το «Nymphomaniac» προκλητικό, τότε τι θα έπρεπε να πει

για τους «Ηλίθιους»; Όσοι μένουν στην επιφάνεια αυτής της προκλητικότητας και τις ανοησίες για «το κακό παιδί των Κανών» απλά δεν μπορούν να υπερβούν τη λεγόμενη πολιτική ορθότητα και τις δικές τους προκαταλήψεις.

Δυστυχώς, για να έχει κανείς μια πλήρη εικόνα για το «Nymphomaniac» θα έπρεπε να δει ολόκληρη την τετράωρη βερσιόν της ταινίας, η οποία για λόγους εμπορικότητας χωρίστηκε σε δύο μέρη (είναι η πρώτη φορά που ο Τρίερ δεν είχε τον τελικό λόγο στο final cut της ταινίας). Στο πρώτο μέρος περιγράφονται τα πέντε πρώτα επεισόδια από τη σεξουαλική ζωή μιας γυναίκας έτσι όπως εκείνη τα αφηγείται σ' έναν ώριμο εργνή, μετά από ένα ατύχημά της. Στις σκηνές, που ορισμένες φορές περιγράφονται με κάποιο κυνισμό ή προβοκατόρικη διάθεση, παρεμβάλλονται σχόλια για τη θρησκεία, τη σεξουαλική απελευθέρωση, την οικογένεια, τη λογοτεχνία, τη φύση, την ασθένεια, το σιωνισμό κλπ. Ολα αυτά απέχουν από ένα στιβαρό και ουσιαστικό φιλοσοφικό διαλογισμό, όμως καλούν το θεατή να σκεφτεί κρυμμένες αλήθειες πίσω απ' αυτό που βλέπει και όχι να μείνει στις ευκολίες ενός προκλητικού θεάματος.

Στην πραγματικότητα, εκείνο που βλέπει κανείς είναι η κενότητα της ανθρώπινης ύπαρξης και η οδύνη που τη συνοδεύει. Η μονοδιάστατη ηρωίδα δεν έχει ακούσει καν τον Εντγκαρ Άλαν Πόε, η έννοια του έρωτα συνδέεται με τη χαμέρπεια των αισθημάτων, το μόνο με το οποίο προσπαθεί να γεμίσει τη ζωή της είναι το σεξ. Σε τι διαφέρει αυτή η εξάρτηση από το διαδικτυακό απρόσωπο σεξ ή από τους διάφορους ιντερνετικούς εθισμούς; Ολα αυτά υποδηλώνουν την ανυπαρξία μιας αληθινής κοινωνικής ζωής, την αδυναμία συνέυρεσης με άλλους ανθρώπους, τον τρόπο και την οδύνη της μοναξιάς που καταλήγει να έχει παθολογικά χαρακτηριστικά.

Είναι προφανές ότι ο Τρίερ καταδύεται στα δικά του προσωπικά βιώματα, στις δικές του πληγές, στους δικούς του φόβους. Είναι χαρακτηριστικές οι σκηνές της ασθένειας και του θανάτου του πατέρα της ηρωίδας, που θα μπορούσαν να συσχετιστούν με το ιστορικό κατάθλιψης του σκηνοθέτη. Επί της

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Στον καφερέντζο ολημερίς / κι η ώρα δε λείπει να περάσει / εδώ μέσα μαραίνεται η οργή / -ίσως κάποιος φίλος να κεράσει (από τη «μπαλάντα της ανεργίας»).

Σκουριές: κουφάλες δεν ξεφλήσαμε

Δίκη Τ. Θεοφίλου: το κράτος δείχνει τα δόντια του

Πήδα στη γκιάστρα νιόγαμπρος μ' αριστερή παντιέρα, / για νάχει αξία, σα «μετανοιώσεις», γκόκα, παραπέρα. / Μάβρο να στάζει αίμα και δακρ' η κόκκινη σου πένα / για τη σκλαβιά της εργατιάς, που αφεντικό σε εγέννα. / «Το σήμερα είναι κόλαση. Ολη / του Κάτω Κόσμου η πλατωσιά θα γίνει περιβόλι. / Κοινά τα πάντα: κοπελιές, γη κι ουρανός» και λήγη / δουλειά χωρίς αφεντικό, που να σε σκυλοπνίγει. / Αμα σαρώνει ο πόλεμος τη στάχτην ανθρωπότη / πατριώτης θάσαι στην αρχή, και μάβρη σιγά κατόπι. / Κι όταν στο δρόμο άρχος λαός σκοτώνεται απ' τον ξένο, / του ξένου στάσου τσόγλανος, ντουφέκι αγορασμένο. / Σκότωνε τους αντέλληνες! / Σοφά παράτα εκείνα / τα ψευτοφιλέλεφτερα. Τον τύρανο προσκύνα. / Κι όλο τ' ανάποδα να λες μ' αρτά πούλεγες πρώτα / γιατί σε καταλάμπανε, Σαούλ, τα ουράνια φάτα. (Κ. Βάρναλης: «Σταδιοδρομία», από τον «Ελεύθερο Κόσμο»).

Αφιερωμένο στη σημερινή, λεγόμενη «αριστερή διανοήση».

◆ Αυγο-ταραχοποιά στοιχεία.

◆ Ε, όχι και θ' αυτοκτονήσει ο Σύριζα παίρνοντας μέρος σε μεγάλο (κυβερνητικό) συνασπισμό, κυρ-τάσο Πατπά (ΕφΣυν, 27-1-14). Δοκιμασμένη είναι η συνταγή.

◆ Αειντε πάλι η Επιτροπή Ελέγχου του χρέους ο κ. Λ. Βατικιώτης (ΝΑΡ). Και, βέβαια, έλεγχος του χρέους με «θεσμικό τρόπο» - μη χάσουμε, δηλαδή. (ΕφΣυν, 27-1-14).

◆ Δεν μας τα λέει όλα για τον Δημήτρη Γιωτόπουλο (την τελική ξεφτίλα του) ο Ν.Γ. στην ΕρΣυν (Παρασκευή, 27-1-14).

◆ Να εγκαταλείψει ή όχι η Ελλάδα την Ευρώπη; Ερώτημα στον «πολύ» Α. Μπαντιού. Και η απάντηση: «Και οι δύο δρόμοι είναι πολύ δύσκολοι». Πάρτον και στο γάμο σου...

◆ «Ανιστόρητη» η συντάκτης της ΕρΣυν (27-1-14): «Κίνα: Μάνα Κουράγιου». Τι διάολο, δεν γνωρίζεις τι πραγματεύεται ο Μπρεχτ στο ομώνυμο έργο του;

◆ Θα μου πείτε, παίζεις με τις λέξεις. Οχι. Μέτρηση λέξεων κάνουμε. Ριζοσπάστης, 29-1-14: 129 λέξεις για Τ. Θεοφίλου («ουδετερότητα»), 126 λέξεις για το «έγκλημα στην Πάρο»...

◆ Την έκανε τσίου κι ο Pete Seeger.

◆ Πώς ν' αντέξει κανείς Τατσόπουλο να πηδάει τη μισή Αθήνα, πολλώ δε μάλλον να διαβάζει το ίδιο του το βιβλίο («Η καλοσύνη των ξένων») σε 3 διαρκείας 7 ωρών και 10 λεπτών.

◆ Δώσε και σώσε (κι ας επιχορηγείται ως συνιστώσα). Η «Επανάσταση», (άλλα τις εφημερίδες της «κομμουνιστικής τάσης του Σύριζα» (γουστάρω...)) κάνει λαχειοφόρο αγορά. «Οι νικητές θα κερδίσουν από ένα τριήμερο για δύο άτομα με πληρωμένη διαμονή σε ξενοδοχείο της Σαντορίνης. ... Μάιο, Ιούνιο, Αύγουστο, Σεπτέμβριο του 2014». (Σπεύδετε... βραδέως). Προφανώς ΔΕΝ αφορά κοντά 2 εκατομ. ανέργους, ημιαπασχολούμενους (που δεν τους απασχολεί η γουάου προσφορά της «Επανάστασης»), χαρατωσμένους και άλλα τέτοια είδη, αλλά κάποιους μεσαίους που έχουν ακόμα πολύ «λίπος»...

◆ «Σήμερα αυτοί που κυβερνούν κάνουν κοινωνική πολιτική σε βάρος της ΔΕΗ...» - «ΝΑ ΘΥΜΙΣΟΥΜΕ: ένα έθνος είναι ισχυρό όταν έχει ισχυρό κράτος». Ανακοίνωση «συλλόγων εργαζομένων στον όμιλο ΔΕΗ» (ούτε τη

στοιχειώδη ευθεία δεν έχουν να βάλουν τ' όνομά τους). Κατά τ' άλλα, αφού η σημερινή κυβέρνηση δεν μπορεί, ο Σύριζα θα μπορέσει να συστήσει ισχυρό κράτος...

◆ Ο (τέως «ανανεωτής», τέως συντάκτης του «Οικονομικού Ταχυδρόμου» και λοιπά) Π. Λινάρδος-Ρυλμόν είναι υπέρ της «κοινωνικής και αλληλέγγυας οικονομίας» (ΕφΣυν, 27-1-14) ή κοινώς μας δουλεύει φιλό γαζί.

◆ «Το εργατικό κίνημα κατέρρευσε γιατί δεν είχε καταλάβει το ηλικίας χιλίων χρόνων πρόβλημα, που έφερε στο φως το φασιστικό κίνημα. Ήταν ένα βασικό πρόβλημα της ανθρωπίνης, κι απ' αυτή -αλλά μόνο απ' αυτή- την άποψη ο γερμανικός φασισμός ήταν προοδευτικός. Πεποιθήσει μου είναι ότι το πρόβλημα που ανέκυψε δε θα το λύσει ο φασισμός, αλλά το θαρραλέο προχώρημα της επιστήμης». (Β. Ράιχ: «Ο ρόλος των ανθρώπων», στο «Ανθρώποι σε μπελάδες», Καστανιώτης 1979). Μόνο ένα σχόλιο: η πολλή οργάνη βλάπτει...

◆ «Ταμείο τρομοκρατών με 10 εκατ. ευρώ», τσιρίζει η «Καθημερινή» (26-1-14). «Σύμφωνα με πληροφορίες» - λέει η εφημερίδα. Πληροφορίες του ανθυπαυστικού Γ. Σουλιώτη.

◆ «...Στοιχεία του Γραφείου Απογραφής (Census Bureau), που δεν υπολογίζουν φόρους και επιδόματα σε είδος (π.χ. κρατική ιατροφαρμακευτική ασφάλιση), δείχνουν ότι το εισόδημα του 20% των φτωχότερων Αμερικανών μειώθηκε σε πραγματικούς όρους τα τελευταία χρόνια» (Οικονομική Καθημερινή, 26-1-14). Αυτά, για να μη μας περνάει για μαλάκες ο Τσίπρας, που στέκεται έκθαμβος μπροστά στο θάμα Ομπάμα.

◆ Ε, τι άλλο θα έγραφε ο Ριζοσπάστης (26-1-14): «Συστήριση για ενίσχυση του ΚΚΕ στις ευρωεκλογές και παντού» - Διακήρυξη της ΚΕ του Περισού. «Ευρωεκλογές και παντού»: ψηφίστε τώρα που καίγεται το μινί μας και βλέπουμε. (Αυτό το παντού αναρχίζει και λίγο, θυμίζοντας το σύνθημα «παντού και πάντα Ιντιφάντα»...).

◆ «Τα δύο σενάρια του Σαμαρά για ανασχηματισμό, εκλογές» (Καθημερινή, πρωτοσέλιδο, 19-1-14). Καλά, τα σενάρια ποιος τα γράφει. Ποιος σκηνοθετεί είναι το ζήτημα, και ποιος έχει το πάνο χέρι, κοινώς ο παραγωγός (προαγωγός)...

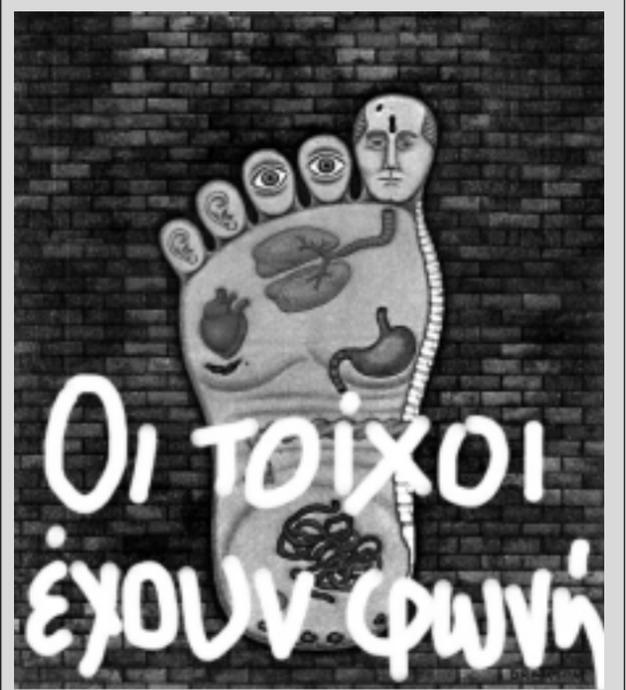
◆ ΔΕΗ: 4 εκατ. ημερησίως οι απλήρωτοι λογαριασμοί. (Λεφτά υπάρχουν).

◆ «Οι Έλληνες συνεχίζουν να επενδύουν σε καφετέριες, σουβλατζίδικα και κομμωτήρια, παρά στην καινοτομία και στις εξαγωγές» (Οικονομική Καθημερινή, 19-1-14). Πώς λέμε, τουρισμός, το βαρύ πυροβολικό της ελληνικής οικονομίας...

◆ Το ισραηλινό χάσισάκι είναι καλό: βλ. «Liberation», 21-1-14, «Gr and Angle», - «Israel aux petits joints pour ses malades». Κάπως πρέπει να διαφημίσει το σιωνισμό η φυλλάδα με τον τρανταχτό τίτλο της.

◆ «Και δω μπαίνει, κατά τη γνώμη μου τουλάχιστον, το αστυνομικό πρόβλημα του σύγχρονου θεάτρου: Ο σκηνοθέτης είναι ή δεν είναι ένας άνθρωπος που πρέπει να δολοφονηθεί; Η σκηνοθεσία είναι ή δεν είναι ένα επικίνδυνο όπλο;» - «Ο σκηνοθέτης δεν είναι πλάσμα ελεύθερο. Το έργο που πρόκειται να παίζει ή να βάλει να παιχθούν είναι δημιουργημένο άλλο. Φέρνει στον κόσμο το παιδί άλλων. Είναι πρωτομομμή. Επιτελεί μία λειτουργία αιώνια και ταυτόχρονα δευτερεύουσα. Είναι αλυσοδεμένος μ' ένα κείμενο που απέναντί του νιώθει νάχει κάθε ελευθερία. Αλλά οι ιδέες του και οι εμπνεύσεις του χρωσιούνται στις ιδέες ενός άλλου. Συλλογιέται, ενθουσιάζεται, φωνάζει «εύρηκα», αλλά ο εσωτερικός μονόλογος του υπαγορεύει: Οτι παίρνει σίγουρα πολλές ελευθερίες απέναντι στο έργο: ότι ο άλλος -θέλω να πω ο συγγραφέας- σίγουρα θα σκέφτηκε αυτό το ερφέ' ότι η τάδε εξαιρετική ιδέα είναι βέβαια του "καθαρότερου θεάτρου", αλλά ότι ο άλλος -θέλω να πω ο συγγραφέας- δεν έχει προΐδει σ' αυτή τη θέση μια σκηνοτική προέκταση, ότι τροποποιεί έτσι την οικονομία του έργου... Είτε το θελούμε είτε όχι, από το ίδιο το γεγονός πως ο δραματικός συγγραφέας έχει ανάγκη τον άλλον για ν' ανέβει το έργο του, η ύπαρξη δύο θελήσεων είναι γεγονός. Υπάρχει δυσαρμονία από το ίδιο το γεγονός πως το έργο που παρασταίνεται είναι προϊόν δύο φαντασιών. Με το δίκιο του μένει κανείς κατάπληκτος πως ορισμένοι σχολιαστές με τόσο ευκολία χτύπησαν τον σκηνοθέτη. Τι να κάνει αυτός ο εργάτης ενάντια σε μια τόσο φανερή κατάσταση πραγμάτων; Πρέπει ή να αναλάβει, υπεύθυνα, από την πρώτη ως την τελευταία λέξη, το κείμενο που του προτείνεται και να δημιουργήσει σύμφωνα με τη δική του φαντασία ή να παραπληθεί». (Ζαν Βιλάρ: «Γύρω από τη θεατρική παράδοση», Κάλβος, 1969).

Βασίλης

◆ Χρυσή Αυγή πολύ μαλάκες (ανυπόγραφο πανό στην εξέδρα των οπαδών της βασικκής Κάχα Λαμποράλ στον αγώνα μπάσκετ με τον Ολυμπιακό)

Σωστοί και πάντα σε αντιφασιστική εγρήγορηση οι Βάσκοι. Αυτοί ξέρουν καλά τι σημαίνει φασισμός.

◆ Δευτέρα 27/1 8:00πμ - Λειτουργικός αποκλεισμός ΕΠΑΛ ΕΥΚΛΕΙΔΗ - Συναυλίες, εκδηλώσεις, συνελεύσεις - Καμία απόλυση. Καμία διαθεσιμότητα. Κανείς μαθητής, κανείς καθηγητής έξω από το σχολείο. - Οχι στη διάλυση της δημόσιας Παιδείας και Υγείας - Οχι στην αποδόμηση των δημοσίων αγαθών - Οχι άλλη κοροϊδία, όχι επισφαλείς θέσεις εργασίας. Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους. - Διευκολυντικές στάσεις εργασίας ΕΛΜΕ και ΟΛΜΕ (ώρες στάσεων εργασίας) - ΟΛΜΕ-ΕΛΜΕ-Καθηγητές σε διαθεσιμότητα Θεσσαλονίκης, Λάρισης, Πέλλας, Εβρου, Κιλκίς, Πιερίας, Σερρών, Ημαθίας, Καβάλας (αφίσα)

Την απόφαση για κατάληψη του σχολικού συγκροτήματος του ΕΥΚΛΕΙΔΗ πήραν οι μαθητές του 8ου ΕΠΑΛ (Ειδικότητα Γραφικών Τεχνών). Αξίζει να παραθέσουμε την ανακοίνωσή τους: «Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε εμείς και οι οικογένειές μας μεγαλώνουν μέρα με τη μέρα (φτώχεια, ανεργία κλπ.). Πλέον μας στερούν και το δικαίωμά μας στην εκπαίδευση, κλείνουν τις ειδικότητες στα ΕΠΑΛ, απολύουν τους καθηγητές και πλέον όχι μόνο δεν θα δώσουμε Πανελλαδικές αλλά δεν θα πάρουμε ούτε το Απολυτήριο Λυκείου! Στην προσπάθειά μας να αντισταθούμε σε αυτήν την επίθεση πραγματοποιήσαμε, από την αρχή της χρονιάς, πολλές κινητοποιήσεις. Μία από αυτές ήταν και η πανελλαδική διαδήλωση στην Λάρισα στις 11/1 μαζί με τους απολυμένους καθηγητές μας. Ωστόσο η αστυνομία μας απαγόρευσε να φτάσουμε στην πόλη της Λάρισης κρατώντας μας ουσιαστικά ομήρους στα διόδια του Πυργετού για περισσότερο από 6 ώρες! Απέναντι σε όλη αυτή την επίθεση απαντάμε δυναμικά με νέα κινητοποίηση, μαζί με τους απολυμένους καθηγητές, πραγματοποιώντας ΚΑΤΑΛΗΨΗ του ΕΥΚΛΕΙΔΗ την ΔΕΥΤΕΡΑ 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ και ζητάμε την βοήθεια όλων για ένα ζήτημα που αφορά όλη την κοινωνία. ΝΑ ΓΥΡΙΣΟΥΝ ΠΙΣΩ ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΜΑΣ. ΝΑ ΑΝΟΙΞΟΥΝ ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ. ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ».

◆ «Σύντροφοι της πόζας και της συκοφαντίας, αγωνιστές του ενσήμου και του παρασκηνίου, ξεφλιτισμένες Καπίνες των καφενείων, κάτω τα χέρια απ' την καταστροφή. 'Η θάβεσαι στα αρχεία της ταξινόμησης ή υπερασπίζεσαι την ύπαρξη του χάους... με την ύπαρξή σου... (σύνθημα με μαρκαδόρο στο κτίριο Γκίνη στο Πολυτεχνείο)

Τόσος κόπος, τόσος ποιητικός οίστρος για το τίποτα. Για να προσφέρεται υλικό στον κάθε Δ. Κούρτοβικ να γράφει για κωλοπαιδισμούς από χαϊδεμένα αστόπαιδα. Δε θα εικάσουμε, βέβαια, εμείς την ταξική καταγωγή του συνθηματογράφου. Είναι, άλλωστε, αδιάφορη. Ομως δεν μας φαίνεται και τόσο... μηδενιστική εκδήλωση απελπίσας το σύνθημα. Περισσότερο πόζα παρά απόγνωση και οργή εκφράζει. Σας τα γράφω για να τα διαβάσετε και να θυμώσετε. Αλλωστε, οι άνθρωποι της πράξης, ακόμη και όταν ανήκουν σ' αυτή την κατεύθυνση, πρώτα πράττουν και μετά μιλάνε. Ενώ εδώ... μυρίζε φλυαρία.

ουσίας, η ταινία αυτή θα μπορούσε κάλλιστα να έχει τον τίτλο της προηγούμενης ταινίας του Τριέρ: «Μελαγχολία».

Επαναλαμβάνουμε: είναι αδόκιμο, ανέντιμο και ανοίκειο να βγάλει κανείς εύκολα συμπεράσματα για το «Nymphomania» από τη στιγμή που η ταινία έχει κοπεί -και μάλιστα απότομα- στα δύο. Είναι γνωστό, επίσης, ότι σε πολλές ταινίες του δανού σκηνοθέτη το κέντρο βάρους είναι παραπλανητικό και διαφαίνεται μόλις στον επίλογο της ταινίας. Ενδεχομένως στο δεύτερο μέρος να μη δούμε τίποτα περισσότερο και τίποτα αξιολογότερο. Ομως αυτό δεν το ξέρουμε. Θα αδικούσαμε και το πρώτο μέρος και το συνολικό αποτέλεσμα, αν προδιαγράφαμε κάτι τέτοιο. Η ουσία είναι ότι για ένα σκηνοθέτη που δεν μας έχει συνηθίσει στην ανούσια παράθεση πλάνων και σκηνών, αλλά έχει ένα βαθύτερο ειρμό και στόχευση, το κόψιμο της ταινίας στη μέση είναι τουλάχιστον ατυχές.

Ελένη Σταματίου

✓ Η NEW STAR, με αφορμή τα 71 χρόνια από τη μάχη του Στάλινγκραντ και τη νίκη του Κόκκινου Στρατού επί των ναζιστικών στρατευμάτων επαναπροβάλλει τα δύο μέρη της ταινίας «Η μάχη του Στάλινγκραντ: Ούτε βήμα πίσω/ Η νίκη» (1949) του Νικολάι Πετρόφ. Ταινίες σαν κι αυτή καταφέρνουν με τα όπλα της τέχνης να μας υπενθυμίσουν σημαντικά ιστορικά γεγονότα, τα οποία η κυρίαρχη ιδεολογία επιμελώς προσπαθεί είτε να διαστρεβλώσει, είτε να επανανοηματοδοτήσει και να αφερετιστεί την τεράστια σημασία τους, πετυχαίνοντας να τα καταστήσει ακίνδυνα...

✓ Για έβδομη συνεχή χρονιά ο κλάδος «Τέχνη και Ψυχιατρική» της Ελληνικής Ψυχιατρικής Εταιρείας (ΕΨΕ) σε συνεργασία με την Ταινιοθήκη της Ελλάδος και το περιοδικό «Σινεμά» οργανώνουν κύκλο προβολών με θέμα «Το έγκλημα στον κινηματογράφο». Οι προβολές θα γίνονται κάθε δεύτερη Κυριακή από 2/2 έως και 11/5, με σύνολο επτά ταινίες. Η πρώτη ταινία είναι το «Μ» του Φριτς Λανγκ. Μετά από κάθε προβολή ακολουθεί συζήτηση την οποία κάθε φορά προλογίζει ένας ψυχίατρος.

Οικονομική Εξόρμηση

Οκτώβρης 2013
Φλεβάρης 2014

Η «Κόντρα»
χρειάζεται τη
στήριξή σας για
να αντέξει

Αριθμός λογαριασμού
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
100/87804638

Το είδαμε κι αυτό. Στέλεχος του ΚΕΠΕ, που αποτελεί σύμβουλο της κυβέρνησης, εισηγείται τη θέσπιση της αμισθί εργασίας των νέων για ένα χρόνο μετά την πρόσληψή τους. Η πρόταση του «ερευνητή» Ιωάννη Χολέζα περιλαμβάνεται στο παρθενικό τεύχος των μηνιαίων οικονομικών εξελίξεων, σε ειδικό κεφάλαιο για την ανεργία. Προτείνεται για ανέργους 15-24 ετών (ή 15-29 ετών, αν επιλεγεί διευρυμένος ορισμός) κατάργηση του κατώτατου

κα για την απελευθέρωση των απολύσεων και επιχειρηματολογούσε συνεχώς τους τελευταίους μήνες υπέρ της ανάγκης να υπάρξει «ευελιξία» σε περιπτώσεις επιχειρήσεων που θέλουν να κλείσουν κάποιες μονάδες τους και να αναδιαρθρώσουν τη δομή τους;

Ο πονηρός Βρούτσης έβγαλε από πάνω του την αρμοδιότητα της έγκρισης των ομαδικών απολύσεων και την πέρασε στο ΑΣΕ. Ποτέ μέχρι τώρα δεν υπήρξε θετική γνω-

ΒΑΘΥ ΚΟΚΚΙΝΟ

Εφιάλτης

Δύο εισαγγελείς του Πειραιά, αρμόδιες για τις φυλακές Κορυδαλλού, είναι υπόλογες έναντι της υπηρεσίας τους με βαρύτατες κατηγορίες, διότι συμφώνησαν στη χορήγηση αδειών στον Χριστόδουλο Ξηρό. Η διαταγή δόθηκε από ψηλά (από την εισαγγελία του Αρείου Πάγου, δηλαδή από την κυβέρνηση) και η προκαταρκτική εξέταση διεκπεραιώθηκε τάχιστα από τον προϊστάμενο της Εισαγγελίας Εφετών Πειραιά και η εισαγγελέας του Αρείου Πάγου διέταξε αμέσως να κινηθεί η πειθαρχική διαδικασία, διότι υπέπεσαν σε πειθαρχικό παράπτωμα που αντίκειται στις υποχρεώσεις τους που απορρέουν από το σύνταγμα και το νόμο και θίγει σοβαρά το κύρος της Δικαιοσύνης.

Ακόμη και υπόψη πρωτοετούς της Νομικής να θέσεις τα δεδομένα της υπόθεσης, θα σου απαντήσει ότι μάλλον για υπερβολική σκληρότητα και κατασταλτική εφαρμογή του νόμου θα έπρεπε να κατηγορηθούν οι εισαγγελείς που χειρίστηκαν αιτήματα αδειών του Χρ. Ξηρού και άλλων πολιτικών κρατούμενων τα τελευταία χρόνια. Ο νόμος προβλέπει τη χορήγηση άδειας, ανεξάρτητα από το αδίκημα για το οποίο καταδικάστηκε ένας κρατούμενος. Μοναδικό κριτήριο για τη χορήγηση της άδειας είναι η συμπεριφορά εντός της φυλακής (να μην έχει πειθαρχικά αδικήματα).

Όταν συμπλήρωσαν το όριο των οχτώ χρόνων, οι καταδικασμένοι σε ισόβια πολιτικοί κρατούμενοι άρχισαν να υποβάλλουν αιτήσεις για άδεια, όπως δικαιούνταν. Οι πρώτες αιτήσεις πήγαν στα σκουπίδια. Στις επόμενες συναινούσε μεν η φυλακή (διευθυντής και κοινωνικός λειτουργός), έθεταν όμως βέτο οι εισαγγελείς, οπότε τα αιτήματα απορρίπτονταν (ο νόμος έχει τροποποιηθεί επί τα χείρω, δίνοντας δικαίωμα βέτο μόνο στον εισαγγελέα). Οι εισαγγελείς, εσθιθελικά, παραβίαζαν το νόμο. Μια χούφτα αλληλέγγυοι στους πολιτικούς κρατούμενους διαμαρτυρόμασταν τότε, αλλά η φωνή μας πνιγόταν στο πέλαγος της αδιαφορίας.

Όταν οι εισαγγελείς ενέκριναν τις άδειες, συμφωνώντας με τη φυλακή, που πάντοτε ξέρει καλύτερα τα σχετικά μ' έναν κρατούμενο, αποκαταστάθηκε εν μέρει η νομιμότητα (εν μέρει γιατί στον Δ. Κουφοντίνα π.χ. δεν ενέκριναν ποτέ άδεια). Αυτοί που εγκρίνουν τις άδειες δεν μπορεί να βρίσκονται στο μυαλό ενός κρατούμενου. Δεν μπορούν να ξέρουν αν ο κρατούμενος στην έβδομη άδεια θ' αποφασίσει να μην επιστρέψει. Ο ίδιος ο θεσμός της άδειας εμπεριέχει αυτό το ρίσκο, έχει εκσπαστεί όμως για λόγους που έχουν να κάνουν με την εκτόνωση της έντασης μέσα στη φυλακή.

Η άσκηση δίωξης ενάντια στις δύο εισαγγελείς αποτελεί μια τρομοκρατική πράξη με πολλούς αποδέκτες. Στέλνεται, ασφαλώς, ένα μήνυμα τρόμου σε όλο τον ελληνικό λαό, την ίδια στιγμή όμως στέλνεται και ένα μήνυμα στο εσωτερικό του δικαστικού μηχανισμού. Απαιτούν απ' αυτό το μηχανισμό να κιορτοποιήσει κάθε έννοια δικαιώματος, να είναι ανελέητος, να ασκεί τα καθήκοντά του με την πιο κατασταλτική ερμηνεία που μπορεί να δώσει στο νομικό σύστημα, να περιφρονεί την αλήθεια χάριν της πολιτικής σκοπιμότητας, να προχωρά ακόμη και σε ωμές καταπατήσεις των νόμων όταν αυτό απαιτεί η πολιτική σκοπιμότητα.

Δικαστές και εισαγγελείς δεν υπήρξαν ποτέ όαση δικαιοσύνης σ' ένα άδικο σύστημα, όπως αρέσκονται να αυτοπαρουσιάζονται. Κάποιες φορές, όμως, προσπαθούσαν να είναι τουλάχιστον νομότυποι. Αυτό το... κόμπλεξ τους ζητούν τώρα να ξεπεράσουν, με την απειλή ότι αν δεν το κάνουν θα βρεθούν υπό διωγμό. Ηδη, στη δίκη του Τ. Θεοφίλου, όπως θα διαβάσετε στο ρεπορτάζ σε άλλες σελίδες της «Κ», η εισαγγελέας, περιφρονώντας προκλητικά όσα προέκυψαν στην ακροαματική διαδικασία, πρότεινε ενοχή κατά το κατηγορητήριο. Εσπευσε να προσαρμοστεί αμέσως στη νέα «γραμμή», που απαιτεί οι δίκες να γίνονται σύμφωνα με τις απαιτήσεις της Αντιτρομοκρατικής.

Π.Γ.

Επιστροφή στη δουλειά

μισθού μέχρι ένα έτος από την πρόσληψη, ώστε να δίνεται ισχυρό κίνητρο στην επιχείρηση να τον προσλάβει και να κρίνει την καταλληλότητά του (βασιικές και μη γνώσεις και δεξιότητες).

Δεν έχει σημασία αν θα θεσπιστεί ποτέ η... επαναφορά της δουλειάς, που εισηγείται αυτός ο απίθανος τύπος. Σημασία έχει ότι τραβά στα άκρα μια λογική η οποία ήδη εφαρμόζεται. Ηδη έχει θεσπιστεί κατώτερος κατώτατος μισθός για τους νέους μέχρι 25 ετών, ενώ σε όλο και μεγαλύτερη κλίμακα εφαρμόζεται το δουλεμπόριο νέων με το πρόσχημα της κατάρτισης (προγράμματα με voucher, που εξασφαλίζουν στους καπιταλιστές τζάμπα εργατική δύναμη). Γιατί να μην εφαρμόσουμε και τον ένα χρόνο αμισθί, σκέφτηκε ο «ερευνητής», προκειμένου να δώσουμε μεγαλύτερη ώθηση στην κερδοφορία των καπιταλιστικών επιχειρήσεων.

Κάνει και άλλες προτάσεις ίδιας «ποιότητας» το ΚΕΠΕ. Επειδή, λέει, οι ελληνικές επιχειρήσεις αδυνατούν να απορροφήσουν ανέργους,

καλό θα ήταν τα προγράμματα επιδότησης μισθολογικού «κόστους» να κατευθύνουν σε επιχειρήσεις ελληνικών συμφερόντων στο εξωτερικό, σε χώρες εντός και εκτός ΕΕ! Δηλαδή, να πηγαίνει μια ελληνική καπιταλιστική επιχείρηση στην Αλβανία, ας πούμε, και να επιχορηγείται για να προσλάβει εκεί εργαζόμενους!

Πρόκειται για πρόταση υπεράνω κάθε κριτικής. Σηκώνεις τα χέρια ψηλά όταν τη διαβάζεις. Είναι τέτοια η αποχαλίνωση κάποιων νεοφιλελεύθερων που δε διστάζουν να προτείνουν μέτρα που δεν μπορούν να επιχειρηματολογηθούν πολιτικά. Δώστε με κάθε τρόπο λεφτά στους καπιταλιστές, αυτή είναι η λογική που διέπει αυτές τις προτάσεις.

Αν όμως τις προτάσεις του ΚΕΠΕ μπορεί να τις ξεπεράσει κανείς με περιφρόνηση, ως προτάσεις κάποιων ξεσαλωμένων νεοφιλελεύθερων, τι μπορεί να πει για την απόφαση που πήρε στις 22 Γενάρη το ΑΣΕ (Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας) για τις ομαδικές απολύσεις; Η απόφα-

ση ήταν ομόφωνη. Δηλαδή, συμφώνησαν όχι μόνο τα συνδικάτα των καπιταλιστών (ΣΕΒ, ΕΣΕΕ, ΓΣΕΒΕΕ) αλλά και η ΓΣΕΕ.

«Με τη συμφωνία που επετεύχθη στο Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας μπαίνουν όρια, κριτήρια και υποχρεωτικοί περιορισμοί στους εργοδότες, ενώ δεν αλλάζει καθόλου το εθνικό νομοθετικό πλαίσιο για τις ομαδικές απολύσεις και τις αρμοδιότητες του υπουργού», έσπευσε να δηλώσει ο Παναγιώπουλος της ΓΣΕΕ. Αφού δεν αλλάζει τίποτα, τότε γιατί χρειάστηκε να πάρει κάποια απόφαση το ΑΣΕ; Γιατί πανηγυρίζει ο ΣΕΒ; Γιατί δηλώνει απόλυτα ικανοποιημένος ο Βρούτσης, χαρακτηρίζοντας την ομοφωνία πράξη σημαντικού πολιτικού και κοινωνικού συμβολισμού, που «επιβεβαιώνει ότι η συνεργασία των κοινωνικών και παραγωγικών δυνάμεων του τόπου και η σύναψη νέων κοινωνικών συμφωνιών αποτελούν την καλύτερη εγγύηση για το αύριο της ελληνικής οικονομίας και της απασχόλησης»; Δεν ήταν ο Βρούτσης που είχε δεσμευτεί στην τρι-

μοδότηση του ΑΣΕ για απολύσεις πάνω από το όριο, ποτέ μέχρι τώρα υπουργός Εργασίας δεν ενέκρινε τέτοιες απολύσεις. Πλέον, το ΑΣΕ θα μπορεί να εισηγείται και ο υπουργός Εργασίας να εγκρίνει ομαδικές απολύσεις και πέρα από το ανώτατο όριο! Ανώτατο όριο που έχει ήδη αυξηθεί με τους μνημονιακούς νόμους (μέχρι 6 εργαζόμενους το μήνα οι επιχειρήσεις με προσωπικό 20-150 άτομα και 5% οι επιχειρήσεις που απασχολούν πάνω από 150 εργαζόμενους).

Το ΑΣΕ εξακολουθεί να αποτελεί συμβουλευτικό όργανο, όμως πλέον δίνεται μεγαλύτερη βαρύτητα στην εισηγησή του, η οποία γίνεται κατά κάποιο τρόπο υποχρεωτική για τον υπουργό. Ποιος έχει την πλειοψηφία στο ΑΣΕ; Η κυβέρνηση (εκπρόσωποι δύο υπουργείων) και τα συνδικάτα των καπιταλιστών. Και να διαφωνήσει η πλευρά της ΓΣΕΕ, η απόφαση μπορεί να παρθεί κατά πλειοψηφία. Δεν υπάρχει κάποιο δικαίωμα βέτο. Ετσι, έσπασε και το «ταμπού» των ομαδικών απολύσεων.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ISSN 2241-6021

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65. ΤΚ 112 52, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μπακατζέλου 1 και Εγνατία, ΤΗΛ-FAX 221898
http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Διοκίτηης-Εκδότης-Διευθυντής: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

Εκτύπωση: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Ιερά Οδός 81 - ΑΘΗΝΑ

Γραφείτε
συνδρομητές
στην «Κόντρα»

Συνδρομές

Ετήσια 85 ευρώ

Εξάμηνη 45 ευρώ

Λογαριασμός ΕΤΕ: 10087804638

